

100/-

ஆயுசி

புரதம ஆசிரியர் : க.பரணீதரன்

கலை
இலக்கிய
மாத
சஞ்சிகை

119

ஆகஸ்ட் - 2018

. உடுவில் அரவிந்தன் . வி.ஜீவகுமாரன் . கெகிறாவ ஸ்கைலா . தாமரைச்செல்வி . யாழ்வன் .
நிலாந்தி சசிக்குமார் . கி.சு.முரளிதரன் . சுவி தமிழ்நிலா . அலெக்ஸ் பரந்தாமன் . வாகரை வாணன் . கி.ஜீவகாருண்யன் .
ஈழநல்லூர் கண்ணதாசன் . த.கலாமணி . க.சட்டநாதன் . பெராசிரியர் மா. சின்னத்தம்பி .
கிருஷ்ணன் . சி.ரமேஷ் . க.பரணீதரன் . எம்.கே.முருகானந்தன் . கலா கௌரிகாந்தன் . கே.எஸ்.சிவகுமாரன்

பொருளடக்கம்

சிறுகதைகள்

- உடுவில் அரவிந்தன் - 06
வி.ஜீவகுமாரன் - 13
கெகிறாவ ஸ்லைஹா - 26
தாமரைச்செல்வி - 31

கவிதைகள்

- யாழ்வன் - 05
நிலாந்தினி சசிக்குமார் - 10
இ.சு.முரளிதரன் - 16
சுகி தமிழ்நிலா - 24
அலெக்ஸ்பரந்தாமன் - 24
வாகரைவாணன் - 25
இ.ஜீவகாருண்யன் - 25
ஈழநல்லூர் கண்ணதாசன் - 48

பத்தி எழுத்து

- கே.எஸ்.சிவகுமாரன் - 42

நூல் விமர்சனம்

- எம்.கே.முருகானந்தன் - 22
திருமதி கலாகௌரிகாந்தன் - 38
த.கலாமணி - 44

பேசும் இதயங்கள்

அட்டைப்படம்

- த.ரிலக்சன்

கட்டுரைகள்

தேவமுகந்தரின் 'நாங்கள்':

ஆசிரியம் சார் உளவியலை வலியுறுத்தும் படைப்பு
த.கலாமணி - 03

ஆழத்தை அறியும் பயணம் கடவுளரும் மனிதரும்

க.சட்டநாதன் - 11

இலக்கியத்தோட்டத்தில் இயல் விருதுப்பூக்கள்

பேராசிரியர் மா.சின்னத்தம்பி - 17

ஜீவகுமாரனது 'விவாகரத்து'

கிருஷ்ணன் - 20

ஈழத்துப் படைப்புத்தளத்தில்

தாமரைச்செல்வியின் சிறுகதைகள்

சி.ரமேஷ் - 29

காலத்தைப் பதிவாக்கும்

புகழ்படக்கலைஞர் தர்மபாலன் ரிலக்ஷன்

க.பரணீதரன் - 39

ஜீவநதி

2018 ஆவணி இதழ் - 119

பிரதம ஆசிரியர்

க.பரணீதரன்

துணை ஆசிரியர்கள்

வெற்றிவேல் துவையாந்தன்
ப.விஷ்ணுவரீதீனி

பதிப்பாசிரியர்

கலாநிதி த.கலாமணி

தொடர்புகளுக்கு :

கலை அகம்
சாமணந்தறை ஆலம்பிள்ளையார் வீதி
அல்வாய் வடமேற்கு
அல்வாய்
இலங்கை.

ஆலோசகர் குழு:

திரு.தெனியான்
திரு.கி.நடராஜா

தொலைபேசி : 0775991949
0212262225

E-mail : jeevanathy@yahoo.com

வங்கித் தொடர்புகள்

K.Bharaneetharan
Commercial Bank, Nelliady
A/C - 8108021808 - CCEYLKLY

இச்சஞ்சிகையில் இடம்பெறும் அனைத்து
ஆக்கங்களின் கருத்துக்களுக்கும்
அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களே
பொறுப்புடையவர்கள்.

ஜீவநதி சந்தா விலை

தரணி - 100/- ஆண்டுசந்தா - 1500/-
வெளிநாடு - \$ 80US

மணியோடரை
அல்வாய் தபால் நிலையத்தில்
மாற்றுக்கூடியதாக அனுப்பி வைக்கவும்.
அனுப்ப வேண்டிய பெயர்/முகவரி

K .Bharaneetharan,

Kalaiahram ,

Alvai North west, Alvai.

வங்கி முலம் சந்தா செலுத்த விரும்புபவர்கள்
K.Bharaneetharan Commercial Bank - Nelliady Branch
A/C No.-8108021808 CCEYLKLY

ஜீவநதி

(கலை இலக்கிய மாத சஞ்சிகை)

மூலநர் தம் இதய ஓடை

ஆழ நீர் தன்னை மொண்டு

செறி தரும் மக்கள் என்மை

செழித்திட உற்று உற்று...

புதியதோர் உலகம் செய்வோம்..!

-- யாரதிதாசன்--

சஞ்சிகைகள் தொகுப்பாக மீள் பதிப்பு செய்யும் முயற்சி

ஈழத்து இலக்கியத்தின் வளர்ச்சியையும் அதன் போக்குகளையும், ஒரு காலகட்டத்தின் இலக்கிய முயற்சிகள், படைப்பாளர்கள், படைப்பின் தன்மை என்பவற்றை அறிந்து கொள்வதற்கு பெரிதும் உதவுபவை சஞ்சிகைகளே. ஈழத்தில் இருந்து பல்வேறு இலக்கிய சஞ்சிகைகள் வெளிவந்து காலவோட்டத்தில் அவை தமது வரவை நிறுத்திக் கொண்ட போதும் ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சியில் அவை ஏற்படுத்திய தாக்கம் அளப்பெரியது. இன்று பழைய சஞ்சிகைகளை காண்பதே அரிதாகிக் கொண்டு வருகின்றது. 'நூலகம்.கொம்' இல் மட்டுமே 10000 இற்கு அதிகமான சஞ்சிகைகள் பிடிஎவ் வடிவில் எண்ணிமப்படுத்தப்பட்டு காணப்படுகின்றன. இவை மாத்திரமே ஆய்வாளர்களுக்கு பயன்பாடாக அமைகின்றது. பழைய சஞ்சிகைகளை மீள் அச்சிட்டு அவற்றை தொகுப்பாக்கும் முயற்சிகள் பல அண்மைக் காலமாக நடைபெற்று வருகின்றது. குறிப்பிட்ட சஞ்சிகைகளோடு தொடர்புடையவர்கள் இப்பெரும் காரியத்தை செயற்படுத்தி ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சியில் தங்களையும் பங்குதாரர்களாக்கி வருகின்றார்கள். இந்த தொகுப்பாக்க முயற்சிகள் தொடர்பாக ஜீவநதி - 117 ஆவது இதழில் செ.சுதர்சன் ஒரு கட்டுரையும் எழுதியிருந்தார். ஈழத்தில் இருந்து வெளிவந்த வரதரால் வெளியிடப்பட்ட 'தேன்மொழி' சஞ்சிகையையும் கொழும்பில் இருந்து வெளியிடப்பட்ட புதுக்கவிதைக்கான இதழான 'அக்னி' இதழையும் ஜீவநதி பதிப்பகம் தொகுக்க முயற்சித்து வருகின்றது. இவற்றில் தேன் மொழி சஞ்சிகையின் முதல் இதழின் முதற் பக்கம் கிடைக்காமையால் அதைத் தொகுக்கும் முயற்சி தடைப்பட்டு உள்ளது. அதே போல 5 இதழ்களே வெளியான அக்னி இதழின் 3 ஆவது இதழ் கிடைக்கப் பெறாமையும் அக்னி இதழை தொகுக்கும் முயற்சியில் தடையாக உள்ளது. எனவே அன்பான ஈழத்து இலக்கியகாரர்களே, வாசகர்களே குறிப்பிட்ட ஆவணங்கள் இருப்பின் அவற்றை தந்து உதவுமாறு அன்புடன் கேட்டுக் கொள்கின்றோம்.

- க.பரணீதரன்

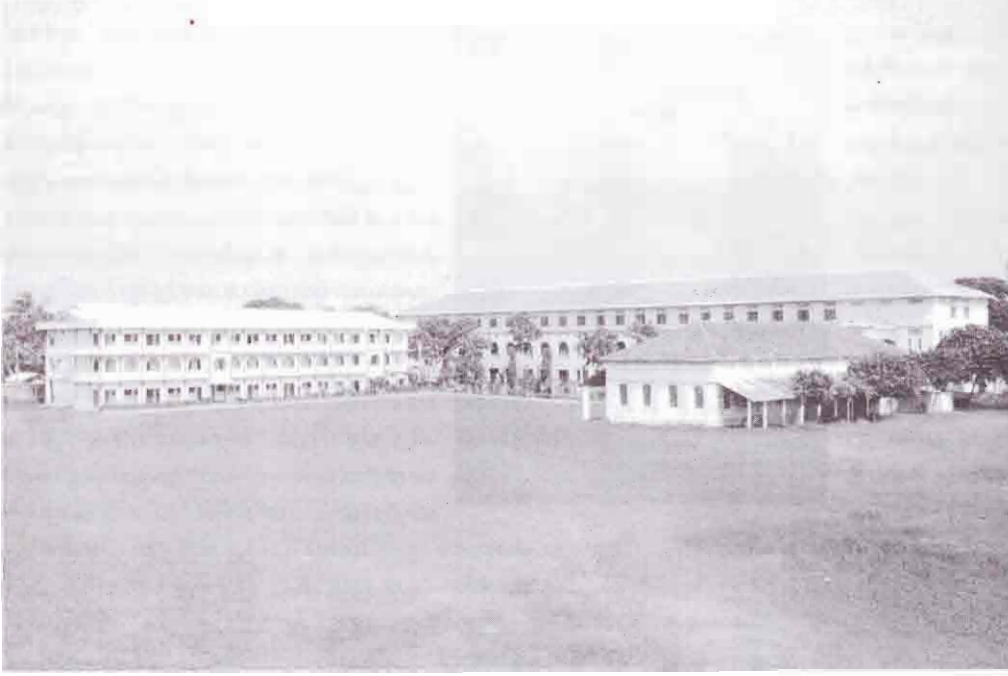
ஜீவநதியின் பிரதி கிடைக்கும் இடங்கள்

யாழ்ப்ப - பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை. புகல்ப - திருநெல்வேலி.

கொழும்பு வெள்ளவத்தை - பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை.

செட்டித்தெரு பூபாலசிங்கம்.

பரணி புத்தகக் கூடம் - நெல்லியடி

தேவமுகந்தனின் 'நாங்கள்': ஆசிரியம் சார் உளவியலை வலியுறுத்தும் படைப்பு

'நாங்கள்'
சிறுகதையின்
கதைசொல்லியான
தேவமுகந்தன்.
ஆசிரியர் கல்விக்கான
விரிவுரையாளர்.
ஆசிரியம் சார்
உளவியலை துறை
போகக் கற்றவர்;
ஆசிரியர்களின்
கற்பித்தலை
மேற்பார்வை
செய்பவர்.

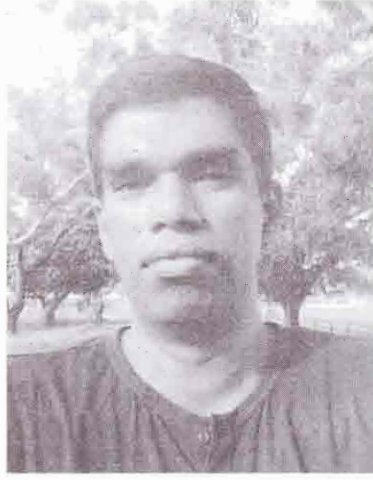
'நனவிடை தேய்தல்' மனித இயல்பு, குறிப்பாக, ஆழப்பதிந்துபோன சம்பவங்களை நினைவில் மீட்டும்போது நனவுநிலை அனுபவங்களோடு பயணித்து அச்சம்பவங்களை மதிப்பீடு செய்ய மனித மனம் விழைகிறது. 'நனவிடை தேய்தல்' பல்ருக்கு ஆறுதலையே தருகிறது. கசப்பான அனுபவங்களாயினும் கூட, வாழ்வியலில் அவை நேர்ந்தமைக்கான காரண - காரியத் தொடர்புகளை மீள நோக்குகையில் அந்தப் பட்டறிவுத் தெறிப்பினூடாக மனித மனம் பாடம் கற்றுக் கொண்டு விடுகிறது. இப்பாடத்தை ஒழுங்கான முறையில் சித்திரிக்கும்போது அது சிறந்த படைப்பாகிறது.

அண்மையில் 'கலைமுகம்' சுஞ்சிகையில் (ஜனவரி - மார்ச் 2018, இதழ் 65) வெளிவந்த தேவமுகந்தனின் 'நாங்கள்' எனும் சிறுகதை முப்பது வருட காலத்துக்கு முந்திய பாடசாலை அனுபவங்களின் நனவிடை தேய்தலாக அமைந்துள்ளது. சிறுகதைக்கெனச் சொல்லப்படும் கட்டமைப்புடன் இச்சிறுகதை படைப்பாக்கப் பட்டுள்ளது. மேலோட்டமான வாசிப்பில் இச்சிறுகதையின் 'கரு' வித்தியாசமான ஒன்றாக இல்லாவிடினும், ஆழ்ந்து நோக்கும்போது, இச்சிறுகதையின் 'பெறுமானம்' தெரிகிறது.

இச்சிறுகதை சொல்லும் கதை இது தான். முப்பது வருடங்களுக்கு முன்னர் பாடசாலையில் ஒரே வகுப்பில் படித்தவர்கள், அக்காலப் போர்ச் சூழலின் தாக்கத்தால் பூமிப்பந்தெங்கணும் பரந்து வாழ நேரிடுகிறது. அச்சூழல் 'தணிந்த' இன்றைய நிலையில் அவர்கள் எல்லோரும் தாம் கல்வி கற்ற பாடசாலை அமைந்திருந்த நகரின் 'ஹோட்டல்' ஒன்றில் குறித்த ஒரு நாளில் சந்திப்பதற்குத் தீர்மானிக்கிறார்கள். அதேவேளை, தங்களுக்கு அந்நாளில் கற்பித்த ஆசிரியர்களுக்கும் அழைப்பு விடுத்திருக்கிறார்கள். சந்திப்புக்குரிய நாளின் நினைவாக யாருக்காவது உதவி செய்ய வேண்டுமெனத் தீர்மானித்திருந்தும் யாருக்கு உதவி செய்வது என்பதில் குழப்ப மடைகிறார்கள். யுத்த காலத்தில் வெடிக் குண்டுகள் விழுந்து அவதிக் குண்டாகி, பின்பு இயக்கத்தில் இணைந்து, போரில் ஒரு காலை இழந்து ஊனமுற்றிருக்கும் தமது வகுப்புத் தோழன் ரகுவுக்கு உதவி செய்யவேண்டுமென ஓரிருவர் கருத்துத்

த. கலாமணி

தெரிவித்திருந்தாலும், அவ்வாறு ரகுவுக்கு உதவி செய்தால் வெளியே தெரிய வராதென்றும் பாடசாலைக்கு உதவி செய்தாலே எல்லோருக்கும் தெரியவரும் என்றும் சொல்லி, ரகுவுக்கு உதவி செய்வதற்குப் பலரும் மறுத்து விடுகின்றனர். ஆனால், அச்சந்திப்பு நிகழ்வில் இறுதியாக உரையாற்றும் ரகு, தன்னால் உழைக்க முடியுமென்றும் தனக்குச் செய்யும் உதவியைப் பாடசாலைக்கோ அல்லது இறுதி யுத்தத்தில் இறந்துபோன நண்பன் றொபேட்டின் குடும்பத்திற்கோ செய்யுமாறும் கேட்டுக் கொள்கின்றான். ரகுவுக்கு உதவி செய்வதை விரும்பாத பலரும் வெட்கித்தலைகுனிகின்றனர்.

இச்சிறுகதை மூன்று துண்டங்களாக (segments) விபரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. முதலாவது துண்டம், முப்பது வருடங்களுக்குப் பிறகு சந்திப்பொன்றை மேற்கொள்வதற்கான நண்பர்களின் ஆயத்தங்களின் விபரிப்பாகவும் மூன்றாவது துண்டம், சந்திப்பின் போதான நிகழ்வுச்சித்திரிப்பாகவும் அமைகின்றன. இந்த இரு துண்டங்களுடன் மாத்திரம் இச்சிறுகதை எழுதப்பட்டிருந்தால், அது ஒரு 'கதையாகவே' அமைந்திருக்கும். ஆனால் இரண்டாவது துண்டமே 'கதைசொல்லி'யின் நளவிடை தோய்தலாக அமைந்து, முதலாவது, மூன்றாவது துண்டங்களுக்கான இணைப்புப் பாலமாகவும் விளங்குகின்றது. இப்பகுதியே இச்சிறுகதைக்கான பெறுமானத்தையும் தருகிறது.

இச்சிறுகதையில், கதைசொல்லியின் நளவிடை தோய்தலில், பாடசாலைச் சம்பவங்களும் அச்சம்பவங்களின் பின்னணியில் வகுப்பறைத் தோழர்களின் நடவடிக்கைகளும் ஆசிரியர்கள், அதிபர் ஆகியோரின் நடத்தைகளும் அழகாகச் சித்திரிக்கப்படுகின்றன. இச்சித்திரிப்பின் போதான விபரங்கள் யாவும் சிறுகதையில் ஒருமை விளைவைப் பேணுபவையாக உள்ளன. ஒரு சிறுகதையை வாசகர் மனதில் பதிப்பதில் அச்சிறுகதையின் சித்திரிப்பு முறைமையே முக்கிய பங்கை வகிக்கின்றது. சிறுகதையின் உரிப்பொருள், கதைப்பின்னல், உருவம், மொழிநடை என்பன போன்றவற்றை சிறந்த சித்திரிப்பினூடாகவே வெளிக் கொண்டு வர முடியும். எடுத்துக் கொண்ட மையக் கருவைப் பற்றிச் சுற்றிச் சுழன்று கொண்டு செல்லும் சித்திரிப்பு முறைமையே சிறுகதையில் ஒருமை விளைவை அல்லது ஒருமைத் தாக்க விளைவை (Unity effect) ஏற்படுத்தும்.

இந்த ஒருமை விளைவைப் பேணுவதில் இச்சிறுகதை அதிக

கவனம் செலுத்தியிருப்பதை வாசகர்கள் அவதானிக்கலாம். யுத்த அனர்த்த துழலில் மக்கள் அனுபவித்த துயரங்களைச் சொல்லும் வகையிலான சிறுசிறுசம்பவங்களின் நினைவுகூரலும் பாடசாலைகளில் மாணவர்களின் கற்றலுக்கு உவப்பான சுற்றுச்சூழல் அமையாமையை உணர்த்தும் வரிகளும் கட்டிளமைப் பருவத்தின் வாசலில் நின்று கொண்டிருந்த மாணவர்களின் பாலியற் கவர்ச்சி நடத்தைகளின் சித்திரிப்பும் சிறப்பாகவே இடம் பெற்றுள்ளன. காலமாற்றமும் துழலியல் மாற்றமும் மனிதரின் நடவடிக்கைகளிலும் நடத்தைகளிலும் மனப்போக்குகளிலும் விளைவித்து விடக்கூடிய விளைவுகளும் கூட இச்சிறுகதையில் ஆங்காங்கே சிறு வண்ணத் தூற்றல்களாக இழைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

இவை எல்லாவற்றுக்கும் அப்பால் 'கதை சொல்லி' இச்சிறுகதையில் வலியுறுத்த விரும்பிய ஒரு விடயம் 'அவசர வாசிப்பில்' புலப்படாமற் போகக் கூடும். ஆனால், ஆழ்ந்த வாசிப்பில், இந்த அம்சமே இச்சிறுகதையின் பெறுமானத்தை உயர்த்தி நிற்பதைக் கண்டு கொள்ளலாம். இந்த அம்சமே ஆசிரியர்களுக்கு உளவியல் அறிவின் அவசியத்தை உணர்த்தி நிற்பதாகும்.

இன்று ஆசிரியர் கல்விப்பாடநெறியிலும் ஏனைய கல்வி நெறிகளிலும் உளவியல் அறிவின் அவசியம் உணர்த்தப்பட்டு வருகின்றது. ஆசிரியர் கல்வியின் முதற்பாடமே 'மாணவர்களை ஆசிரியர் முதலில் நன்கு அறிந்து கொள்ள வேண்டும்' என்பது தான். பிள்ளைகளில் வளர்ச்சியும் விருத்தியும் எவ்வாறு ஏற்படுகின்றது? வாழ்க்கை வட்டத்திலுள்ள ஒவ்வொரு வளர்ச்சிப் பருவத்தினதும் இயல்புகள் எவை? பிள்ளைகள் எவ்வாறு கற்றுக் கொள்கிறார்கள்? பிள்ளைகளின் ஆர்வங்கள் எவை? அந்த ஆர்வங்களை எவ்வாறு குறைவற வளர்த்தெடுக்கலாம்? மாணவர்களின் கற்றலுக்கு எவ்வாறு ஊக்கலை வழங்கலாம்? - இவ்வாறான வினாக்களுக்கு கெல்லாம் விடை காண உளவியல் அறிவே ஆசிரியருக்குத் துணை செய்கின்றது. மேலும்,

ஆசிரியத் தொழில் ஓர் உயர்தொழிலாக வாண்மையாக (profession) கருதப்படும் நிலையில் தமது வாடிக்கையாளரான (clients) மாணவர்களை மையப்படுத்தியே தமது வாண்மையை விருத்தி செய்ய வேண்டியதும் வாண்மையாளர்களாகிய ஆசிரியர்களின் கடமையாகின்றது. இதனால ஆசிரியர்கள் ஒவ்வொருவருமே "ஆசிரியம் சார் உளவியல்" எனும் பாடநெறியைக் கற்றுக் கொள் வேண்டியது இன்றியமையாததாகின்றது.

'நாங்கள்' சிறுகதையில்

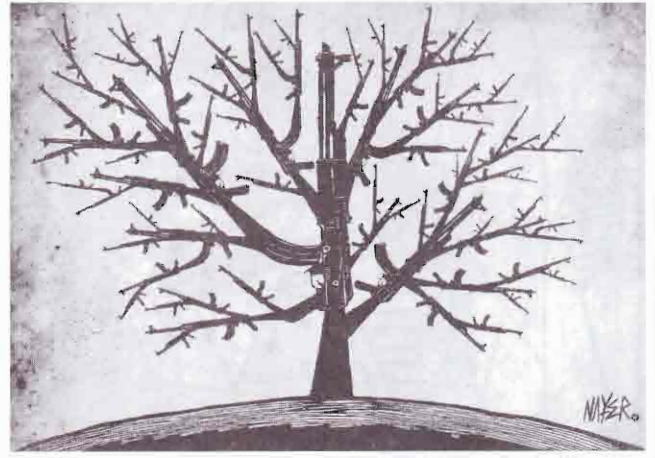

நினைவில் மீட்டப்படும் ஆசிரியர்கள் எவ்வளவு தூரம் உளவியல் அறிவைக் கொண்டிருந்தார்கள் என்பதே 'கதை சொல்லி'யின் சந்தேகமாக இருக்கின்றது. உடலியல் ரீதியான தண்டனைகளை ஆசிரியர்கள் மாணவர்களுக்கு வழங்குவதன் பொருத்தப்பாடினமை பற்றியும் கட்டிளமைப் பருவத்தினரின் எதிர்ப்பாற் கவர்ச்சி பற்றி அறிந்திருக்காத ஆசிரியர் பற்றியும் 'ஆசிரியம் சார் உளவியல்', 'சிறுவர் உரிமைகள்' போன்றவை உடலியல் ரீதியான தண்டனைகளை மாணவர்களுக்கு வழங்குதல் தடை செய்யப்பட வேண்டியது என வலியுறுத்தியும் தொடர்ந்து முப்பது வருடங்களுக்கு மேலாக உடலியல் ரீதியான தண்டனைகளை வழங்கிக் கொண்டிருக்கும் ஆசிரியர் பற்றியும் இச்சிறுகதையில் குறிப்பிடப்படுவது ஆசிரியம் சார் உளவியல் அறிவின் இன்றியமையாமையை உணர்த்தவே.

'நாங்கள்' சிறுகதையின் கதைசொல்லியான தேவமுருந்தன், ஆசிரியர் கல்விக்கான விரிவுரையாளர். ஆசிரியம் சார் உளவியலை துறை போகக் கற்றவர்; ஆசிரியர்களின் கற்பித்தலை மேற்பார்வை செய்பவர். எனவே, உளவியல் அறிவின் பின்னணியில் இச்சிறுகதையை எழுதியிருப்பது ஆச்சரியத்திற்குரியதன்று. ஆனால், ஒரு சிறுசஞ்சிகையில் எழுதப்படும் சிறுகதையில் உளவியல் அறிவு பற்றி வெளிப்படையாகத் தெரிவிப்பதை அவர் தவிர்த்திருக்கிறார். கணித ஆசிரியரான அல்போன்ஸ் சேர் பற்றிய சித்திரப்பிலும் கூட உளவியல் அம்சங்களை வெளிப்படையாகச் சொல்வதைத் தவிர்த்து அவரின் மானுடப் பரிமாணங்களை (Human dimensions) முதன்மைப் படுத்துவதும் கூட 'வாசகர்' பற்றிய தெளிவு குறித்தே எனலாம்.

இலங்கையில் இன்று நிலவும் 'தணிந்த' தழல் காரணமாக, புலம் பெயர்ந்தவர்கள் பலர் நீண்ட காலத்துக்கும் பின்னர் இலங்கைக்குத் திரும்பி வந்து பாடசாலைகளைத் தரிசிப்பதும் நண்பர்களுடன் 'ஒன்று கூடல்களை' ஒழுங்கு செய்து களிப்பதும் இன்று வழமையாகிப் போயிருக்கிறது. ஆனால், புலம்பெயர்ந்த நாடுகளிலிருந்து வளம் நிறைந்தவர்களாக வருபவர்கள் தம்மோடு ஒத்தவர்கள் இலங்கையில் இன்னமும் துயர் நிறைந்த வாழ்க்கையையே வாழ்கிறார்கள். என்பதை உணர்ந்து கொள்வதில்லை என்பதை வலியுறுத்த வேண்டும் என்பதும் கூட 'நாங்கள்' சிறுகதை எழுதப்பட்டமைக்கான ஒரு குறிக்கோளாக இருக்கக்கூடும் என்ற சிந்தனையும் இச்சிறுகதையைப் படிக்கும் போது எழுகின்றது.

மொத்தத்தில், வாசகர் நிலை நின்று நோக்கும் போது, பல்வேறு தளங்களில் அர்த்தங்களை விரிவாக்கும் ஒரு சிறுகதையாகவே 'நாங்கள்' சிறுகதை அமைந்துள்ளது எனலாம்.

வெட்டி வீழ்த்திய மரம்
மீண்டும் துளிர்விடுமோவென அஞ்சி
மரம்பற்றி பேசுவோரோடு
முரண்பட்டுக்கொள்கிறார்கள்
அவர்கள்!

கோடை எரிப்பில் மரம்
நீரின்றி தவித்த போது
தங்கள் வாய்களை
"மினரல் வோட்டரால்"
கொப்பளித்துக்கொண்டிருந்தவர்கள்
மரத்தின் நன்மை பற்றி இப்பொழுதுதான்
புலம்பத்தொடங்குகின்றனர்!

இது பறவையின் எச்சத்திலிருந்து
துளிர்ந்த மரமென்றும்,
பாறை பிளந்து வேர்பரப்பிய மரமென்றும்
காலாவதியான ஆய்வாளர்கள்
தங்கள் எழுத்துவன்மையை காட்டி
விருதுபெற எத்தனிக்கின்றனர்.

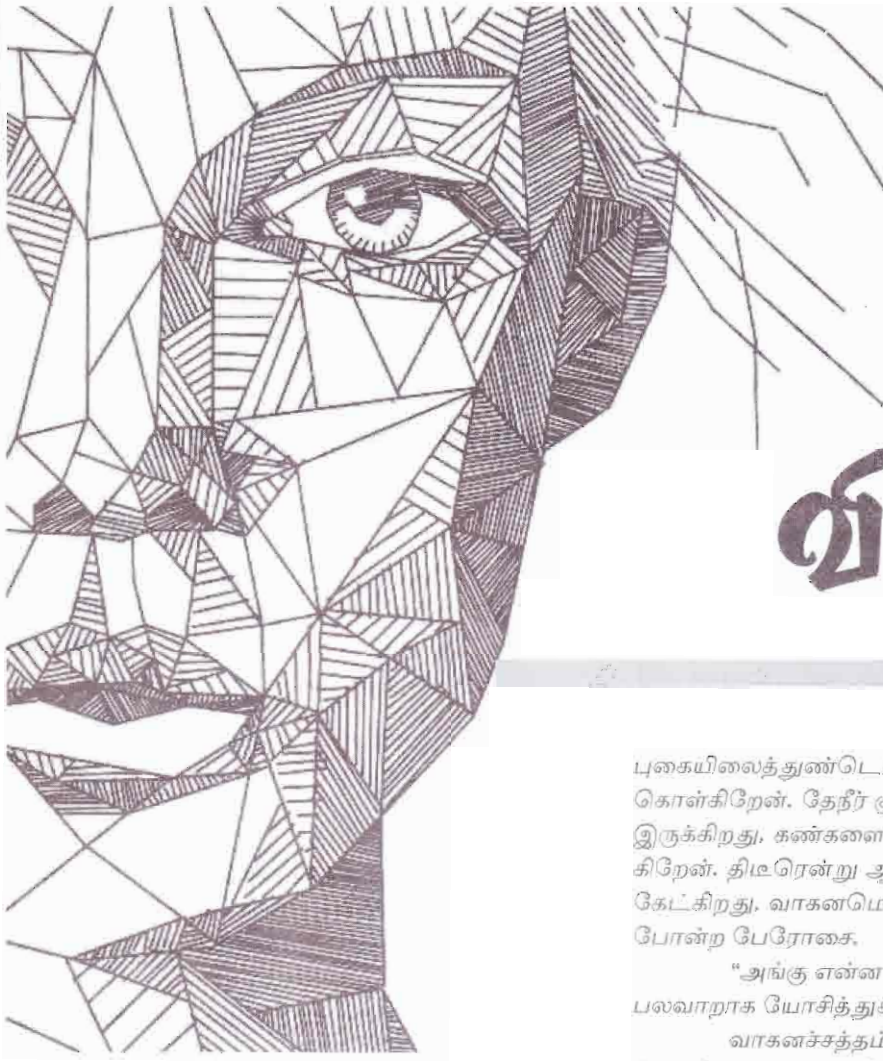
வழக்கொழிந்துபோன
பழைய வீரத்தை பேசிய
ஒரு பெண் பறவை
மரத்தின் நன்மைபற்றி உரை நிகழ்த்தி
கைட்டல் பெற்றதோடு
தன் இறகுகளையும் முறித்துக்கொண்டது!

தறித்து வீழ்த்திய மரத்தின்
கூறாவளி ஆட்டத்தை மறக்கவியலாதவர்களும்,
அவர்தம் வாரிசுகளும் தங்கள் பயத்தினை
வீர வசனம் பேசியும்,
மரத்தின் புகைப்படத்தை
எரியூட்டியும் தணித்துக்கொள்கின்றனர்!

மரத்தின் நன்மை, தீமை பற்றி வாதிடுவோர்களுக்கு
அதன் வேர்களின் வீரியத்தை பற்றி
இன்றுளவும் எதுவும் தெரிந்திருக்கவில்லை!

வீரியமானது வேர்

■ யாழ்வன்

விலாசம்

நான் வெளிவிறாந்தையிலுள்ள கயிற்றுக் கட்டிலில் படுத்திருக்கிறேன். விடிந்து நீண்டநேரமாகி விட்டது. ஆனாலும், எண்பத்தைந்துவயதின் தளர்ச்சி காரணமாகப் படுக்கையைவிட்டு எழும்பமுடியவில்லை. தள்ளாத வயோதிரம் உடலை மட்டுமல்லாது, மனதையுங்கூடச் சோர்வடைய வைத்து விடுகிறது. தலையைத் தூக்கிப் பார்க்கிறேன். வீடு அமைதியாகக் கிடக்கிறது. பேரப்பிள்ளைகள் வேலைகளுக்குப் போய்விட்டார்கள். மருமகனின் மோட்டார்சைக்கிளையும் காணவில்லை. மகள் பெரும்பாலும் சமையலறைக்குள் இருக்கக்கூடும்.

மெதுவாக எழுந்து அமர்ந்துகொள்கிறேன். தலைமாட்டில் எப்போதோ வைத்த தேநீர் ஆறிக்கிடக்கிறது. கோப்பையின் விளிம்பில் எறும்புகள் மொய்த்திருக்கின்றன. எறும்புகளைத் தட்டிவிட்டுக் குடிக்கிறேன். வயதாகி விட்டாலே கவனிப்புக்குறைந்துவிடும் என்பது அநேகமாக உண்மைதான். ஆனாலும், அதைப் பெரிதுபடுத்துவதால் என்ன கிடைக்கப்போகிறது? ஒவ்வொருவருக்கும் ஓராயிரம் பிரச்சினைகள்.

நான் கோப்பையை வைத்துவிட்டுப்

உடுவில் அரவிந்தன் -

புகையிலைத்துண்டொன்றை வாயிலே போட்டுக் கொள்கிறேன். தேநீர் குடித்த வாய்க்கு இதமாக இருக்கிறது. கண்களைமுடி அந்தச் சுகத்தை அனுபவிக்கிறேன். திடீரென்று ஆலடிச்சந்திப்பக்கம் பலத்த சத்தம் கேட்கிறது. வாகனமொன்று இரைந்து உருளுவதைப் போன்ற பேரோசை.

“அங்கு என்ன வேலை நடக்கிறது?” என் மனம் பலவாறாக யோசித்துக் குழம்புகின்றது.

வாகனச்சத்தம் மீண்டும் தடதடவென்று கேட்கிறது. எனக்கு இருப்புக்கொள்ளவில்லை. அதைப் பார்க்கவேண்டுமென்ற ஆவல் என்னை அலைக்கழிக்கிறது. சவரிலே சாத்தியிருந்த கம்பை எடுத்து ஊன்றியபடி எழுகின்றேன். முதுகை நிமிர்த்தவே சிரமமாக இருக்கிறது. ஒருமாதிரித் தாழ்வாரத்தால் இறங்கிச் சமையலறைப்பக்கம் திரும்பிப் பார்க்கிறேன். மகளின் தலைக்கறுப்புத் தெரிகிறது.

“எங்கை ஐயா வெளிக்கிடுகிறியன்?”

நான் திடுக்கிட்டுத் தடுமாறுகிறேன்.

“உதிலை... சந்திப்பக்கம் பிள்ளை...”

“சும்மா கிடவுங்கோ. அங்க றோட்டுப்

போடுறாங்களாம். விழுந்து கையைக் காலை முறிச்சுப் போட்டு... பிறகு எங்களுக்குத்தான் கரைச்சல்” அவள் எரிந்து விழுகிறாள்.

“நான் அந்தப்பக்கம் போகேல்லையெணை. சும்மா வாசலிலை நிண்டு பாத்திட்டுவாறன்” சொல்லி விட்டுப் பதிலை எதிர்பாராமல் நடக்கத் தொடங்குகிறேன்.

“வயதுபோனா சொல்வழி கேட்காதுகள்”

அவளின் முணுமுணுப்பு முதுகுக்குப் பின்னால் கேட்கிறது. நான் அதைப் பொருட்படுத்தவில்லை. படலையடியில் நின்று எட்டிப்பார்க்கிறேன். ஆலடிச் சந்தியில் மஞ்சள் நிறமான வாகனமொன்று முன்னும்பின்னும் அசைவது தெரிகிறது. அந்த இட மெங்கும் புழுதிப் படலம் மூடியிருக்கிறது.

தயக்கத்துடன் வீட்டைத் திரும்பிப் பார்த்து

விட்டுச் சந்தியைநோக்கி நடக்கிறேன். முச்சக்கரவண்டிகளும், மோட்டார்சைக்கிள்களும் கண்மண்தெரியாமல் ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றன. வீதியில் நடக்கவே பயமாக இருக்கிறது. என்றாலும், ஒருவாறு சமாளித்தபடி சந்தியை நெருங்கிவிட்டேன். அங்கு கரைகவாகனமொன்று வீதியின் ஓரங்களை வழித்துத் துடைத்துக்கொண்டிருக்கிறது. அதை நாலைந்துபேர் மேற்பார்வைசெய்கிறார்கள். அவர்களில் அதிகாரியைப்போன்ற ஒருவன் சற்றுத் தள்ளி நின்றவாறு அலைபேசியில் உரையாடிக்கொண்டிருக்கிறான்.

நான் அந்தச் சூழலைப் பார்த்ததும் அதிர்ந்து போகிறேன். நான்கு பக்கமும் விழுதுகளையெறிந்து விசாலமாக நின்ற ஆலமரம் அடியோடு தறித்துப் போடப்பட்டிருக்கிறது. கிணற்றுக்கு அருகிலிருந்த தண்ணீர்த்தொட்டி தரைமட்டமாகக் கிடக்கிறது. பக்கத்திலிருந்த சமைதாங்கி பற்றைக்குள்ளே புரண்டுகிடக்கிறது. ஆவரோஞ்சிக்கல்லை எங்குமே காணோம். இத்தனை வேலைகளும் நடந்த போது நான் ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் இருந்திருக்கிறேன்.

“அங்கால தள்ளிப்போங்கோ ஐயா”

அங்கிருந்தவர்களில் ஒருவன் என்னை விரட்டுகிறான்.

நான் பின்னோக்கி நகர்ந்து கிணற்றுக்கட்டில் அமர்ந்துகொள்கிறேன். சோளக்காற்று பழுதியை அள்ளிக்கொண்டு போகிறது. கீழே துண்டுதுண்டாகக் கிடக்கும் ஆலமரத்தைப் பார்க்கும்போது மனதில் சமையேறுகிறது. இந்த மரமும், பொதுக்கிணறும் என் வாழ்வோடு பின்னிப்பிணைந்தவை. என்னுடைய ஒவ்வொரு பராயங்களிலும் ஒன்றாகப் பயணித்தவை. கிணற்றுக்கட்டில் இருந்தபடி நண்பர்களுடன் உரையாடிய நீண்டபொழுதுகள் நினைவுக்கு வருகின்றன.

இந்த ஆலமரம் எத்தனையோ சம்பவங்களுக்கு மெளனசாட்சியாக இருந்திருக்கிறது. நூறு ஆண்டுகளைக் கடந்த வாழ்வென்பது மனிதர்களுக்குத் தண்டனையாகக் கருதப்பட்டாலும், பெருமரங்களைப் பொறுத்தவரை அதுவொரு அற்புதமான வரம். ஆனால், அந்த வரத்தை ஆனந்தமாக அனுபவிப்பவை ஏனைய உயிரினங்கள்தான். ஆலமரம் பழுத்துச் சிலிர்க்கும் பருவங்களில் வந்து சேர்கின்ற பறவைகளின் பாடல்கள் இனிக் கேட்கப்போவதில்லை. அது பெருங்குடையாக நின்று விரிக்கின்ற நிழலை எவர் தரப்போகிறார்? கீழே சிதறிக்கிடக்கும் கூடுகளும், பறக்கமுடியாமல் தத்தளிக்கின்ற காகக்குஞ்சுகளும், உடைந்து நொறுங்கிய நீலநிறமுட்டைகளும் ஒரு தலைமுறை அழிக்கப்பட்டமைக்குச் சான்றுகளாகத் தெரிகின்றன.

காலம் மிகவும் பொல்லாதது. கடுகளுக்கூட இரக்கமற்றது. திரும்பப் பெறுமுடியாத அரிய செல்வங்களையெல்லாம் அது பறித்துக்கொண்டு போய் விடுகிறது. கைகளில் அதிகாரங்களுடன் கதிரைகளைத் தேய்த்துச் சூடேற்றுகின்ற பலர் பழமையான வற்றைப் பேணிப்பாதுகாக்கிறார்களா என்றால், இல்லையென்றே சொல்லவேண்டும்.

நான் அயர்ச்சியுடன் அங்குமிங்கும் பார்க்கிறேன். சந்தியின் மூலையில் சிதம்பரப்பிள்ளையரின் பதினாறு பரப்புக்கூண்டு வெறுமையாகத் தெரிகிறது. இருபது வருடங்களுக்குமுன்னர் அங்கு

மிகப் பெரிய நாற்சார்வீடு இருந்தது. விதம்விதமான பூமரங்களாலும், பழமரங்களாலும் வளவுமுழுக்கச் சோலையாகக் கிடந்தது. எல்லாமே அழிந்துபோய், நுழைவாயிலின் இரண்டு தூண்கள் மட்டுமே இப்போது எஞ்சியிருக்கின்றன.

நான் பழைய நினைவுகளுக்குள் மூழ்கிப் போகிறேன்.

சிதம்பரப்பிள்ளையருக்குக் கூடப்பிறந்தவர்கள் என்று யாருமில்லை. தனிப்பால் குடித்து வளர்ந்தபடியால் அவர் தறுதலையென்ற பெயரைச் சிறுவயதிலேயே பெற்றுவிட்டார். அவருடைய தகப்பனார் திருஞானசம்பந்தமுதலியாரை எனக்குத் தெரியாது. ஆனால், அவரது ஆளுயரப் புகைப்படமொன்று வீட்டின் முன்விறாந்தையில் தொங்கியதைக் கண்டிருக்கிறேன். கறுப்புக்கோட்டு அணிந்து தலைப் பாகையுடன் கம்பீரமாக இருப்பார். அவர் ஆங்கிலேய நீதிமன்றிலே கடமையாற்றியவர். முதலியார் என்றாலே எல்லோருக்கும் குலைநடுக்கம்தான். அவருடைய குதிரைவண்டி தூரத்தில் வருவதைக் கண்டதும் தலை தெறிக்க ஓடியொளிப்பார்களாம். அவர் அந்தளவுக்கு அதிகாரமும், சண்டித்தனமும் மிக்கவராக இருந்திருக்கிறார்.

சிதம்பரப்பிள்ளையருக்குப் பள்ளிப்படிப்பு மண்டைக்குள் ஏறவில்லை. அதனால், ஐந்தாம் வகுப்பு போடு பாடசாலைக்குச் செல்லாமல் நின்னுவிட்டாராம். அவருடைய தகப்பனாரும் அதைப் பெரிதாக எடுக்கவில்லை. தான் சேர்த்து வைத்திருக்கும் சொத்துக்களைப் பராமரிப்பதற்கே ஆனில்லாமல் இருக்கும்போது, சிதம்பரப்பிள்ளை படித்து என்ன ஆகப்போகிறதென்று சொல்லிக்கொள்வாராம்.

திருஞானசம்பந்தமுதலியாரின் தீடீர் மரணத்துக்குப் பின்னரே சிதம்பரப்பிள்ளையரின் அட்டகாசங்கள் அதிகரித்ததாகச் சொல்வார்கள். அவரை ஆயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்து நாற்பதாம் ஆண்டுக்குப் பின்னர் ஓர் இளைஞராகத்தான் எனக்குத் தெரியும். அவர் தியாகராஜபாகவதரின் தீவிரமான ரசிகர். எப்போதும் பாகவதரைப்போன்ற முடியலங்காரத்துடன் இருப்பார். பத்துவிரல்களிலும் வைரமோதிரங்களை மாட்டிக்கொண்டு காரில் ஒரு சுற்றுச் சுற்றினாரென்றால் எல்லோருடைய கண்களும் அவர் மேல்தான். அவருடைய உடலிலிருந்து கமழும் உயர்ந்த நறுமணத்தைச் சுவாசிப்பதற்காகச் சின்னஞ்சிறு வட்டுக்களெல்லாம் பின்னால் இழுபட்டுத் திரிவார்கள். போதாக்குறைக்கு வீட்டின் முன்விறாந்தையில் வைத்து அவர் கதறவிடுகின்ற கிராமபோன் பாட்டுக்களைக் கேட்பதற்காகவே ஆலமரத்தின்கீழ் ஒரு கூட்டம் காத்திருக்கும்.

அப்படிக் கொழுப்பெடுத்த நாம்பன்போல உலர்மேய்ந்து திரிந்தவரை, தாய்க்கிழவி அமர்த்திப் பிடித்து ஒரு கல்யாணத்தைக் கட்டிவைத்தது. சிவாஜி கணேசனின் பராசக்தி திரைப்படம் வெளிவந்த ஐம்பத்திரண்டாம் ஆண்டில் அவருக்குத் திருமணமானது. அவருக்கு வாய்த்த மணவியின் பெயரும் பராசக்தி தான். உண்மையில் அது ஓர் அப்பிராணி. சிதம்பரப்பிள்ளையர் உல்லாசமாக உலர்ந்துளாவாரம்

பார்த்துக்கொண்டிருக்க, தன்னுடைய வீட்டுக்காரர் சமூகப்பணிகள் ஆற்றுகிறாரென்று அவள் நம்பிக்கொண்டிருந்தாள். பிறந்தவை இரண்டுமே ஆண்பிள்ளைகள். இருவரும் தன்னுடைய தகப்பனார் ஸ்ரீமான் திருஞானசம்பந்தமுதலியாரை உரித்து வைத்தமாதிரி இருந்ததில் சிதம்பரப்பிள்ளையருக்குத் தலைகால்புரியாத சந்தோசம்.

அவர் தன்னுடைய பெயரை நிலைநாட்டு வதற்காக எதைச் செய்வதற்கும் தயங்கியதில்லை. அந்த விடயத்தில் கணக்குவழக்குப் பார்த்ததுமில்லை. தகப்பனார் அடைவுபிடித்த நகைகளாலும், அறுதியாகிப்போன காணிகளாலும் அநியாயமாகச் சேர்த்த சொத்துக்களைப் பலவழிகளில் கரைத்துக் கொண்டிருந்தார்.

எங்கள் ஊரிலுள்ள மீனாட்சியம்மன்கோவில் தேர்த்திருவிழாவைச் சிதம்பரப்பிள்ளையரின் பூட்டன் காலத்திலிருந்து அவர்களே செய்துவருகிறார்கள். கோவில் கொடியேறிவிட்டால் சிதம்பரப்பிள்ளையரைப் பிடிக்க முடியாது. விலையுயர்ந்த பட்டுவேட்டியும், பதினொரு பவுண் தங்கவடமும், உடல் முழுக்கப் பூசிய சந்தனமும் அவருக்கு அப்படியொரு சங்கையைக் கொடுக்கும். அவர் தன்னுடைய திருவிழாவுக்காக யாழ்ப்பாணத்தின் பிரபலமான நாடல்வரக்கூட்டங்களைத் தேடிப்பிடிப்பார். அதுபோதாதென்று இந்தியாவிலிருந்து சோக்கான சின்னமேளங்களையும் இறக்குமதிசெய்து, இரவிரவாக ஆடவிடுவார். எல்லாம் முடிந்தபின்னர் ஆளுக்கு ஒருபவுண் சங்கிலிபோட்டு, தட்சிணையும் கொடுத்துப் பூரணதிருப்தியுடன் அனுப்பிவைப்பார். கொஞ்சக் காலம் அந்தத் திருவிழாவைப் பற்றியே எங்கும் பேச்சாயிருக்கும்.

சிதம்பரப்பிள்ளையருடைய அந்தரங்கக் களைப்பற்றி அறியாமலேயே புராசக்தி மேலே போய்ச் சேர்ந்து விட்டாள். அவர் மனைவி இறந்தபிறகு பிள்ளைகளை நகரத்திலுள்ள ஆங்கிலப்பாடசாலை யின் விடுதியில் தங்கவைத்துப் படிப்பித்தார். அவர்கள் தவணை விடுமுறைகளில் மட்டுமே வீட்டுக்கு வருவார்கள். ஏனைய நாள்களில் அந்த வீட்டில் அவரையும், அவருக்கு ருசியாகச் சமைத்துப்போடும் சின்னம்மாவையும் தவிர யாருமே இருப்பதில்லை.

எங்கள் ஊரில் சிதம்பரப்பிள்ளையருக்கிருந்த ஒரேயொரு போட்டியாளர் மாணிக்கவாசகர் மட்டுமே ஓய்வுபெற்ற ஆசிரியரான அவர் கிராமசபையின் தலைவராக இருந்தவர். ஏழைமக்களுக்காக வேலை செய்த நல்ல மனிதர். சிதம்பரப்பிள்ளையரைவிடப் பதினெட்டுவயது மூத்தவர். நான் மாணிக்க வாசகருடன் சேர்ந்து திரிவதால், சிதம்பரப்பிள்ளையருக்கு என்னைக் கண்ணில் காட்டக்கூடாது. நான் அதைப்பற்றிக் கவலைப்படுவதேயில்லை. நானுண்டு, என்னுடைய அச்சக்கூடத் தொழிலுண்டு என்றிருப்பேன்.

அப்படியான காலத்தில், ஆலடிச்சந்தியில் ஆடுமாடுகளுக்குத் தண்ணீர்த்தொட்டியொன்றைக் கட்டு வதற்காக மாணிக்கவாசகர் பணம் சேர்க்கத் தொடங்கினார். அதைக் கேள்விப்பட்டவுடன் சிதம்பரப் பிள்ளையருக்கு இருப்புக்கொள்ளவில்லை.

அவர் ஏற்கனவே கிராமசபைத்தலைவர் பதவியில் ஒரு கண் வைத்திருந்தார். அதைக் கைப்பற்றுவதற்காக எத்தனையோ திருகுதாள்ங்களெல்லாம் செய்து பார்த்தவர். மாணிக்கவாசகர் எதைச்செய்தாலும் அதற்கு மேலாகச் செய்துகாட்டவேண்டுமென்ற வீறாப்புடன் திரிவார். போதாக்குறைக்கு ஆலடிச்சந்தியை முதலியார் சந்தியாக மாற்றிக்காட்டுவதாகவும் சவால் விட்டிருந்தார். அதனால், தானே முந்திக்கொண்டு கிணற்றுக்குப் பக்கத்தில் தண்ணீர்த் தொட்டியுடன் சமைதாங்கியையும், ஆவுரோஞ்சிக்கல்லையும் கட்டுவித்தார். சமைதாங்கியின் முன்பக்கத்தில் "உபயம் - ஸ்ரீமான், திருஞானசம்பந்தமுதலியார் சிதம்பரப்பிள்ளை அவர்கள் - ஆண்டு 1963" என்பதைப் பொறிப்பதற்கும் அவர் மறக்கவில்லை.

அவை ஆடுமாடுகள் தண்ணீர்துடிக்கவும், முதுகுகளைத் தேய்த்துச் சுகம்பெறவும் பயன்பட்ட தென்னவோ உண்மைதான். அத்துடன், வீதியால் நடந்துசெல்லும் மரக்கறி வியாபாரிகளும், ஏனையோரும் தாங்கள் காவுகின்ற பாரமான பொருள்களைச் சமைதாங்கியின்மேல் இறக்கி வைத்துவிட்டு ஆலமர நிழலில் இளைப்பாறுவார்கள். சிதம்பரப்பிள்ளையர் அந்தக் காட்சியைப் பார்த்து இரசிப்பார். அங்கு தங்குபவர்களில் வெளியூர்களைச் சேர்ந்தவர்களும் இருப்பார்கள். அவர்கள் கல்லிலே பொறிக்கப்பட்ட தன்னுடைய பெயரைப் பார்க்கிறார்களா என்பதை அறிவதில் சிதம்பரப்பிள்ளையருக்கு ஆர்வம் அதிகம்.

ஒருநாள் மாணிக்கவாசகருடன் அவர்போட்ட சண்டையை ஊரே வேடிக்கை பார்த்தது. அது நடந்தது அறுபத்தைந்தாம் ஆண்டில் என நினைக்கிறேன், ஒரு மத்தியானநேரம் மாணிக்கவாசகர் ஆலமரத்தின்கீழ் அமர்ந்தபடி தனது பெறாமகன் கந்தசாமியுடன் கதைத்துக்கொண்டிருந்தார். நான் அவர்களுக்குப் பக்கத்தில் நின்றுருந்தேன். கந்தசாமியின் கத்தரிக்காய் மூட்டை சமைதாங்கியின் மேல் கிடந்தது. மாணிக்க வாசகர் தன்னுடைய றலி சைக்கிளை ஆவுரோஞ்சிக் கல்லிலே சாத்தியிருந்தார். அவருடைய சைக்கிள் ஓய்மாரமாகச் சாய்ந்திருப்பது சிதம்பரப்பிள்ளையரின் கண்களில் பட்டுவிட்டது. அதைப் பார்த்ததும் அவருக்குப் பொறுக்க முடியவில்லை. விறுவிறென்று வீதியைக் கடந்து எங்களை நெருங்கினார்.

"உம்மட ஓட்டைச் சைக்கிளைச் சாத்தவோ நான் உதைக் கட்டிவைச்சிருக்கிறேன்?" வந்த வீச்சில் சைக்கிளை உதைத்துத் தள்ளிவிட்டுச் சிதம்பரப்பிள்ளையர் கேட்டதும் மாணிக்கவாசகர் வெலவெலத்துப் போனார். கந்தசாமி சட்டென்று எழுந்துகொண்டான்.

"சிதம்பரப்பிள்ளை, ஏன் இப்ப சத்தம் போடுறாய்? இது பொதுச்சொத்துத்தானே?"

"பொதுச்சொத்தோ? இதுகளை நான்தானே திருத்திப் பராமரிக்கிறேன். பிறகென்ன பொதுச் சொத்தும், பணியாரமும்? எட்டா சைக்கிளை!" சிதம்பரப்பிள்ளையர் போட்ட சத்தத்தில் அக்கம் பக்கமெல்லாம் சனங்கள் சேர்ந்துவிட்டார்கள்.

"மரியாதையாக் கதை சிதம்பரப்பிள்ளை"

"உனக்கு மரியாதையோ? உன்னை மாதிரிப் பிச்சையெடுத்துப் படங்காட்டி ஆளெண்டு என்னை நினைச்சியா?"

அதற்குள் கந்தசாமி சிதம்பரப்பிள்ளையரில் கைவைக்க, அவர் மாணிக்கவாசகரை அடிக்க, நான் அவர்களை விலக்குப்பிடிக்க, அந்த இடமே அல்லோல கல்லோலப்பட்டது. கடைசியில் சிதம்பரப் பிள்ளையரின் மண்டை உடைந்து இரத்தம் வழிந்தது. அவர் அந்தக் காயத்தோடு பொலிஸ்நிலையத்துக்குச்சென்று, மாணிக்கவாசகர் தன்னை ஆள்வைத்துக் கொலை செய்ய முயற்சித்ததாக முறைப்பாடு செய்தபின், வைத்தியசாலையிலே போய்ப்படுத்துவிட்டார்.

நீதிமன்ற விசாரணையில் கந்தசாமிக்கு ஆறு மாதங்கள் மறியலும், நூறுரூபா இழப்பீடும் விதிக்கப்பட்டன. தாக்குதலுக்கு உடந்தையாக இருந்ததற்காக மாணிக்கவாசகருக்கும், எனக்கும் ஆளுக்கு ஐம்பது ரூபா தண்டம் விதிக்கப்பட்டது. அன்றிலிருந்து சிதம்பரப்பிள்ளையருக்கும், எங்களுக்கும் நிரந்தரப் பகையானது. ஆனால், அவருடைய பண்பலத்துக்கு முன்னால் எங்களால் ஒன்றுமே செய்யமுடியவில்லை.

அவருடைய மூத்தவன் பாடசாலைப்படிப்பை முடித்தபின், தொழினுட்பக்கல்லூரிப்பக்கம் இழுப்பட்டுத் திரிந்தான். பிறகு, பிரச்சினைகள் முளை விடத்தொடங்கிய எழுபதுகளின் பிற்கூறில் வெளி நாட்டுக்கு ஓடித் தப்பிவிட்டான். அவன் எங்கிருக்கிறான் என்பது இன்றுவரை எவருக்குமே தெரியாது.

இரண்டாவதுமகன் பத்தாம் வகுப்போடு படிப்பைக் குழப்பிவிட்டு நண்பர்களோடு ஊர் சுற்றிக் கொண்டிருந்தான். அவனுடைய கைச்செலவுக்குக் காசு கொடுத்தே சிதம்பரப்பிள்ளையர் களைத்து விட்டார். பிறகு, அவன் தகப்பனை மிரட்டிக் கையெழுத்து வாங்கிக் காணிகளை விற்கத் தொடங்கினான். இருந்த சொத்துக்களையெல்லாம் அவன் குடித்து அழிப்பதைப் பார்த்து வேதனைப்பட்ட படியே சிதம்பரப்பிள்ளையரும் ஒருநாள் இறந்து போனார். அவர் இறந்ததோடு அம்மன்கோவிலின் தேர்த்திரு விழாவும் கொண்டாடத்துவதற்கு ஆளில்லாமல் கைமாறிப்போய்விட்டது. பொதுக் கிணறும் இறைப் பாரின்றுத் தூர்ந்துபோனது. சுமைதாங்கி மட்டும் சுவரொட்டிகள் ஒட்டுவதற்குப் பயன்பட்டுக்கொண்டிருந்தது.

சிதம்பரப்பிள்ளையர் இறந்த பின்னர் அந்த வீட்டுக்கு யார்யாரோ வந்து போனார்கள். இரவிர வாகக் கூத்தும், கும்மாளமுமாக அமளிப்பிடும். அவர்களின் ஆக்கினைகளைத் தாங்கமுடியாமல், சமையல்காரர் சின்னம்மா அகப்பட்டதைச் சுருட்டிக் கொண்டு ஓடிவிட்டார். மகன்காரன் குடிப்பதற்குக் காசில்லாதபோது வீட்டிலிருந்த பொருள்களை அரைவிலை, கால்விலைக்குக் கொடுக்கத் தொடங்கினான். கடைசியாக, வீடுவளவை விற்பதற்குக்கூட ஓடித்திரிந்தான். காணியின் உறுதியில் மூத்தமகனைப்பற்றிய சிக்கல் இருந்த படியால் அதை வாங்குவதற்கு யாருமே முன்வரவில்லை. அவனிடம் தாராளமாகப் பணமிருந்தபோது தேடிவந்து குதியன்குத்தியவர்களும் காலப்போக்கில் வராமல் நின்றுவிட்டார்கள்.

அதற்குப்பிறகு, அவன் எந்நேரமும் ஆலமரத்தின்கீழ் நின்றுருப்பான். உடல்மெலிந்து, தலை கலைந்து அவனைப் பார்க்கவே பரிதாபமாக

இருக்கும். அவன் வீதியால் போய்வருவோரிடம் பணம்கேட்டுக் கெஞ்சுவான். நானும் அவன்மேல் இரக்கப்பட்டு உணவு வாங்கிக் கொடுத்திருக்கிறேன். பின்னர், அவனும் ஒருநாள் ஆலமரத்தின் கீழேயே இறந்துகிடந்தான். அவனுடைய இறுதிச்சடங்கைச் செய்வதற்கு உறவினர்கள் எவருமே முன்வராதநிலையில், நானும், இயக்கப் பெடியங்கள் சிலருமாக மயானத்துக்குக் கொண்டுபோய் எரித்தோம்.

எண்பத்தேழில் இந்திய அமைதிப்படையினர் இந்தவீட்டில் முகாமிட்டிருந்தார்கள். அவர்கள் போன பின்பு, விடுதலைப்புலிகளின் அரசியல்துறை அலுவலகமாகச் செயற்பட்டது. தொண்ணூற்றைந்தில் வலிகாம இடப்பெயர்வுக்குப்பின்னர் ஆளுக்கான் ஒவ்வொரு பகுதியாகக் கழற்றியெடுக்க ஆரம்பித்து, கடைசியில் நுழைவாசலின் தூண்கள்மட்டுமே எஞ்சியிருக்கின்றன.

கனரகவாகனம் கடமுடா கடமுடாவென்று நிலத்தைத் தேய்த்துக்கொண்டு வருகிறது. அந்தச் சத்தம் என்நெஞ்சில் ஓங்கி இடிப்பதைப்போல உணர்கிறேன்.

“ஐயா, எழும்புங்கோ. கிணத்தையும் இடிக்கப் போறம்” ஒருவன் என்னிடம் வந்து சொல்கிறான். நான் திடுக்கிட்டுப்போகிறேன்.

“கிணத்தையுமோ?”

“ஓம் ஐயா. அதையும் உடைச்சுத்தான் ரோட்டை அகட்டவேணும்”

“இல்லைத்தம்பி...குறை நினைக்காதையுங்கோ. இது நல்லதண்ணிக் கிணறு. இதைத் திருத்திப் பாவிக்கலாம்தானே!” என்னுடைய குரல் இடறு கின்றது.

“ஐயா, எங்களுக்கு அதைப்பற்றித் தெரியாது. நாங்கள் அவங்கள் சொல்லிறதைச் செய்யிறம். உங்களுக்கு ஏதும் பிரச்சினையெண்டால் மேலிடத்திலை கதையுங்கோ” அவன் அலட்சியமாகச் சொல்கிறான்.

நான் எதுவும்பேசாமல் எழுந்துகொள்கிறேன். முதுகு திரும்பவும் வலிக்கிறது. தடியை ஊன்றியபடி வீட்டைநோக்கி நடக்கத்தொடங்குகிறேன்.

“கிழடு! ... கட்டையிலை போகிற வயதிலை கிணத்தையும் காவிக்கொண்டு போகப் பாக்குது”

அவன் புறுபுறுப்பது எனக்குக் கேட்கிறது.

வீட்டுவாசலுக்கு வந்தபின் திரும்பிப் பார்க்கிறேன். ஆலடிச்சந்தி வெட்டையாகத் தெரிகிறது. ஒரு நூற்றாண்டுகாலம் மற்றவர்களுக்காக வாழ்ந்து நிழல்பரப்பிய ஆலமரம் சரிந்துகிடக்கிறது. மறுபக்கம், மற்றவர்களை அடக்கியாண்டு அனுபவித்த சிதம்பரப் பிள்ளையரின் பரம்பரை சுவடுகளின்றி அழிந்தே விட்டது. ஒன்றுடனொன்று ஒப்பிடமுடியாத இரண்டு வீழ்ச்சிகளும் காலமாற்றத்தின் விளைவுகளென்றே கொள்ளவேண்டும். இன்னும் சிலவருடங்களில் ஆலடிச்சந்தியென்ற பெயரும் இல்லாமல் போய்விடும். ஆலமரமும், அதில் வாழ்ந்த பலவகைப் பறவைகளும், மரத்தின் கீழுறைந்த பசுமையான நினைவுகளும் என்னைவிட்டு அகன்றுசெல்கின்றன.

மனம் இறுகிக் கனக்கிறது. மிகுந்த சோர்வுடன் வீட்டிற்குள் நுழைகிறேன். மகள் என்னை எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கிறாள். அவளைக் கலக்கத்துடன் ஏறிட்டுப்பார்க்கிறேன். அவள் எதுவும் பேசவில்லை.

பெண்கள் நாட்டின் கண்கள்
என்று கூவிக் கொண்டே
கூறு போடும்
உலகம் இது

பார்க்கையில் கேட்கையில்
ஐயோ அம்மா
என்பார்
பின் போகும்
இடமெல்லாம் அதையே
தான் செய்வார்

குழந்தைகள் கனவிலும்
பயங்கரமாய் வருகிறது
சின்னஞ் சிறிய
சீனி மிட்டாய்
என்னடா வாழ்க்கை என்று
குழந்தையும் வெறுக்கும்
காலம் இன்று

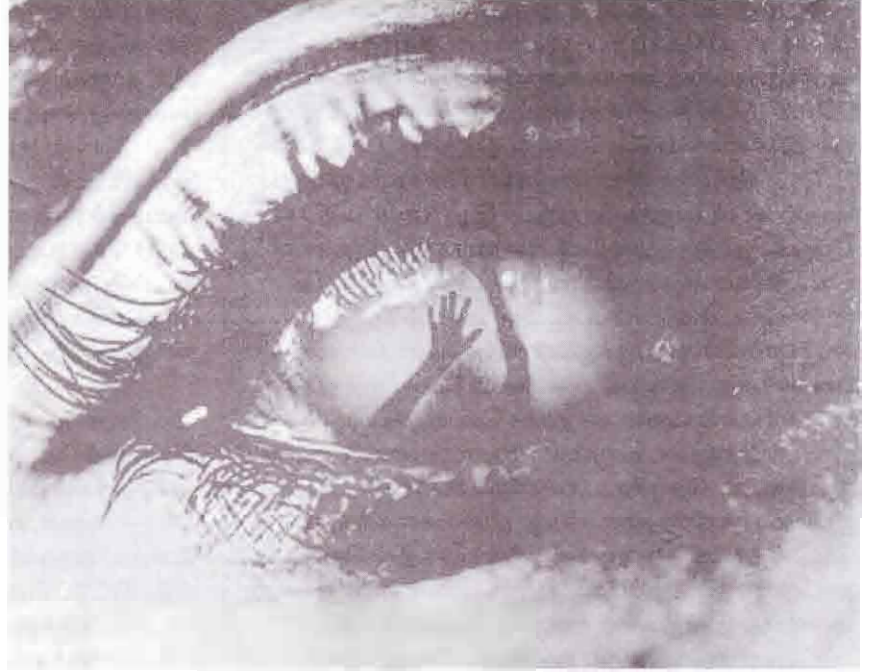
குரலை உயர்த்துங்கள்
பெண்களை காப்பாற்ற
குறியை உயர்த்தாதீர்கள்
அவர் தம் பெண்மையை
சீரழிக்க

மனைவியிடம் மட்டும்
உயிர்ப்பாயிருங்கள்
மற்றைய பெண்களிடம்
உணர்வுற்றுக் கிடவுங்கள்
சிறுவரைக் கண்டால்
ஆண்மையை மறவுங்கள்
கொஞ்சம் குழந்தையாய் மாறி
கூடி விளையாடுங்கள்

பலவீனமானவள்
பெண் என்று
பலமாக தாக்குகிறீர்கள்
மன வலிமை கொண்டவள்
பெண் என்று
பலவான்கள் நீங்கள்
அறிவீரோ?

இருண்ட வொழுதுகள்

எல்லை தாண்டி விட
முடியாமல்
ஆக்ரோசுக்கும் மனது
கொஞ்சம் ஆத்திரத்தை
மூட்டினாலும்

பொங்கி விரும் பொழுது
எச்சரிக்கையோடு எட்டி நின்று
பார்த்தாலும்
எத்தங்காட்டி எம்மை
சொக்க வைக்கும் வயது

சிட்டுப் போல நாம்
சித்திரமாய் சிரித்து
சிறகடித்து சிறகடித்து
வட்டம் போடும்
நினைவு
கனவுகள் எல்லாம்
பொம்மைகள் குலுங்க
நினைவுகள் எல்லாம்
வண்ணமாய் மின்ன
கவலையின்றி இருந்தோம்
கற்பனையில் பறந்தோம்

கடற்கரை மணலில்
கிழிஞ்சல்கள் பொறுக்கி
பாவாடையில் சேர்த்து
தூக்கிப் பிடித்தபடி
சுதந்திரமாய் தான்
இருந்தோம்

கிழிஞ்சல்கள்
பாவாடை கிழித்து
குருதி காண

பொம்மைகள் எல்லாம்
பூச்சாண்டியாய்
மாறிப் போக
வண்ணங்கள் கருமையில்
மூழ்கிப் போக
வீட்டுக்குள் சருகானோம்
வீணாக வாழ்க்கை மாற
இவ்வயது விளையாட்டை
இனி எப்ப நாம் ஆட?

கொடுப்பினை

கடவுள் செய்கிறேன்
கண்கள் திறக்கிறேன்
ஆனால்
அவன் கண் திறந்து தவம் செய்கிறான்
நான் கண்ணீர் விடுகையில்

கண்களை மூடி விட
நினைக்கிறேன்
அவன் நெற்றிக்கண்
திறப்பானாம்
ஊர் என்கை பயமுறுத்துகிறது
வரம் தராத அந்த
சிலைக்கு
சாபம் இட்டு சென்றேன்
என் வழியை பார்த்துக்
கொண்டு...

ஆழத்தை அறியும் பயணம் கடவுளரும் மனிதரும்

க.சட்டநாதன்

இவருடைய கதைகள் பற்றிய மதிப்பீடுகள் - முன்னர் வந்தவை - மிகையானவையாகவே எனக்குப் படுகிறது. அறுபதுகளில், அதுவும் ஒரு இளம் பல்கலைக்கழக மாணவி - ஆண் பெண் உறவு பற்றிச் சிலாகித்து, பலருக்கு வியப்பைத் தந்திருக்கக் கூடும். அதன் பார்பட்டதே இத்தகைய மிகை மதிப்பீடுகள் என நாம் கருதலாம்.

மேற்கிலிருந்து நமக்கு வந்த சிறுகதை வடிவம், வ.வே.சு அய்யர் அவர்களால்தான் தமிழில் வந்தது. அடைந்தது. உருவப்பிரக்ஞையுடன் கூடிய கதைகளை அவர் தமிழுக்குத் தந்துள்ளார். கதை சொல்லும் முறையில் தேர்ச்சியும் நுட்பமும் அனுபவச் செழுமையும் உடையவர்களாக புதுமைப்பித்தன், மௌனி, லா.சுரா, சுரா, ஜெயகாந்தன், ஜெயமோகன் ஆகியோரைக் கூறலாம்.

தமிழில் - சாபவிமோசனம், மகா மசானம், பாற்கடல், பிரஞ்சு கானம், பிரசாதம், மாடன் மோட்சம் போன்றவை உலகத்தரத்தைத் தொடுவன எனலாம். ஈழத்திலும் சில நல்ல கதைகளை எழுதியுள்ளார்கள். தொழுகை, தேர், வேலி, அரசனின் வருகை, கோளறு பதிகம், பக்குவம், யதேச்சை, வலி என்பன சில நல்ல கதைகள்.

இப்பின்னணியில் பவானியின் 'கடவுளரும் மனிதரும்' எனும் தொகுதியில் உள்ள கதைகளைப் பார்க்கும் போது, நாம் ஓரளவு ஏமாற்றமே அடைகின்றோம். சிறுகதை வடிவம் பற்றிய பிரக்ஞை பவானியிடம் இருக்கிறது. சொல்லும் திறனிலும் சோடை போனவர் அல்ல. இத்தொகுதியில் இருபது கதைகள் இருக்கின்றன. அவற்றில் பல கதைகள் - ஆண்கள், பெண்கள் அவர் தம் காதல் பற்றியே பேசுகின்றன. சில கதைகள் புதிர்போடும் பாங்கில் அமைந்துள்ளன. நிறைவேறாத காதலின் துயரை, தோல்வியை இவரது கதைகள் பேசினும் - அவற்றை இவரால் அழுத்தமாக தரமுடிவதில்லை.

இவரது காதல் கதைகள் ஓரளவு மௌனியை நினைவூட்டினாலும் அவரது கதைகளில் - இவரது

கதைகள் போலல்லாது - பால் உணர்வு(sex) உடற் தளத்திலிருந்து மேல் நகர்த்தப்படுவதோடு, அக்காதல் இசையுடனும் வேதாந்திர விசாரத்துடனும் இணைக்கப் படுவதால் ஒரு அபாயுஷ்யத் தன்மையைப் பெற்று விடுகிறது. அவரது கதைகளில் வரும் காதலர்கள் இணைய முடியாத துக்கம், லௌகீகத் தளத்துக்கு உரியதான போதிலும், அவர் இத்துக்கத்தை - விபரிக்கும் விதத்தில் - வாழ்வின் சகல துக்கங்களுக்கும் ஆதாரமாய்ப் பொதுமைப்படுத்தி விடுகிறார். இதுவே மௌனியின் வெற்றி, இந்த வெற்றி, சிறிதளவு கூட பவானிக்குச் சாத்தியமில்லை.

இவரது பெரும்பாலான கதைகள், வலுவான முகாந்திரம் ஏதுமில்லாமல் நகர்த்தப்படுகின்றன. நகர்த்தப்படுகின்றன என்பது கூடத் தவறு; சொல்லப்படுகின்றன. பல இடங்களில் யதார்த்தம் குலைந்து, மனோரதியப்பாங்கு தலை தூக்குகிறது. கதையின் முடிவுகள் வாசகரசனையைக் கருத்தில் கொண்டு, எதிர்பாராத திருப்பங்களுடன் புனைவுகொள்கின்றன.

இவரது பெண்கள், புதுமை விரும்பிகள், போலத் தோற்றம் காட்டிய போதும் - உண்மையில் அப்படி அல்ல - லட்சிய மயப்படுத்தப்பட்டவர்களாகவே தோன்றுகிறார்கள். இவர்களில் சிலருக்கு, மாங்கல்யம் புனிதமானது - மாலை வடிவில் இருந்தால் கூட (வதனி - ஒரு நினைவு) கணவன் மனிதனாக அல்ல தெய்வமாகி விடுகிறான். (மாயா - மனிதன்). புற நடையாகத் தோற்றம் தருபவன் 'சந்திப்பு' கதையில் வரும் கோமதி. இவள் தந்துணியும், தனக்கேயான முடிவைத் தானே தேர்வு செய்யக்கூடிய திறனுடையவளாக இருக்கின்றாள். 'விடிவை நோக்கி' கதையில் வரும் அன்னமும் சற்று

வித்தியாசமான பெண்தான். இவருடைய கதைகளில், லாஸுன்னின் ஷாகூர் போலவே இப்பணின் நோரா போலவோ யாரும் வருவதில்லை. குறைந்தபட்சம் ஜெயகாந்தனின் கோகிலா போலவும் யாருமில்லை என்றே கூறலாம்.

இவருடைய கதைகள் பற்றிய மதிப்பீடுகள் - முன்னர் வந்தவை - மிகையானவையாகவே எனக்குப் படுகிறது. அறுபதுகளில், அதுவும் ஒரு இளம் பல்கலைக்கழக மாணவி - ஆண் பெண் உறவுபற்றிச் சிலாகித்து, பலருக்கு வியப்பைத் தந்திருக்கக் கூடும். அதன் பாற்பட்டதே இத்தகைய மிகை மதிப்பீடுகள் என நாம் கருதலாம்.

இவ்வாறு கூறுவதால், பவானியிடம் ஆற்றல் ஏதும் இல்லை என்று நான் மதிப்பிடுவதாகக் கருதக் கூடாது. குறிப்பாக கதைமாந்தர்களது உணர்ச்சி பாவங்களையும் மன உணர்வுகளையும் உட்கசியும் நெகிழ்ச்சிகளையும் எழுத்தில் வடிப்பது மிகவும் சிரமம்; பவானிக்கு இக்கலையாற்றல் இயல்பாக வாய்த்திருக்கிறது. அத்தகைய வெளிப்பாடுகளை அவரது படைப்புக்களில் பரவலாகப் பார்க்க முடியும்:

- அவள் குரலில் தொனித்த உல்லாசமும் நாணச்சாயலும்.
- இரண்டு வருடங்களாகச் சிரிக்காததாலோ என்னவோ சாருவின் உள்ளத்தில் சதா சிரிப்பு குமிழிட்டுக் கொண்டிருந்தது.
- அலட்சியம் பொங்கும் ஆண்மை வடிவம். உலகையே விலைக்கு வாங்கும் தோரணை.
- சதுப்பு நிலம் போன்ற அவள் மனம் பால சிங்கத்தின் வார்த்தைகளை உறுஞ்சி விழுங்கிக் கொண்டது.
- முத்துவின் இமையாத வெறிநோக்கு மீனாவின் அடிவயிற்றைக் கலக்கியது. அவள் முகத்தில் பீதிபடர்ந்தது.

இவரது படைப்புகளில் விசேடமாகக் குறிப்பிடக்கூடிய கதைகள் என : அழியாப்புகழ்(வரலாற்றுப் பின்புலத்தைக் கொண்ட கற்பனைப் புனைவு) கனவு, கானல், ஆகியவற்றைக் கூறலாம். இக்கதைகள் சொற் சிக்கனத்துடன் ஓரளவு மெளன இடைவெளிகளையுட்கொண்டுள்ளன.

இக்கதைகளில் 'கனவு' கதை பற்றிச் சிறிது பார்ப்போம். இக்கதை தமிழ் தந்த சிறப்பான கதைகளில் ஒன்றல்ல; குறைகள் இருந்தபோதும் மனதைத் தொடும் வகையில் அமைந்துள்ளது. மிகை உணர்ச்சி ஏது மில்லாத தன்மை இக்கதையின் மேலதிக தகுதியாகும்.

'முத்து தனியன். முப்பத்தியெட்டு வயது முதிர் இளைஞன். திருமணமாகாதவன். அதற்கான வாய்ப்போ, வசதியோ அற்றவன். ஏண்டா முத்து இவ்வளவு நாளைக்கும் எத்தனை ஊர்க் கலியாணங்களுக்கு உழைச்சுக் கொட்டியிருப்பாய்... நீ மட்டும் தனி மரமாய் நிண்டு விட்டாய். நீயும் ஒரு கலியாணத்தை எப்ப கட்டப் போறாய்...? உண்டை கண்ணுக்கு முன்னாலை வளந்த பெடியன்கள் கூடத் தகப்பனாய் விட்டுதுகள்...' இது மலையாளத்தான் கடையில் கூடத் தேநீர் அருந்தும் சகபாடி பாலசிங்கத்தின் நாக்கு வளைப்பு. ஒரு சமயம் நண்பர்களுடன் இவன் கோவில் திருவிழாவுக்குப் புறப்பட்ட போது, சரேந்திரனின்

கேலிக் குரல்: "உனக்கோர் திருவிழா... ஒரு பெட்டையைப் பார்த்துக் கண்ணடிக்கத் தெரியாத பெட்டைக்குருநாதி...'

இக்கூற்றுக்கள் முத்துவை பாதித்தன. உடைந்து போக வைத்தன. அவனுக்குத் திருமண ஆசைகள் இருந்தன. பால் உணர்வின் விகசிப்பு அதனடி யான perversionனும் உண்டு. இது ஒரு வகையில் உளவியல் பாங்கான தாக்கம்தான்.

செல்லப்பர் வளவில் குடியிருக்கும் 'பென்டிக் கோஸ்ட்' பெண்களை அவர்கள் குளிக்கும் போது மாமரத்தில் ஏறியிருந்து தினம் தினம் ரசிப்பான். வீட்டுப்பக்கத்தில் இருக்கும் குச்சு ஒழுங்கையில் ஆறுமுகத்தின் மகள் மீனாவும் வறுத்தலைவிளான் பொடியன் யோகேஸ்வரனும் காதல் செய்வதும் இவனுக்கு ரசிப்பைத் தருகிறது. காதலர்கள் பிரிந்து, மறுநாள் சந்திப்பதான ஏற்பாடு. இந்த ஏற்பாட்டால் இவன் உசாராகி விடுகிறான். ஆள் நடமாட்டம் ஏதுமற்ற அவ் ஒழுங்கைக்கு யோகேஸ்வரன் வர முன்னர், இவன் வந்து, மீனாவின் வழியை அடைத்தபடி 'இதெல்லாம் என்னாலும் முடியும்...' என்ற தோரணையுடன் கூறுவான்: 'அவன் வராட்டில் என்ன நான் இருக்கிறேன். இப்படிக்கிட்ட வாவன் மீனா...! அவனிடடைப் போகலாம். என்னட்டை வரக்கூடாதா... வாவன்' பேசியதோடு அமையாது அவளது கைகளைப் பிடித்து இழுத்து அணைத்துக் கொள்ளவும் செய்கிறான். மீனா அலறுகிறாள். எட்டிப் பார்த்த பென்டிக்கோஸ்ட் பெண் களும் அலறுகிறார்கள். அந்த இடைவெளி மீனாவைக் காப்பாற்றி விடுகிறது. முத்துவும் தனது தவறை உணர்ந்து கண் கலங்குகிறான்.

செய்தி அறிந்த ஆறுமுகம் யுத்த சன்னத்தனாய் ஆகி விடுகிறான்.

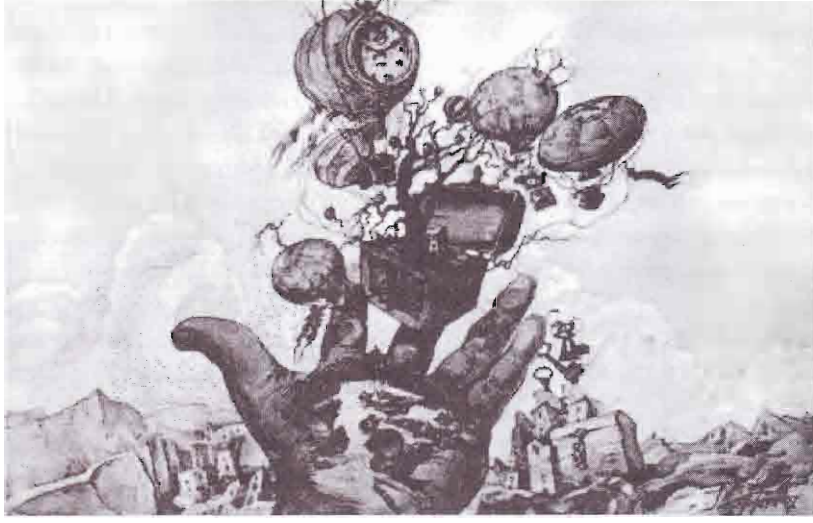
ஆறுமுகம், அவனது தம்பி கந்தையா, சரவணை, சின்னையா, தம்பித்துரை, சிதம்பரம் என ஒரு படையே முத்துவைத் தேடிப்புறப்படுகிறது.

'முத்துவைவிட்டு வைச்சால் ஊரிலை ஒரு குமர் உலவேலாது...' என்பது ஆறுமுகத்தின் கோஷம். அவனுக்குத் துணையாக, அவனது சகபாடிகள் - கொலை வெறியுடன் - முன் சேர்கிறார்கள்.

கதையின் இறுதிப் பகுதி இப்படி அமைந் துள்ளது:

"டேய் முத்து...! வாடா வெளியிலை..." ஆறுமுகம் கத்தினான். பதில் இல்லை. மீண்டும் மீண்டும் கத்தினான் ஆறுமுகம். கொதிப்பேறிய ஆறுமுகம் வாசல் கதவை ஓங்கி உதைத்தான். கதவு படாரென்று திறந்து கொண்டது. உத்தரத்திலிருந்து தொங்கிய கயிற்றின் நுனியிலே முத்துவின் உடல் ஊசலாடிக் கொண்டிருந்தது. ஊசலாடும் அந்த உடலைப் பார்த்த வாறு எல்லோரும் மரம்போல் நிற்கிறார்கள்'

குற்ற உணர்வின் பாதிப்பால் முத்து உயிரை மாய்த்துக் கொள்கிறான். தேர்ந்த கலைஞரும் இயக்கு நருமான அரவிந்தனின் சிதம்பரம் திரைப்படத்தில் இப்படி ஒரு காட்சி. மனதை உறையவைக்கும் காட்சி. படத்தில் சோரம் போன மனைவியின் நிமித்தம் கணவன் தூக்கில் தொங்குகிறான்; ஆனால் இங்கு மானபங்கப்பட்ட தவிப்புடன் முத்து... முத்துவின் மரணம் மனித இருத்த லின் அவலத்தையும் அபத்தத்தையும் காட்டி நிற்கிறது.

தாய் - தந்தை - மகள்

| வி. ஜீவகுமாரன் |

ஹோட்டலை விட்டு வெளியேற இன்னும் சரியாக ஒரு மணித்தியாலமே இருந்தது.

அறையுள் உள்ள பொருட்களில் ஒன்றைக் கூடத் தவற விடாமல் எடுத்து சூட்கேசினுள் வைத்துக் கொண்டிருந்தேன்.

சூட்கேசினுள் 23 கிலோவும் கைப்பையுள் 7 கிலோவும் வேறு இருக்க வேண்டும். அல்லது கோயில் வீதியில் சாமான்களைப் பரப்பி வைத்து தரம் பிரிப்பது போல விமான நிலையத்தில் போராட வேண்டும்.

இப்போதெல்லாம் மலிந்த விலையில் ரிக்கற் விற்கும் விமான சேவை நிறுவனங்கள் இந்த எக்ஸ்ரா எடையில் பணம் கறக்க முயற்சிக்கின்றார்கள்.

ஹோட்டலில் இருந்து வெளியேற ஒரு நிமிடம் சென்றாலும் அந்த சிங்கப்பூர் சீனத்து ரிசப்சனிஸ்ட் கிழவி சத்தம் போடுவாள் என்பதனையும் கவனிக்க வேண்டும்.

பதிவு செய்யும் நேரம் மாலை 2.00 மணி என்பதையும் புறப்படும் நேரம் பகல் பகல் 12.00 மணி என்பதையும் கடுமையாக கடைப்பிடிப்பவள்.

மாலை 01.30க்கு அறை காலியாக இருந்தாலும் உள்ளே போகவும் அனுமதிக்க மாட்டாள். அவ்வாறே 12.00 மணிக்கு புறப்படா விட்டால் எமது பொருட்களை எடுத்து வெளியே வைக்கவும் தயங்க மாட்டாள்.

மற்றும் படி ஒரு வரவேற்பாளராக வாடிக்கையாளருக்கு வேண்டிய அனைத்து உதவிகளையும் செய்து கொடுப்பாள்.

மாறாத அவளின் புன்னகை மாறிப்போவது இந்த புறப்படும் நேரத் தாமதத்தின் பொழுதுதான்.

ஒரு நாள் அமைதியாக பேசிக்கொண்டிருந்த

பொழுது கேட்டேன், "ஏன் இவ்வாறு கடுமையாக நடந்து கொள்கின்றீர்கள்" என்று.

அவளும் புன்னகைத்துக் கொண்டு சொன்னாள், "ஐரோப்பாவில் நேர்க்கட்டுப்பாடுகளை கடைப்பிடிக்கும் நீங்கள் ஆசியாவுக்கு வந்ததும் அதனை மறந்து போய் விடுகிறீர்கள்.

இந்த முறை அரைமணித்தியாலம் அதிகமாக தந்தால் அடுத்த முறை ஒரு மணித்தியாலத்தை நீங்கள் எடுத்துக் கொள்வீர்கள். இந்த விடயத்தில் இந்தியருக்கும் இலங்கையருக்கும் அதிக வேறுபாடே இல்லை" என்று.

"எப்படித் துள்ளியமாய் எங்களை எடைபோட்டும் வைத்திருக்கின்றாள் என நினைத்துக் கொண்டேன்.

இளைய மகளின் தொலைபேசி அழைத்தது.

"அப்பா போன முறை அக்காக்கு

வாங்கினீங்களே..."

"விசயத்தை சொல்லு..."

"அது தான் அந்த பட்டர் கலரும் பச்சைக் கலரும் சேர்ந்த..."

"பிளீஸ் அம்மா... எனக்கு கம்பராமாயணம் கேட்கிற நேரமில்லை. திருக்குறள் மாதிரி இரண்டு வாரியிலை சொல்லு"

நாலடியாரா ஒரு விண்ணப்பம் வந்து சேர்ந்தது.

சென்ற முறை தமக்கைக்கு வாங்கிய மாதிரி தனக்கும் தனது மச்சாங்காரிக்கும் 2 சுடிதார் வாங்கி வரட்டாம். நிறம்... டிசையின்... இத்தியாதி இத்தியாதி எல்லாம் வைப்பரில் வந்து சேர்ந்தது.

அடுக்கிய பெட்டியை அப்படியே வைத்து விட்டு ஓட்டமும் நடையுமாக தேக்கா மாக்கற்றின் மேல் மாடியை நோக்கி ஓடினேன்.

மேலே செல்லும் எக்ஸ்கலேற்றரில் தாவித் தாவி ஏறி ஓடினேன்.

‘வணக்கம் மச்சான்’ என்ற இரண்டு வார்த்தைகளை மட்டும் தெரிந்து வைத்துக் கொண்டு வாடிக்கையாளரை மயக்கும் அந்த அந்த ஹிந்திக்காரனுடன் குறைந்தது 10 நிமிடம் சண்டை போட்டால் தான் 100 வெள்ளி சட்டையை 60 வெள்ளிக்கு வாங்க முடியும்.

இந்த சண்டையைக் கூட நான் ரசித்தே செய்வதுண்டு.

ஆனால் இன்று முடியாது.

சொன்ன காசை தூக்கி எறிந்து விட்டு வர வேண்டியது தான்.

இன்று அவனுடன் கதைக்கவே நேரமில்லை.

“டோன்ர் அங்கிரி மச்சான்” என என்னைத் தேற்றியபடி 20 வெள்ளி என்னிடம் கறந்து விட்டான்.

போன வேகத்தில் இறங்கிச் செல்லும் எக்ஸ்கலேற்றரில் தாவித் தாவி ஓடி இறங்கினேன்.

என்னை எல்லோரும் வியப்பாகப் பார்த்தார்கள்.

ஓடி ஓடி ஹோட்டல் வாசலை வந்த பொழுது இன்னும் எனக்கு 12 நிமிட அவகாசம் இருக்கின்றது.

ஒரு தடித்த அமெரிக்கனும் மெலிந்த ஆபிரிக்க பெண்ணும் வரவேற்பறையில் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். இவர்கள் தான் என் அறைக்கு வரப்போகிறார்களோ என்றொரு எண்ணம்.

நிச்சயமாய் ஹோட்டல்காரனுக்கு ரொயிலற கொமட்டை மாற்றும் செலவு வரப் போகின்றது என மனத்துள் ஒருக்கணிப்புடன் அறைக்குள் போய் அனைத்தையும் பெட்டியுள் அழுக்கிக் கொண்டு கண்ணாடியில் என்னைப் பார்த்தேன்.

அடக் கடவுளே!

சரத்திற்கு மேலே சேட்டையும் போட்டு ரையையும் கட்டி கோட்டையும் போட்டிருக்கின்றேன்.

அவசரம் என்பது எத்தனை விளையாட்டுகளை நாடாத்துகிறது.

மீண்டும் ரவுசருக்குள் நுழைந்த பின் பயணப் பெட்டியை நிறுத்துப் பார்த்த பொழுது 2-3 கிலோ அதிகமாக இருந்தது.

அடுத்த யோசனையின்றி சரம்...

டென்மார்க்கில் இருந்து கொண்டு வந்த துவாய் மணைவி ஆசைப்படுவார் என வாங்கி வைத்திருந்த றம்புட்டான் பழங்களை தூக்கி கட்டிலில் போட்டு விட்டு நிறுத்துப் பார்த்தேன்.

முன்கம்பி 3 இடம் பின்னோக்கி வந்திருந்தது.

அனைத்தையும் முடித்துக் கொண்டு அறைக்கு வெளியே வந்த பொழுது சரியாக மணி பக்ல் 12.00.

ரிசப்சனிஸ்ட்டும் அறையை துப்பரவு செய்யும் பெண்ணும் நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

பின்பு ஆறுதலாகவே லிப்ட்டுக்கு வந்தேன்.

விமானத்திற்கு இன்னும் 5 மணி நேரம் இருக்கின்றது.

இனி என் எனது இரத்தக் கொதிப்பை ஏற்றிக் கொள்வான்.

ஆறுதலாக டக்ஸி ஒன்றை மறித்து அதனுள் ஏறி சிங்கப்பூர் வீதிகளில் அது மிதந்து செல்லும்

பொழுது டக்ஸிக்காரன் கேட்டான், “ஹாவ் யூ என்ஜோய்ட் சிங்கப்பூரியன் கேர்ஸ்?”

புன்னகைத்துக் கொண்டேன்.

என் டென்மார்க் கேர்ஸ்?... மகள்கள்...

மனைவி... மருமகள்... சம்மந்தி... அவர்களின் விருப்பு வெறுப்புகளுக்கு ஏற்ற வகையில் சிங்கப்பூரில் என் தெரிவுகள்... இதை விட சிங்கப்பூர் கேர்ஸ்களில் ரசிக்க என்ன இருக்கப் போகின்றது.

கடைசி பத்து நிமிடமும் நான் சிரங்கூன் ரோட்டில் ஓடிய ஓட்டங்களை என் இளைய மகளுக்குச் சரி... மூத்த மகளுக்குச் சரி... நடுவிலான் மகனுக்குச் சரி புரியவா போகிறது.

மூவரும் திருமணம் செய்து தனித்தனியே தங்கள் தங்கள் குடும்பத்துடன் இருந்தாலும் வருடா வருடம் இந்த அட்டவணைக்கு குறைவிருக்காது.

அவர்களை இன்று வரை நானும் திருமணம் செய்து வேறு வீட்டிற்குப் போய் விட்டவர்களாக எண்ணுவதில்லை.

என் பிள்ளைகள் என் பிள்ளைகள் என்ற நினைப்புத் தான் எனக்கு. எங்கள் அப்பா எங்கள் அப்பா என்ற நினைப்புத் தான் அவர்களுக்கும்.

நானும் அவர்களிடம் காசு ஏதும் கேட்ப தில்லை. அவர்களும் இது என்ன விலை என்று கூட விசாரிப்பதில்லை. எனது செலக்ஷன் நல்லாய் இல்லா விட்டால் நான் அவர்களிடம் வேண்டிக் கட்ட வேண்டும்.

தவிர அப்பாக்கு ஒரு ரேஸ்ட்றும் தெரியாது... “எப்பிடியம்மா இவரைக் கட்டினாய்?”, என என் மனைவியும் அவர்களிடம் வேண்டிக் கட்ட வேண்டி வரும்.

மனைவிக்காரி மிகப் பெரிய புத்திசாலி. அவளிடம் இருந்து மட்டும் எந்த ஓடர்களும் வருவதில்லை.

“அவர் எது வாங்கியந்தாலும் நான் கட்டிக் கொள்ளுவன்” என்று சொன்னாலும் இன்னது இன்னது தான் வாங்கி வர வேண்டும் என்ற எதிர்பார்ப்பை நான் கடந்த 30 வருடங்களாக நிறைவேற்றிக் கொண்டேயிருக்கின்றேன்.

இந்த உடை விவகாரத்தில் நான் மகள்மாரையும் மனைவியையும் விடக் கவனமாய் இருப்பது மருமகள் விவகாரத்தில் தான்.

எனது தெரிவுகள் சற்று ஏறுமாறாக இருந்தால் என் மகன் பேசாமல் சந்நியாசம் செல்லும் நிலைதான்.

மருமகளின் தாய்... அது தான் சம்மந்தியம்மா மிகவும் நாசூக்காக விலைகளை விசாரித்து நான் என் பிள்ளைகளின் மீதும் மருமகளின் மீதும் வைத்திருக்கும் அன்பை அளவிட முயல்வார்.

நானும் மருமகளின் ஆடைகளின் விலையில் 25 தொடக்கம் 50 வெள்ளி வரை விலைக்கூட்டியே சொல்வேன்.

அவாவும் அக மகிழ்ந்து போவா.

அவா ஒருக்கால் தனியே சிங்கப்பூருக்குப் போய் “வணக்கம் அக்கர்” என்னும் அந்த ஹிந்திக்காரனுடன் பேரம் பேசி உடைகள் வாங்கும் வரை என் செங்கோல் தப்பும் என்பதில் உறுதியாக இருக்கின்றேன்.

டக்ஸி வந்து சங்கை விமான நிலையத்தில் நின்றது.

சிங்கப்பூர் விமான நிலையம் - கட்டார் விமான

நிலையம் - டென்மார்க் விமான நிலையம்.

30 பாகை வெப்பநிலையில் இருந்து 3 பாகை வெப்பநிலைக்கு வந்து சேர்ந்தாயிற்று.

நாளை வேலை தொடங்குகின்றது.

21 நாள்களில் வந்திருந்த இ-மெயில்கள் பாதிப்பெட்டியை நிறைத்திருந்தது.

இன்னாருக்கு சுகவீனம் - இன்னாருக்கு பிறந்தநாள் - இன்னாருக்கு பிள்ளை பிறந்தது என்பதனைத் தாண்டி குறைந்த 12 மெயில்களுக்கு பதிலளிக்க வேண்டி இருந்தது.

இடைக்கிடையே விடுமுறை எப்படிப் போனது அது இது என்ற சுகநல விசாரிப்புகளுக்கும் பதில் சொல்லிக் கொண்டே வேலையைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

மதிய இடைவேளை நெருங்க நெருங்க 7 மணித்தியால நேர இடைவெளிக் களைவேறு கண்களைச் சுழற்றியது.

இன்று சிங்கப்பூரில் நின்றிருந்தால் மதியம் கோமளவிலாசில் ஒரு கட்டுக்கட்டி பின் ஒரு சின்னத் தூக்கம் போட்டு சூர்யாவில் பெரிய வடையும் உண்டு மாலைத் தேநீரும் அருந்தி பின் சில நொறுக்குத் தீனிகளுடன் நடந்து கொண்டிருப்பேன். அல்லது ஒரு நகைவியாபாரியுடன் அல்லது விதியோரக்காரர் களுடன் பேரம் பேசிக் கொண்டிருப்பேன்.

கண்களுக்கு கொஞ்சம் குளிர்ந்த தண்ணீரைக் காட்டி விட்டு சாப்பாட்டு பெட்டியுடன் கண்ணுக்குப் போனேன்.

கமீலாவின் கதையில் எல்லோரும் காதைக் கொடுத்து சுவாஸ்யமாகக் கேட்டுக் கொண்டும் முள்ளுக் கரண்டியாலும் கத்தியாலும் உணவுடன் போராடிக் கொண்டு அல்லது இரசித்துக் கொண்டும் இருந்தார்கள்.

அசல் யாழ்ப்பாணத்தான்... அல்லது அசல் திருநெல்வேலிக்காரன் என்று சொல்வது போல கமீலா அசல் டெனிஸ்காரி. அவளைப் பற்றி ஒரு நீண்ட கட்டுரை எழுதினால் டெனிஸ்மக்களைப் பற்றிய விளக்கத்தை மற்றைய பிற நாட்டவர் புரிந்து கொள்வார்கள்.

வயது 48. காலையில் அலுவலகத்துக்கு வரும் பொழுது விலையுயர்ந்த வாசனைத் திரவியத்தின் மனம் ஒன்று வாசலில் பரவும். எனது மேற்பார்வையில் அவளின் பணிகள் இருந்தாலும் எப்போதும் எனக்கு ஏதாவது அறிவுரை சொல்லிக் கொண்டிருப்பதில் "எங்களுக்கு எல்லாம் தெரியும்" என்று ஜனர் விதிகளை ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டிருப்பாள்.

மதிய இடைவேளைகளின் போதான அவளின் சம்பாசனைகளில் அவளின் நாய்.. பூனை... ரி.வி. தொடர்கள் இத்தியாதி இத்தியாதி தலையாய பாத்திரங்கள் வகிக்கும். அன்றைய

அவளின் சம்பாசனையில் மகள் கதாநாயகி; அவளின் மகள்.

16 வயதிலேயே தன் மகள் வீட்டை விட்டுப் போய் தனியாக வாழவேண்டும் என்று தானும் தன் கணவனும் எதிர்பார்த்தார்களாம்.

ஆனால் இப்பொழுது 19 வயது வந்த பின்புதானாம் தனியே போய் இருக்கிறாளாம்.

பகலில் கொப்பனேசன் பல்கலைக்கழத்தில் சட்டக்கல்வியும் மாலையில் சிறிய ஒரு அங்காடியில் தினமும் 3 மணித்தியாலம் வேலை செய்கின்றாளாம்.

வேலையால் வரும் பணமும் அரசாங்கம் கொடுக்கும் கல்விக்கான கடன் பணமும் ஓரளவு வாழ்க்கையை ஓட்டிச் செல்லப் போதுமானதாய் இருக்கிறதாம்.

இந்த ஆண்டு பனிக்கால விடுமுறைக்கு தானும் கணவனும் தனியே அல்பஸ் மலையில் பனி சறுக்கப் போகின்றார்களாம்.

"நீங்கள் வேறு உதவி ஏதும் உங்கள் மகளுக்கு செய்வதில்லையா?" நான் கேட்டேன்.

"வை நொற?..."

அனைவரையும் அவளை நோக்கினார்கள்.

அவள் வீட்டில் துணி தோய்க்கும் மெசின் சரி காயப் போடும் மெசின் சரி இல்லை. கடைவீதியில் உள்ள துணி தோய்க்கும் கடைக்கு எடுத்துச் சென்றால் அவளுக்கு எப்படியும் கொஞ்சம் சிலவாகும். எனவே இரண்டு கிழமைக்கொரு தடவை வந்து எங்கள் வீட்டு மெசினில் தோய்ந்து காய வைத்துப் போகும் படி அனுமதித்திருக்கின்றேன்.

சாப்பாட்டில் இருந்த மீன் முள் தொண்டையில் குற்றியது போல இருந்தது.

எக்ஸ்கலேற்றரில் ஏறி ஏறி ஓடி...

எக்ஸ்கலேற்றரில் இறங்கி இறங்கி ஓடி... சரத்திற்கு மேல் கோட்டும் ரையும் கட்டி... சாரத்தையும் துவாயையும் மனைவிக்காக வாங்கி வைத்திருந்த றம்புட்டானையும் அறையினுள்ளேயே போட்டு விட்டு.... விமானத்தில் ஏறி விமானத்தில் இறங்கி....

அனைவரும் அவள் தன் மகளுக்கு செய்யும் உதவி பெரிய உதவிதான் எனப் பாராட்டினார்கள்.

அவளும் பெருமிதப்பட்டாள்.

எனது காரியதரிசிப் பெண் கேட்டாள்.

"சார்... சிங்கப்பூரில்

இருக்கிற தமிழ் கலாச்சாரத்துக்கும் இலங்கையில் இருக்கிற தமிழ் கலாச் சாரத்துக்கும் டென்மார்க்கில் இருக்கிற கலாச்சாரத்துக்கும் பெரிய இடைவெளிகள் இருக்கா?" என்று.

சிறிய புன்னகையுடன் சொன்னேன்.

"எங்கள் கலாச்சாரத்தை உங்களுக்கு சொல்லிப் புரிய வைக்க முடியாது. அதனை எம்முடன் பிறந்து வளர்ந்து வாழ்ந்து பார்த்தால் தான் புரிய முடியும்" என்று.

அவளுக்கு புரிந்ததோ இல்லையோ "ஆம்" எனத் தலையாட்டினாள்.

நூல் : மலைச்சாரலின் துவல் (மலையகத்தை கதைக்களமாக கொண்ட நாவல்)
ஆசிரியர் : மலரன்னை வெளியீடு: ஜீவநதி
விலை : 350/-

சிலேடை வெண்பா

இ.சு.முரளிதரன்

1. (கவிஞர் சோ.பத்மநாதலும் - பாராளுமன்றமும்)
யாப்பின் நெறிநகர்வால் சிந்தை இறையேற்றும்
காப்பால் நினைவுச் சுவடெச்சக் - கோப்பால்
வடக்கிருத்தல் நோக்கால் மொழிபெயர்ப்பால் சோ.ப
அட நிகர்த்தார் பாரளுமன்று.

2. (திருமாலும் - கறைக்கூவும்)
வாமனத்தால் மூன்றாம் அடியின் தலையதிர்வால்
பூமகளைக் காட்டும் தரிசனத்தால் - நாமம்
முரளி கொண்டோன் பாடுவதால் தத்துவத்தின் வேரால்
திருமாலும் கறைக்கூவும் நேர்.

3. (நுளம்பும் - கைபேசியும்)
நீள்கோ புரவலையால் இல்லி உறிஞ்சியுயிர்
வாழ்வதால் காதருகு ஔசையால் - நாளும்
உறக்கம் கெடுப்பதால் வைரசுவால் சின்னங்
சிறு நுளம்பும் கைபேசி யாம்

4. (நடிகையும் - பாலும்)
வெண்திரை ஆடுகையால் பாத்திர ஆற்றுகையால்
என்றும் அரிதாரத் தோடு தொண்டர் - கண்படலால்
ஆகாய மீனும் எனுச்சிறப்பால் ஒத்திசையும்
வாகாய் நடிகைக்குப் பால்

5. (பாம்பும் - கோலா சோடாவும்)
ஏற்றுமதி நச்சைக் கழுகுநாடும் வாய்நுரைக்கும்
போற்றுங் குடியமுண்டு சின்னமேற்கும் - மாற்றுமுடை
சீறியெழும் ஊரின் கடையில் அரையுங்காண்
கூறுபாம்பு கோலாவே தான்

6. (பாரதியும் - பனையும்)
சிந்துகள் ஈர்ப்பால் புதுக்க விதைகளுக்கும்
உந்தியதால் உச்சக் குயிற்பாட்டால் - செந்தமிழை
ஏற்றியதால் யானைகை தூக்கலால் பாரதியைப்
போற்று பனையாய்ப் புகழ்ந்து.

7. (காகமும் - முகநூலும்)
கருத்திருக்கும் போலி வாழும் நட்பை அழைக்கும்
விருப்பினை நாடிப் பகிரும் - அருவருப்பும்
உண்டு பதிவேற்றங் காணும் முகநூலும்
எண்ணில் நிகர்க்குங்காக் கை.

8. (குரங்கும் - தமிழ் சினிமாவும்)
கருவன் முறைக்கும் விதைபோடும் கட்டிப்
பிடித்து மரஞ்சுற்றிக் காதல் - நடத்தும்
நகலெடுக்கும் கூத்தைத் தொடரும் குரங்கு
நிகர்க்கும் தமிழ்சினிமா தான்.

9. (பணமும் - இரத்தமும்)
அங்கியுள் பையில் நிறையும் அடுந்தலாகும்
வங்கிசேரும் செம்மைத் திரவமாகும் - தங்கையே
பல்பிரிவால் சுற்றோட்டப் பண்பால் பணத்தையும்
சொல்லலாம் செங்குருதி என்று.

10. (சிவனும் - மாணவனும்)
சோதனையால் பள்ளி எழுப்புதலால் தாமெழுதி
ஈதலால் நட்பால் விடைவிருப்பால் - பாதித்
தூக்கப் பிரம்படியால் வாழ்மதியால் மாணவனைக்
காக்கும் சிவன்போற் கணி.

இலக்கியத் தோட்டத்தின் இயல் விருதுப்பூக்கள்

மூன்றரை இலட்சம்
ஈழத்தமிழர்களும்
கணிசமான தமிழக
தமிழர்களும்
வாழ்கின்ற கனடாவின்
உன்னத தமிழர்
பண்பாட்டின்
குறியீடாகவே
இலக்கியத் தோட்டத்தின்
வருடாந்த இயல்விருது
விழா கொண்டாடப்பட்டு
வருகின்றது.

பேராசிரியர்
மா. சின்னத்தம்பி

எண்ணங்கள்

தமிழர் பண்பாட்டை வளர்ப்பது என்பது தமிழ்மொழியிலான இலக்கியங்களை பேணுதலும் அதன் படைப்பாளர்களை கௌரவிப்பதும் என்று அர்த்தப்படுத்தி அதனை உலகத்தமிழர்களின் கவன ஈர்ப்பை பெறும் வரையில் உரத்துச் சொல்வது தான் என்கிறது கனடா தமிழ் இலக்கியத்தோட்டம். பல வண்ணங்கள், பல வடிவங்கள், நித்தம் புதியன. வாழ்க்கைக்கு வாசம் தருவன. பூக்கின்ற தோட்டம்தான் இலக்கியத்தோட்டம். உலகெங்கும் பரந்து வாழ்கின்ற தமிழர்களின் இலக்கிய உணர்வையும், படைப்பாற்றலையும் அங்கீகரித்து, பாராட்டி மகிழ்வது கனடாவின் இலக்கியத்தோட்டத்தின் இலட்சிய வேட்கை. கனடாவின் இலக்கியத்தோட்டம் உலகமெங்கும் பரந்திருக்கும் தமிழை வளர்ப்பதற்கென தமிழ் ஆர்வலர்களினால் 2011 இல் கனடாவில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட அறக்கட்டளையாகும். இதன் இலக்குசார்ந்த பணிகளில் பின்வருவன அடங்குகின்றன.

- தேடற்கு அரிய தமிழ் நூல்களை மீள்பதிப்பு செய்வது.
- தமிழ் - ஆங்கில நூல்களின் மொழிபெயர்ப்பு முயற்சிகளை ஊக்குவிப்பது.
- மாணவர்களது தமிழ்க் கல்விக்கு புலமைப்பரிசில் வழங்கி உதவுவது; ஊக்குவிப்பது
- தமிழ்மொழிசார் பயிலரங்குகளை ஒழுங்கு செய்வது.
- கனடாவின் நூலகங்களுக்கு தமிழ் நூல்களை இலவசமாக வழங்குவது.

விருதுவிழாக்கள்

இதன் தலைவராக இயங்கும் திரு மனுவேல் ஜேசுதாசன் அவர்கள் தலைமையுரையுடன் பத்தொன்பதாவது இயல்விருது ஜூன் பத்தொன்பதாம் திகதி 2018 இல் கனடாவின் ரொறன்ரோவில் தொடங்கியது. மூன்றரை இலட்சம் ஈழத்தமிழர்களும் கணிசமான தமிழக தமிழர்களும் வாழ்கின்ற கனடாவின் உன்னத தமிழர் பண்பாட்டின் குறியீடாகவே இலக்கியத் தோட்டத்தின் வருடாந்த இயல்விருது விழா கொண்டாடப்பட்டு வருகின்றது.

• உலகின் மேன்மைமிக்க இலக்கியப்பணியாற்றுகின்ற, தமிழாய்வு செய்கின்ற, தமிழுக்கு புதிய முகங்களை சிருஷ்டிக்கின்ற ஆளுமைகளை இனங்கண்டு, ஒவ்வொரு

வருடமும் வாழ்நாள் இலக்கிய சாதனை விருது வழங்கி கௌரவிப்பதில் கனடா இலக்கியத்தோட்டம் எல்லையற்ற இன்பம் காண்கிறது; பெருமை கொள்கிறது. இதற்கான விழாவாகவே இயல் விருதுவிழா கொண்டாடப்பட்டு வருகின்றது.

- புனைவு, அபுனைவு, தமிழ் தகவல் தொழில் நுட்பம், மொழி பெயர்ப்பு, இணையோர் படைப்பு, புலம் பெயர்நாடுகளில் தமிழை பாடமாக கற்றல் போன்ற பல்முனை ஆர்வலர்களுக்கு புலமையரிசில் வழங்குகின்றது.

- இலக்கியத்தோட்டம், கனடா, ரொறன்ரோ பல்கலைக்கழகத்துடன் இணைந்து ஆய்வு நோக்கிலான விரிவுரைகளையும் தமிழ் அறிஞர்களின் உதவியுடன் தொடர்ந்து ஆற்றி வருகின்றது.

- வரலாற்றில் கரைந்து போகின்ற தமிழர் தம் தொன்மை மிகு ஆற்றுகைக் கலைகளுக்கு உயிர் கொடுப்பதிலும் இலக்கியத் தோட்டம் அக்கறை கொண்டுள்ளது.

- இலங்கை, இந்தியா, ஐக்கிய அமெரிக்கா, கனடா, இங்கிலாந்து, சுவீட்சலாந்து, ஜேர்மனி, பிரான்ஸ், நோர்வே, அவுஸ்திரேலியா போன்ற பல நாடுகளிலும் சிதறி வாழ்கின்ற தமிழர்களை தமிழ் உணர்வுகள் மூலம் ஒன்றிணைப்பதில் இலக்கியத் தோட்டம் தொடர்ந்து பாடுபடுகின்றது.

- தேடுதல், தெரிதல், கூடுதல், பேணுதல், பெருமை கொள்தல், கையளித்தல், பரப்புதல் போன்ற பல்வேறு பணி இலக்குகளுடன் இலக்கியத்தோட்டம் இரண்டு தசப்தங்களாக இயங்கி வருகின்றது.

இந்த செயற்பாடுகளின் மையச் சக்கரமாக தற்போதைய செயலாளர், எழுத்தாளர் திரு.அ.முத்துலிங்கம் விளங்குகின்றார். ஆற்றல்களையும், உணர்வுகளையும் பயன்படுத்தி சர்வதேச இலக்கியப் பண்பாட்டு வலை பின்னுகின்ற எண்மியச் சிலந்தி அவர்; அவர் ஐக்கிய நாடுகள் தாபன கணக்கிபல் நிபுணர்; அவரது ஆர்வமும் ஆற்றலும் இயல்விருது விழாக்கள் உச்சம் தொடர உதவுகின்றன.

பத்திரிகையாசிரியரும், எழுத்தாளரும், கூத்துக் கலைஞரானியுமாகிய செல்வம் அருளானந்தம் களத்தில் இயங்கும் சுமைதாங்கி; களப்பணியாளர்; தொலைநோக்கு தமிழ் இதயம் கொண்டவர். தொடக்க காலத்திலிருந்தே இலக்கியத் தோட்டத்துக்கு அயராதுநீர் ஊற்றி வருபவர்.

இவர்களுடன் எழுத்தாளரும் மொழியாளருமான என்.கே.மகாலிங்கம் மதிபுரைஞர் உஷா மதிவெனன் மற்றும் பணிப்பாளர்களான திரு மூர்த்தி, சிவன் இளங்கோ போன்றவர்களும் இந்த அறக்கட்டளையின் தாங்கு தூண்களாகவுள்ளனர். பேராசிரியர் A.JV சந்திரகாந்தன் போஸ்தராக பணியாற்றும் இலக்கியத் தோட்டத்தின் வளர்ச்சியில் அமரர், பேராசிரியர் செல்வா கனகநாயகத்தின்

காலம் செல்வம்

பங்கும், பகிர்வும் கனதிமிக்கவை.

இந்த தோட்டம் வாடிவிடாமல் நிதிநீர் ஊற்றுகின்ற வள்ளல்கள், வணிகப்பெருமக்களது பங்கு பெருமைப்பட்டதக்கது. மும்பது நன் கொடையாளர்களதும் மும்பத்திரெண்டு அனுசரனையாளர்களும் வழங்கிய நிதியுதவிகள் இயல்விருது விழா 2017 உன்னதம் பெறுவதற்கு உதவியிருந்தன.

கல்விமான்கள், எழுத்தாளர்கள், விமர்சகர்கள், ஆற்றுகைக் கலைஞர்கள், இரசிகர்கள் ஆகியோரை உலகம் முழுவதும் கொண்டுள்ளது இலக்கியத் தோட்டம்.

இலக்கிய ஆளுமைகள்

2001-2018 வரை பத்தொன்பது இயல்விருது விழாக்களை சிறப்பாக கொண்டாடி மகிழ்ந்திருக்கிறது இலக்கியத்தோட்டம். உலகத் தமிழ் இலக்கியவிழாவாகவே மனங்கொள்ளத்தக்க எல்லா விழுமியங்களையும், சீர்மைகளையும் இத்தகைய இயல்விருது விழாக்கள் கொண்டுள்ளன; இது பெருமை கொள்ளத்தக்கது. பத்தொன்பதாவது இலக்கிய விழாவுக்கு பிரதம விருந்தினராக தீபமேத்தா வருகை தந்திருந்தார்; தீர்ப்புடைய தயாரிப்பாளராகவும், துணிவுடன் புதிய திசைகளில் சிந்திக்க தூண்டும் படைப்பாளியாகவும் அங்கீகரிக்கப்பட்டமேத்தா அழகிய, சிறிய உரையொன்றை ஆற்றினார்.

கௌரவ விருந்தினராக முனைவர் பாலசுவாமிநாதனும் அவரது மனைவி பிரபாவும் கலந்து சிறப்பித்தனர். அமெரிக்காவின் ஸ்ரோனி புருக் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ் இருக்கையை உருவாக்குதற்கு ஏராளமான நிதியுதவியை வழங்கியவரும் அதிபுயர் தமிழ்ப்பற்றாளருமாகிய பாலசுவாமிநாதன் சிந்தனைக்குரிய சீரிய உரையொன்றை ஆற்றி விழாவுக்கு பெருமைசேர்த்தார்.

பத்தொன்பதாவது இயல்விருது விழாவில் வாழ்நாள் சாதனையாளர் விருது பெற்றவர் தமிழகத்தின் திருநெல்வேலியைச் சேர்ந்த வண்ணதாசன் ஆவார். கல்யாணசுந்தரம் என்ற இயற்பெயர் கொண்ட இவர் அரை நூற்றாண்டுகாலமாக சிறுகதை, நவீனம், கட்டுரை என பல படைப்புகள் மூலம் தமிழ் இலக்கியப் பரம்பை செழுமைப்படுத்தியிருந்தார்.

இவருடன் தமிழ்மகன் பாலசுந்தரம், அகிலன், அரவிந்தன், அனுக், சசிகரன், சங்கரி, செழியன், ஞானசேகரன் ஆகியோரது தமிழ் இலக்கிய பன்முக பணிகளுக்காக விருதுகள் வழங்கப்பட்டன.

இந்த விழாவில் இலக்கிய சாதனைக்கான சிறப்பு விருது வழங்கப்பட்டவர் முனைவர் நிக்கோலஸ் பின்னைசுவேரி அவர்களாவார். கத்தோலிக்க மதகுருவான சுவேரி அவர்கள் இலங்கையின் அதிக மொழிகள் அறிந்த புலமையாளர் என்பது மொழிகளை கற்றுணர்ந்த அவர் சைவ சித்தாந்தம் பற்றிய மிக நுண்மையான ஆய்வுகள் செய்தவராவார் என்பது நூல்களின் பிசுவிய்புக்கு அவர் காரணமாயிருந்துள்ளார்.

அ.முத்துலிங்கம்

விருதுபெறுதற்குரிய தகுதியாளர்களைத் தேடி, தெரிவு செய்வதற்கென நுண்மதியாளர் அணி ஒன்றை இலக்கியத்தோட்டம் கொண்டுள்ளது. இவர்கள் இலங்கை, இந்தியா, கனடா, மலேசியா, அமெரிக்கா, சிங்கப்பூர், ஜேர்மனி, அவுஸ்திரேலியா, ஐக்கிய இராச்சியம் போன்ற பல நாடுகளையும் சேர்ந்தவர்களாவார்; பன்முக ஆளுமை மிக்கவர்களாகவும் இவர்கள் உள்ளனர். இவர்களது தெரிவுகள் நியாயபூர்வமானவை மதிக்கத்தக்கவை. கடந்த பதினெட்டு விழாக்களிலும் பல உன்னதம் மிக்கவர்கள் கௌரவிக்கப்பட்டிருப்பது பெருமை கொள்ளத்தக்கது. தமிழகமும் நல்லுலகின் சாதனையாளர்கள் இவர்கள்.

ஐக்கிய அமெரிக்காவின் கலிபோர்னியா பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ்த்துறையை தொடக்கி பேராசிரியராக பணியாற்றி வரும் பேராசிரியர் ஜோர்ஜ் எல் ஹார்ட்டுக்கு 2005 இல் வாழ்நாள் சாதனையாளர் இயல்விருது வழங்கப்பட்டது. இதேபோல் உலக இலக்கிய பரப்பில் குறிப்பிடத்தக்க ஆளுமைகளாக விளங்கிய திருமதி லட்சுமி ஹோம்ஸ்ரோம் 2007 ல் கௌரவிக்கப்பட்டுள்ளார். இதேபோல் பெண்ணிய மேம்பாட்டு இலக்கிய பங்களிப்புக்காக சமூக செயற்பாட்டாளர் அம்பை அவர்கள் 2008 இல் பெருமைப் படுத்தப்பட்டார். உலக இலக்கிய விரிவாக்கத்திற்கு புதிய திசைகளில் வழிகாட்டிய இலங்கைத்தமிழ் இலக்கிய கர்த்தாக்களும் இயல் விருது வழங்கி பெருமைப்படுத்தப்பட்டனர். முற்போக்கு எழுத்தாளர்களான எஸ்.பொ., டொமினிக் ஜீவா போன்றவர்களும், கூத்துக்கலைஞர் திரு தாசீசியஸ் அவர்களும் கௌரவிக்கப்பட்டனர். இவர்களுடன் இ.பத்மநாப ஐயர் மற்றும் இ.மயூரநாதன் போன்றவர்களும் இயல்விருது வழங்கி பெருமைப்படுத்தப்பட்டனர்.

தமிழகத்தைச் சேர்ந்த தமிழிலக்கிய முன்னோடிகளான சுந்தரிராமசாமி, வெங்கட் சாமிநாதன், கோவைஞானி, சி.பழனிச்சாமி, ஜராவதி மகாதேவன், எஸ்.இராமகிருஷ்ணன், கே.கணேஸ், ஜெயமோகன், சுகுமாரன், நாஞ்சில்நாடன், தியோட்டர் பாஸ்கரன் போன்ற பலரும் கனடா இலக்கியத் தோட்டத்தின் வாழ்நாள் இலக்கிய சாதனையாளர்களுக்குரிய இயல் விருதுகள் பெற்றவர்களாவர். தற்போது வண்ணதாசன் அவர்களும் இதில் இணைந்துள்ளார்.

இவர்களுடன் உலகத் தமிழ் இலக்கிய வெளிச்சம் பாய்ச்சி மீண்டு உலகுக்கு காட்டிய பெருமையுடையது கனடா இலக்கியத்தோட்டம்.

வருடாந்தம் மூத்தவர்களும் இளையவர்களும் விருதுகளுக்கு தெரிவு செய்யப்படுகின்றனர். பல நாடுகளிலிருந்தும் இவர்கள் தேர்வு செய்யப்படுகிறார்கள்; இது எத்துணை சவாலானது; எத்துணை சிரமமானது ஆனாலும் அயராது தொடர்ந்து சிறப்பாக செய்து வருகிறது இலக்கியத் தோட்டம்.

எனது பார்வை

ஒருவர் என்ன செய்கிறார் என்பதை விட என்ன செய்திருக்கிறார் என்பதை வைத்தே அவர் பற்றிய மதிப்பீட்டைச் செய்யவேண்டும். அதுவே நீதியாகும்.

புலம்பெயர்ந்து வாழ்கின்ற நாடுகளில் தம்மை

தக்க வைத்துக் கொள்வதற்கான போராட்டங்கள்; மன அழுத்தங்கள் என்பவற்றைக் கடந்து போவதே மிகப் பெரிய சவால். இதற்கும் அப்பால் தமது மொழி, பண்பாடு இலக்கியம், கலை பற்றிய உணர்வுகளை கட்டமைக்கப்பட்ட சீரிய செயல்களாக மாற்றுவதற்கு எண்ணம்; முனைப்பு ஒன்றிணைவு என்பன முக்கியமானவை; உன்னதமானவை.

சிலர் தமது தனிப்பட்ட வாழ்வியல் சவால்களை எதிர் கொண்டவாறே தமிழ் இலக்கிய பணிக்கான தமது நேரங்களையும் உழைப்பையும் நிதி ஆதாயங்களையும் செலவிடுவது எத்தனை பெருமைக்குரியது; வரலாற்றுக் கவனிப்புக்குரியது. இருதசாப்தகாலங்களாக கனடா இலக்கியத்தோட்டம் இடையறாது இப்பணியை ஆற்றி வருவது மனங்கொள்ளத்தக்கதாகும். தமிழர் பண்பாட்டுக்கு மேன்மைசெய்வதாகும்.

மூன்று தசாப்தகாலங்களாக இரவுகளும், விழாக்களும் தொலைந்து போன இருள் நிறைந்த சமூக வாழ்விலிருந்து எனக்கு பத்தென்பதாவது இயல் விருது விழாவில் பங்கேற்கும் வாய்ப்புக் கிட்டிய போது வியப்பாயிருந்தது; மகிழ்ச்சியாயிருந்தது; பெருமையாயிருந்தது. வெளிச்சங்களை பிரசவிக்கும் இருள்களின் பேராற்றல் எத்துணை பெருமைக்குரியது! வரலாற்றை புதுப்பிக்கும் கொள்திறன் கொண்ட சமூகத் துயரங்கள் எத்துணை வலிமையானவை!

குறைகளை மறந்து முன்னேறுவோம்
தோல்விகளிலிருந்து கற்றுக் கொள்வோம்
ஒற்றுமையுடன் கலந்தாய்வு செய்வோம்
தேடலிலும் கூடலிலும் பெருமை கொள்வோம்.

கனடா இலக்கிய தோட்டத்தின் சாதனைகள் நிச்சயம் வரலாறாகும்; உலகத் தமிழர் பண்பாட்டு வாழ்விமலின் தவிர்க்க முடியாத அங்கமாக இந்த இலக்கியத் தோட்டம் பூத்துக் குலுங்கும். அதன் வாசனைகள் வாழ்வின் வசந்தங்களாகமலரும்.

ஜீவகுமாரனின்

விவாகரத்து

இக்கதையின் நாயகன் தனக்கு நல்ல வடிவான படிச்ச பெட்டை மணப்பெண்ணாக வேண்டுமெனத் தேடித் திருமணம் செய்கின்றார். அப்போது அவர் பெண்ணின் சாதி விபரங்களை அறிய முயற்சிக்கவில்லையெனப் பொருள்பட கதாசிரியர் குறிப்பிடுவது பாத்திரத்தின் தன்மைக்குப் முரணானதாகவே உள்ளது. ஏனெனில் பொதுவாக தமிழர்கள் திருமணம் போன்றவற்றுக்கு சாதி பார்ப்பது தற்போதும் நடைமுறையில் உள்ளதை பத்திரிகைகளில் காணப்படும் மணமக்கள் தேவை விளம்பரங்கள் மூலம் அறிய முடியும்.

புலம்பெயர் இலக்கியம் தமிழுக்கு கிடைத்த பெருங்கொடை எனப்படுகின்றது. தேசிய இனப்பிரச்சினை முனைப்புப் பெற்ற 80, 90 களில் ஈழத்தவர்கள் பலர் இலங்கையை விட்டு பல்வேறு நாடுகளுக்கு பெயர்ந்து சென்றனர். இவ்வாறு அங்கு சென்றவர்கள் படைக்கும் இலக்கியங்கள் புலம்பெயர் இலக்கியம் எனப்படுகின்றது. இவ்விலக்கியங்களின் ஊடாகத் தமிழ் வாசகர்கள் வெவ்வேறு தேசங்களின் கலை, பண்பாட்டு அம்சங்களை தரிசிக்க முடிகின்றது. மேலும் அவ்வவ் நாடுகளுக்கே உரித்தான காலநிலை, சமூகப்பொருளாதார அம்சங்களையும் உணர முடிகின்றது. ஆரம்பத்தில் படைக்கப்பட்ட புலம்பெயர் இலக்கியங்களில் பெரும்பாலானவை படைப்பாளிகளின் தாய்மண் மீதான ஏக்கமாக அமைந்திருக்க, தற்போது படைக்கப்படுபவை பல்வேறு கருப்பொருட்களை தொட்டுச் செல்கின்றன. இக்கருப்பொருட்களில் முற்போக்கான அம்சங்கள் மட்டுமல்லாது படுபிற்போக்குத்தனமான அம்சங்களும் பொதிந்துள்ளதை சாதாரண வாசகனால்

உணர முடியும். புலம்பெயர் இலக்கியத்தின் வளர்ச்சிக்கு அ.முத்துலிங்கம், பொ. கருணாகரமூர்த்தி, ஷோபா சக்தி, ஜீவகுமாரன்... எனப் பலர் தமது பங்களிப்பை வழங்கிக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

இலங்கையில் முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் சாதிக் கொடுமைகளுக்கு எதிராக ஐந்து தசாப்தங்களுக்கு மேலாக தமது படைப்புகளை முன்வைத்து வருகின்றனர். தமிழிடைவே காணப்பட்ட சாதியமைப்பு தேசிய விடுதலை போராட்டத்தின் காரணமாகத் தகர்க்கப்பட்டுள்ள தற்காலத்தில் இவ்வாறான படைப்புக்கள் யதார்த்தமற்றவை என்ற கருத்தும் பலராலும் முன்வைக்கப்படுகின்றது. ஆனாலும் தற்காலத்தில் சாதியமைப்பை ஆதரிக்கின்ற படைப்புக்கள் ஈழத்தி லிருந்தும் புலம்பெயர் தேசங்களிலிருந்தும் நாதுக்காக படைக்கப்படுகின்றன என்பதை மறுப்பதற்கில்லை.

யாழ்ப்பாணம் சங்கானையைப் பிறப்பிடமாக கொண்ட ஜீவகுமாரன் அவர்கள் தற்போது டென்மார்க் நாட்டில் வாழ்ந்து கொண்டு இலக்கியம் படைக்கிறார். இவரது சிறுகதைகளை இலங்கையில் ஞானம், ஜீவநதி போன்ற சஞ்சிகைகள் பிரசுரிகின்றன. அண்மையில் (ஜூலை 2018) இலங்கைக்கு வந்திருந்த ஜீவகுமாரனின் நூல்களின் அறிமுகக் கூட்டங்கள் தலைநகரிலும் யாழ்ப்பாணத்திலும் நடைபெற்றன. இவரது நேர்காணல் ஒன்று இலங்கையின் தேசியப் பத்திரிகையான ஞாயிறு தினக்குரலில் கடந்த மாதம் பிரசுரிக்கியிருந்தது.

ஜீவநதி 2013 தை இதழில் வெளியாகியது ஜீவகுமாரனின் “விவாகரத்து” என்ற சிறுகதையை அண்மையில் வாசித்தேன். இச்சிறுகதை ஜீவகுமாரனின் “ஜீவநதிச் சிறுகதைகள்” என்ற

சிறுகதைத் தொகுப்பில் முதலாவதாக இடம் பெற்றுள்ளது. கதையின் சாராம்சம் இதுதான்:-

டென் மார்சில் வசிக்கும் இலங்கையின் காரை நகரைச் சேர்ந்த சபேசனுக்கு நல்ல வடிவான படிச்ச பெட்டையை திருமணம் செய்ய ஆசை ஏற்படுகின்றது. இதற்காக இவை மூன்றும் அமையப்பட்ட சாந்தா இலங்கையில் இருந்து அனுப்பப்பட்டு திருமணம் கோலாகலமாக நடைபெறுகின்றது.

பதினமூன்று வருட தாம்பத்தியத்தின் பேறாக இவர்களுக்கு இரண்டு பிள்ளைகள் உள்ளனர். இலங்கையில் இறுதி யுத்தம் முடிவடைந்த பின்னர் 2012 ஆம் ஆண்டு கோடை விடுமுறையில் ஊர் உறவுகளைக் பிள்ளைகளுக்கு காட்ட சாந்தாவும் சபேசனும் பிள்ளைகளுடன் ஊருக்குச் செல்கின்றனர். இவர்கள் கொழும்பிலிருந்து காரில் யாழ்ப்பாணம் செல்கின்றனர். இவர்களது கார் முதலில் சாந்தாவின் வீட்டுக்குச் செல்வதற்காக பிரதான கண்டி வீதியில் இருந்து கொழும்புத்துறை வீதியை நோக்கித் திரும்பிச் செல்கின்றது. இவர்களுக்கு, கார் பீச் ரோட்டை நெருங்க அவர்களின் படபடப்பு அதிகமாகின்றது. காரில் இருந்து பார்ப்பவர்களுக்கு தூரத்தில் கடலும் மீன்பிடி வள்ளங்களும் கரையில் மக்களுமாக தெரிகின்றனர். கார் கிட்டவாகச் செல்லும்போது கடலும் இன்னும் அதிக வள்ளங்களும் அதிக தென்னோலையால் வேய்ந்த வீடுகளும் அண்மிக்கின்றன. அப்போது பிள்ளைகள் காரின் கண்ணாடியை பதிக்கிறார்கள் காரினுள் "குப்" என்று ஒரு மீன்வாடை வீசுகின்றது. அடுத்த கணம் இவர்களது பெண் பிள்ளை மூக்கைப் பொத்திக் கொண்டு வாந்தி எடுக்கிறாள்.

வாந்தி எடுத்த குழந்தையின் வாயைக் கழுவ தண்ணீரை காரின் டிக்கியில் இருந்து எடுப்பதற்காக சபேசன் காரை நிறுத்திச் சொல்ல, "அது தான் விடு". என சாந்தா பக்கத்தில் இருந்த தென்னோலையால் வேயப்பட்டு இன்னமும் சுட்டிமுடிக்காமல் இருந்த சீமெந்து வீட்டைக் காட்டுகிறாள். அந்த வீட்டு முற்றத்தில் வலைகள் தொங்கிக் கொண்டு இருக்கின்றன. கார் ஒன்று வந்து நிற்பதைக் கண்டதும் ஊரே திரண்டது போல, கடற்கரையில் நின்றிருந்த சிறியவர்கள் பெரியவர்கள் எனக் காரை நோக்கி வருகிறார்கள். அவர்கள் எல்லோரிலும் மீன் வாடை அடிக்கிறது.

இதனால் சபேசன் சாந்தாவை விவாகரத்து செய்ய ஆயத்தப்படுத்துகிறான்.

இதுதான், விவாகரத்து சிறுகதையின் சுருக்கம். இக்கதையின் மூலம் ஜீவகுமாரன் சொல்ல வருவது என்ன? சாந்தா ஒரு மீனவக் குடும்பம்

இக்கதையின் மூலம் ஜீவகுமாரன் சொல்ல வருவது என்ன? சாந்தா ஒரு மீனவக் குடும்பம் பெண் என்பதால் அவளின் சாதி குறைவு. மீனவக் கிராமம் என்பது எல்லோரிலும் மீன்வாடை வீசும் ஒரு அழுக்கான இடம் போன்றவற்றையா?

பெண் என்பதால் அவளின் சாதி குறைவு. மீனவக் கிராமம் என்பது எல்லோரிலும் மீன்வாடை வீசும் ஒரு அழுக்கான இடம் போன்றவற்றையா?

இச்சிறுகதையானது பல, பல வினமான அம்சங்களைக் கொண்டிருப்பதனையும் சுட்டிக்காட்ட வேண்டியுள்ளது. காரைக் கண்டதும் ஓடிவந்த மக்கள் அனைவரிலும் மீன் வாடை அடிக்கின்றது எனக் கதையில் வருகின்றது. யதார்த்தமாக எடுத்து நோக்கும்போது மீனைத்

தொட்டு வேலை செய்தவர்களின் மீதும், மீனில் இருந்து சிதறிய திரவம் உடலில் அல்லது உடையில் பட்டவர்கள் மீதே மீனின் மணம் வீசக்கூடுமே தவிர மீனவச் சமூகத்தைச் சேர்ந்த அனைவரிலும் மீன் மணம் வீசாது. மீன் மணம் என்ன பிறப்பால் மீனவச் சமூகத்தவர்களுக்கு கிடைத்த கொடையா?

இக்கதையின் நாயகன் தனக்கு நல்ல வடிவான படிச்ச பெட்டை மணப்பெண்ணாக வேண்டுமெனத் தேடித் திருமணம் செய்கின்றார். அப்போது அவர் பெண்ணின் சாதி விபரங்களை அறிய முயற்சிக்க வில்லையெனப் பொருள்பட கதாசிரியர் குறிப்பிடுவது பாத்திரத்தின் தன்மைக்குப் முரணானதாகவே உள்ளது. ஏனெனில் பொதுவாக தமிழர்கள் திருமணம் போன்றவற்றுக்கு சாதி பார்ப்பது தற்போதும் நடைமுறையில் உள்ளதை பத்திரிகைகளில் காணப்படும் மணமக்கள் தேவை விளம்பரங்கள் மூலம் அறிய முடியும்.

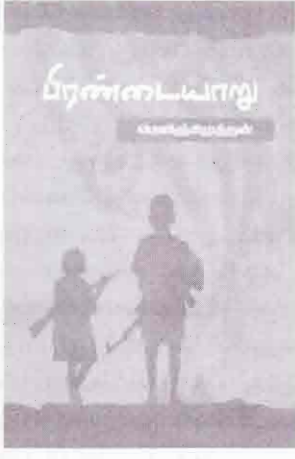
இதனைவிட பதினமூன்று வருட தாம்பத்திய வாழ்வின் சந்தோசமாக வாழ்ந்து இரண்டு பிள்ளைகளைப் பெற்ற தம்பதிகள் சாதிக்காக பிரிவார்களா என்பது கூட கேள்விக்குறியாகவே உள்ளது.

இந்த மீனவக் கிராம மக்களை சபேசன் என்ற பாத்திரத்தின் மூலம் ஜீவகுமாரன்,

"இனிமேலும் இந்த அரியண்டங்களை என்னாலை தாங்கேலாது" எனக் குறிப்பிடுவது இக்கதையை எழுதியவரின் மீது அருவருக்க வைக்கின்றது. ஜெயகாந்தன் போன்ற எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்களில் வரும் சமூகத்தின் அடிநிலை மக்களின் மீது வாசகர்களுக்கு அனுதாபம் ஏற்படும். அருவருப்பு ஏற்படுவதில்லை என்பதை இங்கு குறிப்பிடுவது பொருத்தமானதாகும். என்னதான் உலகம் முன்னேறியுள்ளதாக பலரும் கதைத்தாலும் பலரின் அடிமனதில் உள்ள சில வக்கிரங்கள் அவர்களை அறியாமலே அவர்களது ஆக்கங்களின் மூலமாக வெளிவருகின்றன. தமிழன் எங்கு வாழ்ந்தாலும் அவனின் சாதிய எண்ணங்கள் இருந்து கொண்டே இருக்கும் என்பதனை இச்சிறுகதை வெளிப்படுத்துகின்றதா? எனக் கேட்கத் தோன்றுகின்றது.

ஜீவகுமாரன் கதைகள்

பிரண்டையாறு

கடந்த காலத்தில் யாழ் மண்ணிலும் வன்னியிலும் கிழக்கு இலங்கையிலும் இவ்வாறு சிதறாதவர்கள் யாரும் உண்டா? எங்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் கூட அத்தகைய அனுபவங்களுக்கு குறைவில்லை. இடப் பெயர்வுகள் பற்றி எத்தனையோ இலக்கியப் படைப்புகள் வந்துள்ளன. அவ்வாறு இருக்கும்போது மெலிஞ்சி முத்தனின் சிறுகதைகள் பேசப்பட வேண்டி இருப்பது ஏன்?

எம்.கே.முருகானந்தன்

மிகுந்த வெக்கமாயிற்று. இலக்கிய வளர்திரத்தில் ஒதுங்கிக் கிடக்கிறேனோ என்று என்னை நானே நொந்துகொண்டேன்.

இதுவரை இந்த சிறுகதைத் தொகுதியை படிக்காதது மட்டுமின்றி அதனைப் பற்றி அறிந்து கொள்ளவும் இல்லையே என்றுமனம் ஆதங்கப்பட்டது.

பிரண்டையாறு ஒரு சிறுகதைத் தொகுதி. 12 சிறுகதைகள் இந்தத் தொகுப்பில் உள்ளன. தீவகத்தில் பிறந்த ஒருவன் போரின் வலிய அலைகளால் தூக்கி வீசப்பட்டு நிரக்கதியாகி சொந்த வீட்டை இழந்து சொந்த மண்ணிலிருந்து நீங்கி அதி முத்திரை குத்தப் பட்டு காற்றின் திசைகளில் அள்ளாண்டு தன் தலை சாய்த்து கண்மூடி ஆறுதல்தேட இடம் ஏதும் கிடைக்கிறதா எனத் தேடி அலைந்த நினைவுகளை பதிவுசெய்யும் தொகுதி இது என்று சொல்லலாம்.

“அவனது பயணங்கள் எல்லாம் ஏதோ ஒரு தரிப்பிடத்தில் முடிந்தவையாகிப் போயின. தான் பயணிப்பதற்காகவே பிறந்ததாகவும் தனது பயணத்திற்கு தரிப்பிடங்கள் போதுமானவையாக இல்லை எனவும் நினைத்துக் கொள்கிறான்” இதை அவரது வாக்குமூலமாகவும் கொள்ளலாம்.

கடந்த காலத்தில் யாழ் மண்ணிலும் வன்னியிலும் கிழக்கு இலங்கையிலும் இவ்வாறு சிதறாதவர்கள் யாரும் உண்டா? எங்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் கூட அத்தகைய அனுபவங்களுக்கு குறைவில்லை. இடப் பெயர்வுகள் பற்றி எத்தனையோ இலக்கியப் படைப்புகள் வந்துள்ளன. அவ்வாறு இருக்கும்போது மெலிஞ்சி முத்தனின் சிறுகதைகள் பேசப்பட வேண்டி இருப்பது ஏன்?

அது கதையின் உள்ளடக்கத்தில் அல்ல. அது சொல்லப்பட்ட முறையில் தான் முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. பேசப்பட வேண்டியதாக போற்றப்பட வேண்டியதாக என்று கூட சொல்லலாம். மொழியை சாணை தீட்டி உணர்வுகளுக்குள் முக்குளிக்க வைக்கும் அற்புதமான படைப்பாளிகளான கதை சொல்லிகள் எம்மிடையே இருக்கிறார்கள். ஆ.முத்துலிங்கம், ஆ.சி.கந்தராஜா, மு.பொ., உமாவரதராஜன்

என அடுக்கிக்கொண்டே போகலாம்.

ஆனால் இவர் கதை சொல்லி அல்ல. மேம்போக்காக படிப்பவர்களுக்கு அவற்றிற்குள் கதை இருப்பதை கண்டு கொள்வது கூட சிரமமாக இருக்கலாம். காரணம் அவரது படைப்புகளிலுள்ள கதை அம்சம் பெரும்பாலும் குறியீடாகவே சொல்லப்படுகிறது. உதாரணத்திற்கு முதற்கதை “புலம்பெயரும் சாமங்களின் கதை” இவ்வாறு முடிகிறது. “பகல் நாய் வீணி யூற்றிய படியே சுருண்டு படுத்துக் கிடக்கிறது. கண்ணுக் கெட்டிய தூரத்தில் காத்திருக்கிறது ‘மறுகரை’”. மேலோட்டமாகப் பார்க்கும்போது, வெறும் காட்சிப் பதிவு போல தென்படுகிறது.

ஆனால் தொண்ணூறுகளின் முற்கூறுகளில் யாழ் மண்ணிலிருந்து பெருநிலப்பரப்பிற்கு போவதானால் கிளாலி கடற்பரப்பை கடக்க வேண்டும் அந்த திகிலூட்டும் பயணங்களின் பின்னணியை நினைசூரும் போது ஆயிரம் ஆயிரம் கதைகள் சொல்லாமல் சொல்லப்படுகின்றன. மெலிஞ்சி முத்தனும் சொல்கிறார். இரவில் படகுகளில் மக்கள் முண்டியடித்து பயணப்படுவதும், படகுகள் ஒன்றை விட்டு மற்றது பிரிந்து செல்லாது இருக்க கயிறுகளால் பிணைக்கப்படுவதும், கடற்படைக்கு தெரியாதிருக்க வெளிச்சமின்றி படகுகள் பயணிப்பதும், எப்படியோ மோம்பம் பிடித்து கடற்படை சுட்டுத்தள்ளுவதும், சனங்கள் மரணிப்பதும், பிணங்கள் மிதப்பதும், இவற்றையெல்லாம் அறிந்திருந்தும் மற்றவர்கள் இறப்புக்களை மறந்து மரணதேவதை கிளாளிக் கடலில் காத்திருக்கிறான் என்பதை மனதில் ஆழப் புதைத்துவிட்டு அடுத்த நாளும் மக்கள் பிரயாணத்திற்கு முண்டியடிப்பதும்...

கதையை வாசித்துவிட்டு கண்ணை மூடிய படுத்துக்கிடந்தால் கதைகதையாக விரியும். நானும் அவ்வாறு பயணப்பட்டிருந்ததால் அணுஅணுவாக கதையை அர்த்தப்படுத்திப் படிக்க முடிந்தது.

அவரது படைப்பாக்க முறையின் மற்றொரு முக்கிய அம்சம், தன் ஆழ்மனத்து எண்ணங்களை, தாவித் தாவிச் செல்லும் சிந்தனை ஓட்டங்களை

சொல்லோவியமாக் குவதே ஆகும். தன் ஆழ் மனத்தில் எழும் நினைவுகளை எண்ணங்களை சிந்தனைகளை ஒரு வரையறைக்குள் ஒழுங்குபடுத்தி சிறுகதையாகப் படைக்கிறார். அந்த எண்ண ஒட்டங்களூடல் இணைந்து பயணிக்கும் வாசகனுக்கு தன்னையும் அங்கு இனங்காண முடியும். புதிய சாளரங்களை வாசகனுக்கு திறக்க வைக்கும். தன்னைப் பற்றி மட்டுமன்றி இந்தச் சமூகம் பற்றி, இந்த தேசம் பற்றி தன்னைச் சுற்றி நடப்பவற்றின் உள்ளரசியல் பற்றி பல உண்மைகள் வெளிச்சமாகும்.

இந்த மாற்றுப் பாதையே அவரது படைப்புகளின் ஆணிவேராக இருப்பதாகப்படுகிறது. கதை எங்கோ தொடங்கி வேறெங்கே இழுப்பட்டு நகர்வதாகத் தோன்றினாலும் பூடகமாக தன் கருத்தை வெளியிடவே செய்கிறது.

உதாரணமாக கொழுக்கட்டை கள்வர்கள் கதையைச் சொல்லலாம். சவினா ரீச்சர் வீட்டில் ஒவ்வொரு பெரிய வெள்ளியும் ருசியான கொழுக்கட்டைகள் களவு போவது பற்றி கவாரல்மான கதை சொல்லப்படுகிறது. கதை இப்படி முடிகிறது. "கொழுக்கட்டை கள்வர்களின் சுடலங்களை ஓலைப் பாய்களாலும் சாக்குகளாலும் சுற்றிப் புதைத்தார்கள். டக்ளஸ் மட்டும் 'உயிர்தெழுந்த ஞாயிறை'க் கொண்டாடிக் கொண்டு கொழும்பில் இருந்தான்" (பக் 16) எவ்வளவு அழகாக முடித்திருக்கிறார். சொல்லாமல் சொல்லப்பட்டவை ஏராளம் தொக்கி நிற்கிறது இந்த ஒரு வசனத்தில்.

போரினதும் அதன் அவலங்களதும் பார்வை யாளனாகவும் பாதிப்புக்கு ஆளானவனாகவும் இருக்கும் இந்தப் படைப்பாளி வீர வசனங்கள் பேசுவோ இலட்சியங்கள் முழங்குவோ இல்லை. அரசாங்கத்தையும் மாற்று இயக்கங்களையும் வார்த்தைகளால் வறுத்தெடுக்கவும் இல்லை. நடந்தவற்றை உள்ளதை உள்ளபடி சொல்கிறார். அதனை அர்த்தப்படுத்தும் பணியை வாசகனிடமே விட்டுச் செல்கிறார்.

இலஹாம் ஒரு அற்புதமான கதை. முஸ்லீம்

கள் வெளியேற்றப்பட்டதின் பின்னணியில் பேசப் படுகிறது. அற்புதமான முடிவு. முழு தமிழ் சமூகமுமே குற்ற உணர்வு கொள்ள வேண்டியதை சொல்லாமல் சொல்கிறது.

மீனவக் கிராமம் அவர் பிறந்தது வளர்ந்தது வாழ்ந்தது. அவர்கள் வாழ்வை மொழியை அவர்களது பாடுகளை படைப்புகளில் விரித்துச் செல்கிறார். அங்கு சமூக ஒடுக்குமுறை எவ்வாறு இருந்தது என்பதை சில வரிகளில் அவரால் சொல்லிவிட முடிகிறது.

"அவருக்கு (தந்தைக்கு) எப்போதுமே தன் முதுகில் மீன் செதில் ஒட்டிக்கொண்டிருக்கும் உணர்வே இருந்தது."

"நான் பள்ளிக் கூடம்போனபோது என்வில் மீன் வெடுக்கு மணக்கிறதென்று பக்கத்து கிராமத்தைச் சேர்ந்த மாணவர்கள் சொன்னார்கள். நான் அழுதபோது கூட என் கண்ணீரில் வெடுக்கு மணத்தபடியே இருந்தது. பின்னர் நான் பள்ளிக்கூடத்தையே மறந்து போனேன்" மனதை நொருங்க வைக்கும் வரிகள்.

ரசித்ததில் மற்றொன்று. சமாதான காலம் ஒன்று பற்றியது "கொழும்பில் இருந்து வந்த பெண்கள் கல்லு வீதிகளில் குதிக்கால் உயர்ந்த பாதணிகளோடு நொடுக்கு நொடுக்கு என்று அந்தரப்பட்டு நடந்தார்கள். வன்னியில் இருந்து வந்தவர்கள் போர்த்து மூடக் கொண்டு திரிந்தார்கள். யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வந்தவர்களோ ஏதோ மாய முடிச்ச்களை சோட்டித் துண்டுகளில் முடித்து திரிந்தார்கள்.

"யாராவது என்னைத் தேடலாம். 'நாடு கடந்த அரக பற்றி' பேச நண்பர்கள் என்னையும் அழைக்கலாம். ஏன் பிரியமான வாசகர்களே, உங்களிடமிருந்து இப்பொழுது பிரிந்து செல்கிறேன். எனக்கு வேண்டியது தனிமை. பிணங்களையும் புணரும் மனநிலை கொண்ட மனிதர்களை இந்த நூற்றாண்டு கொண்டிருக்கிறது என்றால்..." (பக்கம் 64) இதுதான் அவரது படைப்புகளின் அடிநாதமாக விசிக்கொண்டிருக்கிறது என எனக்குத் தோன்றுகிறது. வித்தியாசமான பேச்சுத் தமிழ். தீவகத்திற்கே உரியது. அழகாகக் கையாண்டிருக்கிறார். கவிதை மொழியும் ஆங்காங்கே சிலிரக்கவைக்கிறது.

இறுதியில் வரும் இரு கதைகள் தப்பிப் பிறந்த வேர்கள் போல இந்த தொகுப்பில் ஒட்டிக் கொண்டிருக்கின்றன. அவற்றை வாசிக்கும் போது கட்டுரைகளை வாசிக்கும் உணர்வே ஏற்படுகிறது. துன் நிலைப்பாட்டை தெளி ளாகச் சொல்ல வேண்டும் என்பதற்காக அவசரத்தில் எழுதியதாகவேபடுகிறது. அவரது இரு கவிதைத் தொகுதிகளும் அத்தாங்கு என்ற நாவலும் வெளிவந்ததாக அறிகிறேன். ஆனால் அவை கைக்கெட்டவில்லை.

கருப்புப் பிரதிகள் வெளியீடாக 2011 மார்ச்சுமீயில் வெளிவந்த அருமையான நூல். இதுவரை படிக்காதது கவலை அளித்தது. நீங்களும் அதே தவற்றைச் செய்யாதீர்கள். இந்த நூலின் பிரதியை மட்டக்களப்பு நண்பர் திலீப்குமார் கணேசன் மூலம் பெற்றேன். அவருக்கு எனது மனமார்த்த நன்றிகள்.

ஒளியும் மறைந்து போனது!

அளவற்ற அன்போடு...
அழுவழாவி இருந்தோம்...
மட்டற்ற மகிழ்வோடு...
பட்டாம் பூச்சிகளாய்...
பறந்திருந்தோம்...
பட்டென்று மறைந்து போனது...
நம் வாழ்வின் ஒளி...

பெட்டிப் பொதிகளுடன்...
உரோடி ஊரோடி...
ஓய்ந்து விட்ட கால்களுடன்
திக்குத் திசையறியா...
வெட்ட வெளிதனில்...
யாவும் தொலைத்து...

தீராத வேதனைகளுடன்
ஏக்கம் சுமந்த இதயத்துடன்...
கண்ணீர் நிறை விழிகளோடும்...
இரும்பாய் கனக்கும்...
இதய வலிகளுடன்...

கால்போன திக்கில்...
போகின்றோம்...
சுமைதாங்கிகளாய்...
பரிதவிப்புடன்
தீரா துயர் சுமந்து...
வலி நிறைந்த வாழ்வுடன்...

காலமும் கனிந்திடவில்லை...
கவலைகள் தொலையவில்லை...
காத்திருந்தோமானாலும்
ஏக்கம் தீரவில்லை...
வலிகள் மறையவில்லை
இதயம் குளிரவில்லை...
இனிமைகள் சேரவில்லை...

புதர் நிறைந்த...
முட்காடுகள் முகமாய்
முகாரி ராகம் செவியோரமாய்
தினம் தினம் நாதமாகி...
விழிகளில் வீழாதவாறு...
ஒளியும் மறைந்த போனது

- சுசி தமிழ்நிலா

தகிப்பு;தவிப்பு;தீர்ப்பு!

புழுதி பறக்கும் தெருக்களுக்கப்பாலும்
வறித்துக் கொள்கிறது எஞ்சிய இடங்களை
உச்சிப்பொழுது

பச்சையம் பலதும் பலமிழந்தனவாய்...
உறக்கம் கொள்கின்றன
மௌன அடக்கத்துள்.

எங்கும் தகிப்பு...
எதிலும் தகிப்பு...
நிலமடையெங்கும்
குந்திக் கொள்ளும் அனலின் கொதிப்பில்
குளிர்ச்சியற்ற கொடுமைத் தவிப்பு.

புதிய ஜனனிப்பாக அக்கிரமக் குவியல்கள்
நிதம் நிதமாய்
புவிமேனியெங்கும்
இனவிருத்திகள் செய்கையில்,
கால நியாயாதிபதி
தனக்கேயுரித்தான உக்கிர சினத்தை
ஊதித்தள்ளுகிறான் உஷ்ண வடிவத்தில்.

என்புகள் பலதையும் மேவியிருக்கும்
சதைப் பரப்புகளின் மேல்
சுட்டெரிக்கும்
சூரிய காங்கைகளைச் சபித்தபடி...
அனல் தகிப்பை வெறுத்தபடி...
தமக்கான குளிர்மையைத் தேடி
அல்லாடுகின்றன அக்கிரமங்கள்.

ஆயினும்
சூரிய கங்கைகளின்
நியாயாதிக்கம் தொடரத்தான் செய்கிறது
ஒரு சில உயிரினங்களின் நிம்மதிக்காக

- அலெக்ஸ் பரந்தாமன்

முள்ளிவாய்க்காலின் 'முன்னுரை'

ஆடி எனில் தமிழர்
ஆடித்தான் போவார்
ஓடியது குருதி
ஒரு கடல் போல!

எத்தனையோ கடவுள்
இருந்தும் பலனில்லை
அத்தனையும் கண்ணில்
அகப்படவேயில்லை

ஆத்திகம் எங்கும்
அரசாண்டபோதும்
சூத்திரக்கயிறு
துண்டாகிப்போனது!

பேருக்குத் தெய்வம்
பெருமைக்கு வணக்கம்
ஊருக்குள் நடப்பதை
ஒருவரும் அறியார்

அநீதியான வழியில்
அத்தனையும் நடக்கும்
மனிதமது செத்து
மடிந்தநாள் அன்று

புத்தனவன் நாட்டில்
புராணமது தோற்கும்
பக்தி என்னும் வெள்ளம்
பாழாகிப் போகும்

ஓடஓட விரட்டி
உயிர்தன்னை எடுத்தார்
கேடரவர் தங்கக்
கிரீடமது அணிந்தார்

நாட்டை விட்டோட
நமக்கு நாள் குறித்தார்
வேட்டை தனில் தப்பி
வெளிநாடு பறந்தார்

ஆடிப் பிறப்பெனில்
ஆனந்தம் என்பார்
பாடிய நம் புலவர்
பாட்டது பொய்க்கும்

முள்ளிவாய்க்காலின்
முன்னுரை "ஆடி"
எள்ளளவேனும்
எம்மவர் அறியார்

நாடுவிட்டுப் போனோம்
நம்நிலம் இழந்தோம்
சூடுதனை இழந்த
குருவி என ஆனோம்

அந்நியர் கையில்
அந்நிலம் சென்றது
தன்நிலம் என்று
தம்பட்டம் அடிப்பார்

சூடு இலாக் குருவி
கொட்டும் மழை, வெயிலில்
வாடுகிறது நித்தம்
வசந்தம் வருமாபோ?

நடந்ததெலாம் நமக்கு
நல்லதொரு பாடம்
தடம் தன்னை மறவோம்
தமிழா நீ விழிப்பாய்!

எழுதப்பாடாத கவிதை

எல்லாம் நன்றாகவே நடந்தது
எல்லாம் நன்றாகவே நடக்கிறது
எல்லாம் நன்றாகவே நடக்கும்

ஒருபகுதி ஏற்கனவே அழிந்து போனது
இன்னும் சில இப்போது
அழிந்து கொண்டிருக்கின்றன.
எஞ்சியவையும் விரைவில் அழிந்து போம்
கலை, கலாசாரம், பண்பாடு
உன்னத விழுமியங்கள் அனைத்தும்

வேலியே பயிரை மேய்கிறது.
கோழிதின்ற கள்ளனும் கூட நின்று தேடுகிறான்
பேயரசு செய்தால் பிணம் தின்னும் சாத்திரங்கள்

எல்லாம் நன்றாகவே நடந்தது.
எல்லாம் நன்றாகவே நடக்கிறது.
எல்லாம் நன்றாகவே நடக்கும்

ஒஸ்கார் வைல்ட் (Oscar Wilde)

ஒக்டோபர் 16, 1854இல் அயர்லாந்து டப்லின் பிரதேசத்தே பிறந்து நவம்பர் 30, 1900இல் பாரிஸ் நகரில் இறந்த அற்புதமான விக்டோரியாக்கால இலக்கியவாதி. கவிஞராகவும் இருந்தாலும், நாடக எழுத்தாளராக, சிறுகதையாளராக, 1890களில் இங்கிலாந்தில் அவர் புகழ் மூலமுடக்கெங்கிலும் பரவிக்கிடந்தது. உரையாடல்கள், புத்திரிகைத்துறை என்பவற்றிலும் ஆர்வம் காட்டினார். அவரது நகைச்சுவை நாடகங்கள் மிகவும் பேசப்பட்டவை. பளிச்சிடும் பேச்சாற்றலால் அதிகமானவர்களை ஈர்த்திருந்தார். ஒகஸ்போர்ட் பல்கலைக்கழகத்தில் பட்டதாரியானவர். 1891இல் அவரது ஒரே நாவலான "The Picture of Dorian Gray" வெளிவந்தபோது, விக்டோரியாக்கால விமர்சகர்களின் கரும் எதிர்ப்பைப் பெற்றது.

ஒரு ஆணுடன் உறவு கொண்டதன் பேரில் கைதான ஒஸ்கார் வைல்ட்-இரண்டு வருட சிறைவாசத்தின் பின் மூன்று வருடங்கள் வறுமையில் உழன்று, நாற்பத்தாறாம் வயதிலேயே மரணத்தையும் தழுவிக்கொள்கிறார்.

தந்தை ஒரு வைத்தியர். தாய் ஒரு கவிஞை. போலவே மொழிபெயர்ப்பாளரும் கூட. ஆதலினால் சிறுவயது முதலே வாசிப்பு ஆர்வம் மிகைத்திருந்தது மகனுக்கும். கிரேக்க, ரோமானிய கற்கைகளின்பால் அதிகம் ஈர்க்கப்பட்டார். ப்ளேடோ, அரிஸ்டோட்டில், ஷேக்ஸ்பியர், விக்டர் ஹியூகோ, ஜோன் கீடஸ் ஆகியோரின் எழுத்துக்களால் அதிகம் கவரப்பட்டார்.

அமெரிக்காவுக்குச் சென்றபோது ஹென்றி லோங்க்பெல்லோ, வோல்ட் விட்மன் ஆகியோரின் நட்பு கிடைக்கப் பெற்றது. "இந்த அமெரிக்காவின் பெரும் நிலத்தே வோல்ட் விட்மன் போல நான் மதிக்கவும், அன்பு செலுத்தவும் செய்கின்ற இன்னொருவர் எனக்கு இல்லவேயில்லை" என்று அந்த அன்பு புற்றிப் பின்னாளில் அவர் பிரகடனப்படுத்துகிறார். செல்வந்தப் பெண்மணி லோயட்டை மணந்து 1885களில் இரண்டு ஆண்மக்களுக்குத் தந்தையானார். அவரது "No Importance" 1893 களில் வெளியானது. "An Ideal Husband" 1895இல் வெளியானது. சின்னக் குழந்தைகளுக்காக அவர் எழுதிய ஏராளமான கதைகளில் இக்கதையும் ஒன்று. சுயநலமிக்காரையும் அன்பு வசப்படுத்தும் என்பதைச் சுட்டுகிறது இக்கதை.

The Selfish Giant அந்த சுயநலமிக்க இராட்சதன்

ஆங்கிலத்தில்: ஒஸ்கார் வைல்ட்
தமிழில்: கெகிறாவ ஸ்ரீலைஹா

ஒவ்வொரு நாள் நண்பகல் பொழுதுகளிலும் பள்ளிக்கூடம் விட்டு அந்தச் சிறுவர்கள் வருகையில் அந்த இராட்சதனின் தோட்டத்தே விளையாடிவிட்டு வருவது வழமையாக இருந்தது. அஃதோர் மென் பச்சைப்புல்வெளி விரித்த அழகிய பெரும் தோட்டம். புல்வெளியின் இடையிடையே நட்சத்திரங்கள் பதித்தாற்போல ஆங்காங்கே பூக்கள் சிதறிக் கிடந்தன. அத்தோட்டத்தே இளஞ்சிவப்பு முத்துக்கள் போலும் வசந்தத்தே மலர் சிதறும், இலையுதிர்காலத்தே சுவைகளிகள் தரும் பன்னிரண்டு குழிப்பேரை மரங்கள் கம்பீரமாய் நின்றுருந்தன. விளையாடும் குழந்தைகளை விளையாட்டை விட்டுவிட்டு ரசிக்கச் செய்கிற மாதிரி பட்சிகள் அம்மரங்களிலே வீற்றிருந்து ஆகர்ஷிக்கும் தொனிகளில் பாடுவதுண்டு. "நாம் அப்படியோர் குதாசலத்தில் மூழ்குகிறோம் இல்லையா.." என்று அவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் கூவுவர்.

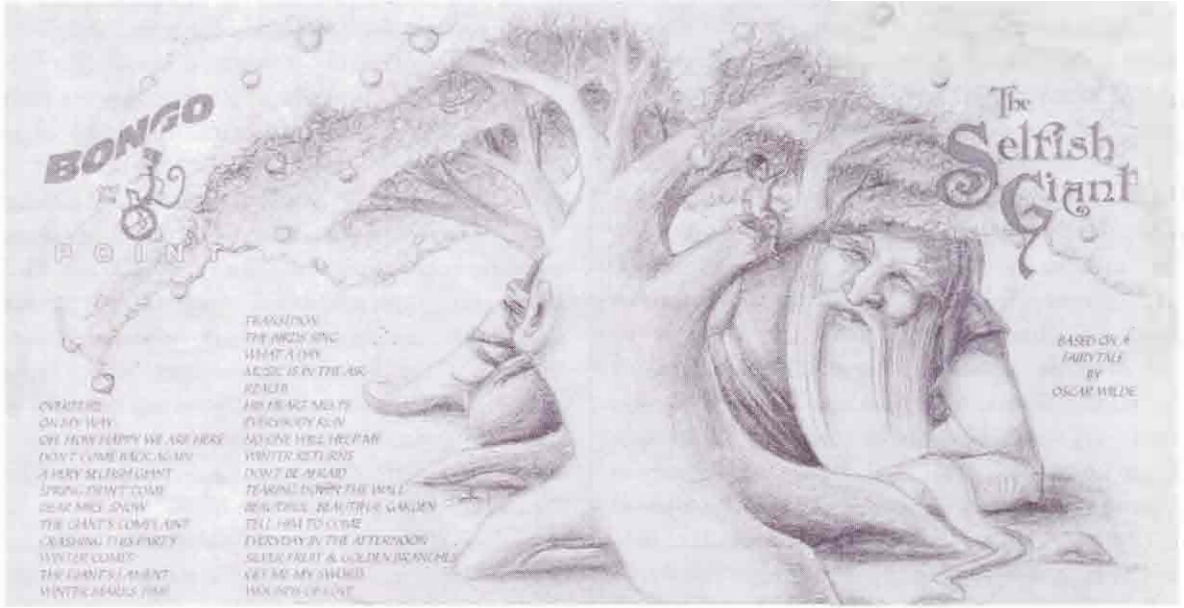
ஏழாண்டுகள் தோழனின் இல்லத்தே தங்கியிருந்து விட்டு ஒருநாள் இராட்சதன் திரும்பி வந்தான். இனி நண்பனோடு பகிர்த்து கொள்ள மீதங்கள் இல்லையென உணர்ந்து, தனது மாளிகையில் தங்கி விடும் நினைப்பில் நிகழ்ந்து விட்டிருந்தது அவன் வருகை. வரும்போது பிள்ளைகள் விளையாடிக் கொண்டிருப்பது அவன் கண்களில் பட்டது. "இங்கே என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறீர்கள்...?" முரட்டுக் குரலில் அவன் கேட்டதும் பிள்ளைகள் ஓட்டம் பிடித்தார்கள்.

"எனக்கு மட்டுமே சொந்தமான தோட்டம் இது. இது எனக்கு மட்டுமேயானது. இங்கே விளையாட வெல்லாம் எவரும் அனுமதிக்கப்படப் போவதில்லை. நான் மட்டுமே அதற்கு உரித்துடையோன்..." முழங்கிய அரக்கன் தோட்டத்தைச்சுற்றி ஒரு பெரும் மதிலை நிறுவினான். அதிலே ஒரு அறிவுறுத்தல் பலகையையும் தொங்கவிட்டான்.

"கடந்து போவோர் எவரும் உள்நுழைய அனுமதிக்கப்படமாட்டார்கள்."

அவன் மிகப்பெரிய சுயநலமிக்க இராட்சதன் ஆவான். ஏழைச் சிறார்களுக்கு விளையாட இடம் இல்லாது போனது. பாதையில் விளையாடினார்கள் அவ்வப்போது என்றாலும், அது சுற்களும், குப்பையும், தூசுமாய் காணப்பட்டதால் அவர்கள் அவ்விடத்தை வெறுத்தார்கள். பாடங்கள் முடிந்து வருகையில் மதிலைச் சுற்றிச்சுற்றி அவர்கள் வலம் வந்தார்கள். "எப்படி நாங்கள் இங்கே மகிழ்ந்திருந்தோம்...?" அவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் சொல்லிக் கொண்டார்கள்.

வசந்தம் பூத்தது. ஊரெங்கிலும் பூக்கள் பூத்துச் சிரிக்க பறவைகள் படைபடையாய் வலம் வந்தன. அந்த சுயநலமிக்க இராட்சதனின் தோட்டத்தே மட்டும் குளிர் பனி நிறைந்திருந்தது. பிள்ளைகள் இல்லையாதலால், பட்சிகள் பாடாமல் இருந்தன அங்கே. விருட்சங்கள் காய்க்க மறுத்தன. அவ்வப்போது மலர்கள் ஒன்றிரண்டு பூத்தனவாயினும் பிள்ளைகள் வராதது கண்டு உளம் நொந்து, அவை மறுபடியும்

சோர்வோடு தலைகவிழ்ந்து வாடி புல்வெளியில் உறக்கத்தில் ஆழ்ந்தன. பணியும், குளிரும் மட்டுமே அங்கு கோலோச்சின. “வசந்தம் இந்தத் தோட்டத்தை மறந்து போயிற்று. எனவே நாம் காலந்தோறும் இங்கேயே தரித்து விடலாம்.” அவை சொல்லிக் கொண்டன. தன் வெண்போர்வையை இட்டு புல்வெளி தன்னைப் பனி மூடிக்கொள்ள, குளிர் தன் வெள்ளி வர்ணத்தை கனிதரு மரங்களின் மீதெல்லாம் பூசின. வடக்கிருந்து வீசும் குளிர்காற்றையும் அவை துணைக் கழைத்துக் கொண்டன. “என்ன இதமான இடம் இது...?” எனச் சொல்லி மகிழ்ந்தது அது. தன் மென் மயிர்தோலால் அவை தோட்டத்தைச்சுற்றி மூடி, அவ்வப்போது கர்ச்சித்து ஆட்டம் போட, தலை கவிழ்ந்து விளக்குகள் வீழ்ந்து நொருங்கியதில் அது பேருவகை எய்தி, கூடவே சூறாவளியையும், ஆலங்கட்டி மழையையும் தன்னோடு வரச் சொல்லி அழைப்பு விடுத்தது. தினந்தோறும் ஒரு மூன்று மணித்தியாலத்துக்கேனும் சுழன்று சுழன்று வட்டமிட்டு அவை மாளிகைக்கூரையைச் சிதைத்துப்போட்டன.

“ஏன் இன்னும் வசந்தகாலத்தைக் காணோம்.. காலநிலையில் விரைவில் மாற்றங்கள் நிகழ்ந்து விட்டால் நலமாகும் போலிருக்கிறதே...” தன் குளிர் போர்த்திய வெண்தோட்டத்தைத் துயரமாய் யன்னலண்டையில் அமர்ந்து அவதானித்த அந்த சுயநலமிக்க இராட்சதன் புரிந்து கொள்ள முடியாத தொனியில் சொல்லிக் கொண்டான்.

ஆயினும், வசந்தம் மட்டும் வரவேயில்லை. கோடையும் வாராமலேயே இருந்தது. இலையுதிர் பருவகாலம் அந்த இராட்சதனின் தோட்ட மரங்கள் தவிர மற்றெல்லா விருட்சங்களிலும் மஞ்சள் கனிகள் அருளின. “அவன் மிகவுமே சுயநலவாதி,” வசந்தம் சொல்லிற்று. அங்கே மட்டும் குளிரே நிலவிற்று. குளிரோடு பணியும், மழையும், சூறாவளியும், வடமுனைக் காற்றும் மரங்களிடையே நடனமிட்டபடி இருந்தன.

ஒருநாள் வைகறைப் பொழுதிருக்கும்.. விழித்தபடி படுக்கையில் கிடந்த அவ்விராட்சதனின் செவிகளில் ஒரு அற்புதமான கீதம் வந்து விழுந்தது. அரசனின் இசைக்குழு பாதையைக் கடக்கிறதோ என

அவன் எண்ணினான். அப்படியொன்றுமல்ல. அவனது யன்னலருகே ஒரு சின்ன வானம்பாடி பாடலிசைத்த வண்ணம் இருந்த சப்தமே அது. நீண்ட காலமாய் இந்த அண்டசராசரத்தே அது போல் அழகு கீதம் அவனது தோட்டத்தே அவனுக்கு கேட்டதேயில்லை. அவனது தலைக்குமேலே தாண்டவமாடிய சூறாவளி தன் சுழற்சியை நிறுத்திக் கொள்ள, வடதிசைக்காற்றும் தன் கர்ச்சிப்பைக் குறைத்துக் கொண்டது, ஆலங்கட்டி மழை ஓய்ந்தது. திறந்த யன்னல் துவாரத்தினூடே அற்புதமான நறுமணம் பயணித்து வந்தது அவனருகே. “இறுதியாய் வசந்தம் வந்தாயிற்றென்று நான் நினைக்கிறேன்” அவன் கட்டிலிலிருந்து குதித்தெழுந்து வெளியே எட்டிப் பார்த்தான்.

அவன் கண்டது என்ன அங்கே?

ஆமாம், அவன் கண்டது ஒரு வியத்தகு காட்சி. மதிற்கவர் பொந்து ஒன்றினூடாய் உன்றுழைந்து தோட்டத்துக்குள் வந்திருந்த சிறுவர்கள் மரக்கிளைகளில் உட்கார்ந்து இருந்தார்கள். ஒவ்வொரு மரக்கிளைகளிலும் ஒவ்வொருவர் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். பிள்ளைகள் திரும்பி வந்து விட்டதில் உவகை கொண்ட மரங்கள் அழகழகாய்ப் பூத்துச் சிரித்தன. பிள்ளைகளின் தலை களுக்கு மேலே கையசைத்து அவை ஆர்ப்பரித்தன. பட்சிகள் கூட்டம் கூட்டமாய் வந்து சிறகசைத்தன. புற்றரையெங்கும் சிதறிக்கிடந்த மலர்கள் மேல் நோக்கிப் பார்த்துச் சிரித்தன. அழகாய் இருந்தன இக்காட்சிகள் எனினும், தோட்டத்தே ஒரு தூரத்து ஓரத்தே மட்டும் இன்னமும் குளிர் பனி நிலவிற்று. அங்கே ஒரு சிறுவன் நின்று கொண்டிருந்தான். மரக்கிளையில் ஏறி உட்கார்ந்து கொள்ள முடியாதளவு சூள்சூள்மாய் காட்சியளித்த அவன் துயரத்தில் அழுத வண்ணம் அங்குமிங்கும் நடந்து கொண்டிருந்தான். அந்த பரிதாப மரம் மட்டும் இன்னமும் பனியாடர்ந்து கிடந்தது. அங்கே தொடர்ந்தேச்சையாய் வடதிசைக் காற்றும் நின்று நிலவிற்று. “ஏறிக்கொள் சிறுவனே..” தன்னால் இயன்ற அளவு கிளைகளை வளைத்து, மரம் சிறுவனைப் பார்த்துக் கையசைத்துக் கூப்பிட்டது. எனினும் ஏறிக் கொள்ள இயலாத அளவு அவன் நொம்பச் சிறிய உருவம் கொண்டிருந்தான்.

இதைக்கண்ட அந்த இராட்சதனின் உள்எம் உருகிற்று. “எத்தனை சுயநலமாய் நான் இருந்திருக்கிறேன்..? எனக்கு இப்போது தானே புரிகிறது ஏன் இங்கே வசந்தம் வராதிருந்ததென்று. நானே போய் அந்தச் சிறுவனை மரவுச்சியில் வைத்துவிட்டு வரப் போகிறேன். இந்த மதிர்சுவரைத் தகர்த்து வீச வேண்டும் முதலில். இனி என் தோட்டம் எப்போதுமே இச்சிறார்களின் விளையாட்டுத்திடலாக இருக்கும்” உறுதிபூண்ட அவன் அதுவரைகால தனது செயல்களின் நிமித்தம் துயருற்றான்.

எனவே, படிகள் வழியே சீழே மெல்ல இறங்கி, சந்தடியேதும் செய்யாமல் முகப்புக் கதவைத் திறந்து தோட்டத்துக்குச் சென்றான் அவன். அவனைக் கண்டதுமே அச்சத்தில் ஓட்டம் எடுத்தனர் சிறுவர்கள் எல்லோரும். மறுபடி தோட்டம் குளிர்பனியால் நிரம்பிற்று. அந்தச் சின்னப்பையன் மட்டும் ஓடவில்லை அங்கிருந்து. கண்களிரண்டிலும் கண்ணீர் நிரம்பியிருந்தது ஆதலால், இராட்சதன் வருவதைக் கண்டிருக்கவில்லை. பின்புறத்தால் மெல்ல அச்சிறுவனைத் திருடிச் சுமந்து, மெல்லத் தன் கரத்தால் தூக்கி மரக்கிளையில் வைத்தான் அவன். மரம் உடனடியாய் மலர்ச்சி சுமக்க ஆரம்பித்தது. பறவைகள் வந்திருந்து பாட ஆரம்பிக்கவே, உளம் பூரித்த சிறுவன் இரு கைகள் நீட்டி இராட்சதனை அருகழைத்து அவனது கழுத்தைக்கட்டிக் கொண்டு அவனது கன்னத்தில் முத்தமிட்டான். மற்ற சிறார்கள் இதனைக் கண்ணுற்று வியந்து, இராட்சதன் இனியும் கெட்டவனாய் இருக்க மாட்டான் என்ற நம்பிக்கைச் சுமந்து தோட்டத்துக்குள் நுழைந்து உள்ளே வர, அவர்களோடு கூடவே வசந்தமும் உள்நுழைந்தது. “இது இனி உங்கள் தோட்டம் குழந்தைகளே..” அன்போடு பகன்ற இராட்சதன் உடனே உள்ளே போய், ஒரு பெருங்கோடரி கொண்டு வந்து மதிர் சுவரை உடைக்கலானான். பகற் பொழுதுகளில் சந்தை நோக்கிச் செல்லும் ஊர்மக்கள் அந்தத் தோட்டத்தே சிறுவர்களோடு இராட்சதனும் விளையாடி மகிழ்தல் கண்டு அதிசயங்கொண்டார்கள்.

நாளெல்லாம் அவர்கள் விளையாடினார்கள். மாலையானதும் அவர்கள் இராட்சதனிடமிருந்து விடைபெற்றுக் கொண்டார்கள்.

“எங்கே அந்தக் மரக்கிளையில் நான் தூக்கி வைத்த குட்டிச் சிறுவன்...? அவனைக் காணவில்லையே..” தன்னை முத்தமிட்டு அன்பு காட்டிய அச்சிறுவனின் தோழமையை அதிகமாய் யாசித்த இராட்சதன் கேட்டான். “எமக்குத் தெரியாதே... அவன் போயிருக்கக்கூடும்,” என்று பதில் சொன்னார்கள் இதர சிறார்கள்.

“நீங்கள் போய் அவனை நாளைக்கு கட்டாயம் வருமாறு சொல்லுங்களேன்..” என்று இராட்சதன் கேட்டுக்கொண்டபோது, பிள்ளைகள் எல்லோரும் ஒருமித்த குரலில் சொன்னார்கள், “அவன் எங்கே வசிக்கிறான் என்பது நமக்குத் தெரியாதே.. இதற்கு முன்னம் நாம் அவனைக்கண்டதும் கிடையாதே..” என்று. இராட்சதன் துயரடைந்தான்.

தினந்தோறும் பள்ளிக்கூடம் விட்டு சிறுவர்கள் வந்து, இராட்சதனோடு விளையாடினார்கள். ஆனால்,

இராட்சதன் அதிகமாய் நேஸம் கொண்ட அந்தக் குட்டிப் பையனை மட்டும் காணவில்லை. இராட்சதன் எல்லோரோடும் காருண்யத்தோடு நடந்து கொண்டான். எனினும் தன் முதல் தோழமையாம் அந்தச் சிறுவனை அவன் மிகவும் தேடினான். “அவனைக் காண மாட்டேனா நான்..?” அவனது மனசு ஏங்கித் தவித்தது.

வருஷங்கள் கடந்தோடின. இராட்சதன் வயதாகி நலிவுற்றான். அவனால் தொடர்ந்து அவர்களோடு விளையாட முடியவில்லை. ஒரு பெரிய கைப்பிடிக்கதிரையில் அமர்ந்து அவர்கள் விளையாடுவதையும், அவனது தோட்டத்தின் அழகையும் கண்டு ரசித்தபடி அவன் நாளெல்லாம் அமர்ந்திருந்தான். “எனக்கு நிறைய பூக்கள் இருக்கின்றன. ஆனால் குழந்தைகள் தான் எல்லாவற்றையும் மிகைத்த பூக்கள்..” தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டான் அவன்.

குளிர்காலம் ஆரம்பித்திருந்தது. உடைமாற்றிக் கொண்டே யன்னல் வழியாகப் பார்வையைச் செலுத்தினான் இராட்சதன். குளிர்பனியை அவன் இப்போது வெறுக்கவில்லை. அது வசந்தம் உறங்கும் காலம் என்றும், பூக்கள் ஓய்வு கொள்ளும் காலம் என்றும் அவன் நினைத்தான். சட்டென தன் கண்களை ஆச்சரியத்தில் துடைத்துக்கொண்டான் அவன். ஆமாம், மறுபடி மறுபடி பார்த்தான் அவன். அது நிஜத்தில் எல்லையற்ற எழில் கோலமாய் இருந்தது. தோட்டத்தின் ஒரு தொலைதூர மரம் பூக்களால் நிரம்பி வழிந்து கொண்டிருக்க, அதன் கிளைகளோ தங்க நிறத்தில் மின்னின. அதன் கிளைகளில் வெள்ளியின் வண்ணத்தில் ஆயிரமாயிரம் கனிகள் தொங்கிக்கிடக்க, அந்த மரத்தினடியில் நேஸத்தில் மிகைத்து அவன் இதுவரைகாலத்தேடிய அந்தச்சிறுவன் நின்றுருந்தான்.

பேருவகையில் கூவியபடி படியிறங்கி தோட்டத்தை நோக்கி ஓடினான் இராட்சதன். அவன் புற்றரைகள் கடந்து ஓடி, சிறுவன் அருகே போய் நின்றான். மிக நெருங்கிப் போனவனின் முகம் சட்டென்று கோபத்தில் சிவந்து மிகைக்க, அவன் கத்தினான் “உன்னைக் காயப்படுத்தியது யார்?” சிறுவனின் இரு உள்ளங்கைகளிலும், இரு பாதங்களிலேயும் நகக் கீறல்களால் யாரோ குத்திக் கிழித்துக் காயப்படுத்தியிருந்தமை கண்டு அலறினான் அவன்.

“உன்னைக் காயப்படுத்தியது யார்... சொல் எனக்கு. என் பெருவாள் கொண்டு வந்து அவனை நான் துண்டாட வேண்டும்,” அழுது கேட்டான் இராட்சதன்.

“இல்லை, இவை வெறும் காயங்களன்று. இவை காதலின் காயங்கள்..” பதில் சொன்னான் சிறுவன்.

“ஆயின், நீ யார்?” வியப்பு மேலோங்க இராட்சதன் சிறுவனின் காலடியே மண்டியிட்டுக் கேட்டான்.

சிறுவன் இராட்சதனைப் பார்த்து முறுவலித்தபடி சொன்னான், “ஒருபோது நீ உன் தோட்டத்தே என்னை விளையாட அனுமதித்தாய். இன்று நீ என் தோட்டத்துக்கு என்னோடு வருகிறாய் என் தோட்டம் சுவர்க்கமேயாம்!!!”

பகல்பொழுதில் வழமைபோல விளையாட வந்த சிறுவர்கள், ஒரு மரத்தடியே இராட்சதன் தரையில் இறந்து கிடப்பதைக் கண்டார்கள். வெண்பூக்கள் போர்த்திக்கிடந்தது அவன் உடலெங்கிலுமாய்.

ஈழத்துப் படைப்புத் தளத்தில் தாமரைச்செவியின் சிறுகதைகள்

போர்க்காலச் சூழல்,
போரின் அவலச் சாவுகள்,
அழிவுகள், பதற்றம்
நிறைந்த மனங்கள்
ஆகியவற்றை விவரணப்
பாங்கில் சித்திரிக்கும்
தாமரைச் செவியின்
சிறுகதைகள் சாதாரண
வாசகனும் படித்துணரும்
வகையில் எழுதப்
பட்டவை. மரணங்கள்
மலிந்த பூமியில்
வாழ்வுக்கும் சாவுக்கும்
இடையில் மையம்
கொள்ளும் இக்கதைகள்
பூர்வீக பூமியை இழந்து
தவிக்கும் நலிவுற்ற
மக்களின் வாழ்வி யலை
உயிரோட்டமாகவும்
உணர்வுபூர்வமாகவும்
பதிவு செய்கின்றன.

சி.ரமேஷ்

நேர்க்காட்சிவாத அடிப்படையில் துவங்கும் புனைவு புலப்படும் அனுபவங்கள், நிகழ்வுகள், காட்சிகள், தகவல்களில் இருந்து தர்க்க முரணுக்கடாக அப்பட்டமான பொருளுலகை கட்டமைத்துக் கொள்கின்றன. நேர்க்காட்சிவாதத்தில் இருந்து வளர்ச்சி பெற்ற யதார்த்தம் தனிமனிதனுடைய உணர்வை அவன் கொண்டிருக்கின்ற நிலையை வெளிப்படுத்துகிறது. கடந்த காலங்களில் புலன்களின் ஊடாக அறியப்பட்ட நிகழ் உலகை, கற்பனாவாதத்துக்கடாக செறிவுமிக்க உணர்வும் உயிர்ப்பும் மிக்க புனைவுலகுக்கடாக வன்னி மண்ணையும் அதன் மாந்தர்களையும் தாமரைச்செவி காட்சிப்படுத்துகிறார். சமூக அவலங்களின் பாதிப்பில் இருந்து உருவாக்கப்பட்ட இக்கதைகள் வாழ்க்கையின் புரிதல்களைக் கூறிச்செல்கின்றன. தனிமனிதனுக்கும் சமூகத்துக்கும் உள்ள உறவுகளாக இச்சிறுகதைகள் தான் வாழ்ந்த சமூகம் மீது தாமரைச்செவி கொண்டிருந்த சுடுபாட்டை விளக்கி நிற்கின்றன.

தமிழர் வாழ்வில் பூர்வீக பூமி பற்றிய பதிவுகள், வரலாற்று ஆவணமாகவும் முதன்மையானதாகவும் முக்கியமானவையாகவும் கருதப்படுகின்ற இக்காலப்பகுதியில் சிதைந்துபோன தமிழரின் வாழ்வியல் இருப்பையும், சுழப்போராட்டத்தையும் அதன் வலிகளையும் வன்கொடுமைகளையும் பேசுபொருளாகக் கொண்டவை. யுத்தபூமியின் மூடுண்ட நகரத்தில் துயர் மண்டிய சுழத்து மக்களின் புரையேறிப்போன வாழ்வை வெவ்வேறு கோணங்களில் பல்வேறு அனுபவங்களுக்கடாகக் வெவ்வேறு கால கட்டங்களில் வைத்துக் காட்சிப்படுத்தும் தாமரைச்செவி காலனை தினமும் கையில் பிடித்த படி வலிகளோடும் மரண ஓலங்களோடும் வாழ்ந்த சுழத்தமிழரின் வாழ்வியலை வெண்புலகுக்கு வெளிச்சம் போட்டுக்காட்டுகிறார். இதனை தாமரைச்செவியின் கூற்று மெய்ப்பித்து நிற்கிறது. வன்னியாச்சிக்கு எழுதிய "என்னுரையில்" பின்வருமாறு குறிப்பிடுவார்.

"சொந்த மண்ணிலேயே, இருப்பிடம் இழந்து அகதிகளாகிக் குண்டுகளின் அதிர்வும் கந்தக நெடியும், ஒரு புறம் தூரத்த, உயிருக்கு உத்தரவாதமற்ற நிலையில், பதற்றத்தோடும் பசி பட்டினியோடும் பதுங்கு குழிகளின் பக்கத் துணையோடும், வாழ்ந்திருந்தவர்கள், இந்த மக்களின் நடுவே நானும் ஒருத்தியாக வாழ்ந்து கொண்டோன் இந்தக் கதைகளை எழுதினேன் என்னைச் சுற்றிய நிகழ்வுகள், தந்த அதிர்வுகள், பாதிப்புகள், நெருடல்கள், இவைகள்தான் இப்படைப்புகள். இம்மக்களின் துயரங்களை வார்த்தைகளில் பதியும்போது, எனக்கு வலித்திருக்கிறது. இந்த மக்கள் அனுபவித்த கடலளவு துயரங்களில் ஒரு சில துளிகளையே என்னால் பதிவு செய்ய முடிந்திருக்கிறது." ("வன்னியாச்சி" பக் 15).

என்று குறிப்பிட்டு முக்கிறார்.

ஈழத்துப் புனைகதைஞர்களில் ஐந்தாம் தலைமுறை எழுத்தாளராக அறியப்படும் ரதி கந்தசாமி எனும் இயற்பெயரைக் கொண்ட தாமரைச்செல்வி பரந்தன், குமரபுரத்தினைப் பூர்வீகமாகக் கொண்டவர், விவசாயக் குடும்பம் ஒன்றில் தலைப்பிள்ளையாகப் 04.08.1953இல் பிறந்தவர். தமது ஆரம்பக்கல்வியை பரந்தன் இந்து மகா வித்தியாலயத்திலும், பின்னர் யாழ்ப்பாணம் இந்துமகவிர் கல்லூரியிலும் தொடர்ந்தவர். மூத்த பிள்ளையாகத் தோன்றியதால் இயல்பாகவே கனிவும், கருணையும் மிக்கவர். எழுபதுகளின் பிற்குற்றில் தாமரைச்செல்வி எழுத ஆரம்பித்தவர். 1974 ஆம் ஆண்டு இவருடைய முதல் சிறுகதை ஒரு “கோபுரம் சரிகிறது” வீரகேசரியில் வெளியானது. பின்னர் இலங்கை வானொலியில் இவர் இசையும் கதையும் நிகழ்வுக்கு தன்னாலான பங்களிப்புக்களை வழங்கினார். அதனைத் தொடர்ந்து இலங்கையிலும் தமிழ்நாட்டிலும் வெளியான இதழ்களில் தாமரைச்செல்வியின் சிறுகதைகள் வெளிவரத் தொடங்கின. தமிழ்நாட்டில் ஆனந்தவிகடன், குங்குமம், மங்கை முதலான இதழ்களிலும் அவருடைய படைப்புகளை காண முடிந்தது. எடுத்த எடுப்பிலேயே வீரகேசரியின் “மாதமொரு நாவல் வெளியீடும் திட்டத்தில்” உள்ளீர்க்கப்பட்டவர். “கமைகள்” எனும் இவரது நாவல் வீரகேசரி வெளியீடாக வெளிவந்தபோது இவருக்கு வயது 24 மட்டுமே. கவிதை, சிறுகதை, நாவல், குறு நாவல் எழுதியிருக்கும் இவர், ஒவியத்துறையிலும் ஈடுபாடுள்ளவர். சில இதழ்களில் இவர் எழுதிய கதைகளுக்கு இவரே ஒவியமும் வரைந்திருக்கிறார். இருநூறு சிறுகதைகளையும், மூன்று குறுநாவல்களையும், ஆறு நாவல்களையும் படைத்திருக்கிறார். இவரது ஒவியங்கள் வீரகேசரி, தினகரன், சுடர், ஈழநாடு போன்ற இலங்கைப் பத்திரிகைகளிலும் இடம் பெற்றுள்ளன. மல்லிகை 2002 மார்ச் மாத இதழில் தாமரைச்செல்வி அட்டைப்பட அத்தியாக கௌரவிக்கப்பட்டுள்ளார். 1982ஆம் ஆண்டு பரந்தன் தொழிற்சாலை விளையாட்டு அரங்கில் நடந்த கவிஞர் செல்வந்தி மகாலிங்கம் எழுதிய முத்துக் குவியல் நூல் வெளியீட்டு விழாவில் அந்த நூலின் அட்டையை வரைந்த தாமரைச்செல்விக்கு பரிசும் பாராட்டுப்பத்திரமும் வழங்கப்பட்டு கௌரவிக்கப்பட்டது. தாமரைச்செல்வியின் “இன்னொரு பக்கம்” சிறுகதை பதினொராம் தரத்திற்குரிய தமிழ்மொழியும் இலக்கியமும் பாடநூலில் இடம்பெற்றுள்ளது.

1998 இல் இவரது முதலாவது சிறுகதை தொகுப்பாக “ஒரு மழைக்கால இரவு” நூல் வெளிவந்தது. இது தவிர இவரது சிறுகதைகள் அடிவகுத்து நேரமில்லை (2002), வன்னியாச்சி(2005) என்னும் பெயரில் வெளிவந்துள்ளன. அந்நிலையில் வன்னியாச்சி என்ற அத்தே பெயரில் 37 சிறுகதைகளை உள்ளடக்கி 335 பக்கத்தில் இத்தொகுப்பைக் கொண்டு வந்துள்ளார். இவற்றில் பெரும்பாலானவை கிளிநொச்சிப் பிரதேசத்தை மையமாகக் கொண்டு படைக்கப்பட்ட சிறுகதைகள் ஆகும். குறிப்பாக பரந்தனையும் அதனைச் சார்ந்த திவ்யரப்புகளையும் களமாகக் கொண்டு படைக்கப்பட்டவை. விவசாயத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட சமூகத்தையும் அந்தச் சமூகத்தின் பாரம்பரிய கலாச்சாரங்களையும் போர்ச் சூழலிலும் தம் விழியங்களூடன் ஒழுக்கிய

மக்களையும் கொண்டு படைக்கப்பட்ட இச்சிறுகதைகள் யுத்தத்தை கடந்து வந்த மக்களின் வரலாற்றை எடுத்துரைப்பவை. யுத்தத்துக்கு முகம் கொடுத்து அதனைக் கடந்து வந்த மக்களின் பாடுகளை விபரித்துச் செல்பவை.

வன்னியாச்சி என்னும் இச்சிறுகதைத் தொகுப்பில் புலம்பெயர் சூழலில் வாழும் மண்ணின் மனிதர்களை “ஊனம்”, “விழிப்பு” மற்றும் “ரூனா” சிறுகதைகளில் சித்திரிக்கிறார். இதில் “ரூனா” சிறுகதை மட்டும் நோர்வேயைக் களமாகக் கொண்டு இயங்குகிறது. அதேய போல் தமிழ் ஈழவிடுதலைப் போராட்டம் தீவிரம் பெற்ற சூழலில் வியட்நாம அமெரிக்கா ஆக்கிரமித்ததை மையப் படுத்தி எழுதப்பட்ட “நானைய செய்தி” சிறுகதை வியட்நாமப் போன்று தமிழ் ஈழ விடுதலைப் போராட்டமும் மக்கள் போராட்டமாக மலர் வேண்டும் நோக்கில் எழுதப்பட்டது. அமெரிக்கா படைகளின் ஆக்கிரமிப்புக்கு உள்ளான வியட்நாம் எவ்வாறு சிதைக்கப்பட்டது என்பதையும் மக்கள் தங்கள் போராடிகளை எவ்வாறு நேசித்தனர் என்பதையும் போரில் மக்கள் பங்களிப்பு என்றைக்கும் ஜெயிக்கும் என்ற செய்தியை இச்சிறுகதை விளக்கி நிற்கிறது. வறுமைப்பட்ட ரிச்சி என்ற இளைஞனுக்கும் எமி ஜோ லான் என்ற பெண் போராடிக் கும் இடையில் ஏற்படும் காதல் நுண்மையான மென்னுணர்வுத் தளத்தில் இச்சிறுகதையில் பதிவு செய்யப்படுகிறது.

ஈழப்போராட்டத்தையும் அதன் மக்களையும் நேசித்த ஒல்லோ பெண் ரூனாவுக்கும் அவரிடம் சிகிச்சை பெறும் கதிர் என்ற இலங்கையருக்கும் இடையில் ஏற்படும் யரல்பர நட்பைச் சித்திரிக்கும் ரூனா சிறுகதை ஈழப் போராட்டத்திற்கு தன்னுயிர் நீத்த ரூனாவின் காதலன் அரவிந்தனைப் பற்றியும் உணர்வு பூர்வமாகச் சித்திரிக்கிறது. செஞ்சிலுவைச் சங்கத்தின் உதவியுடன் அரவிந்தனின் நாட்டுக்கு ஏதேனும் ஒன்றைச் செய்ய வேண்டும் என்ற நோக்கில் டாக்டர் ரூனா ஈழம் வர எத்தனிப்புடன் கதை நிறைவு பெறுகிறது. நோர்வே நாட்டினுடைய நிலப்பகுதிகள் அதன் தெருக்கள் பசுமை காட்சிகள் விவரணத் தன்மையுடன் கதையெங்கும் சித்திரிக்கப்படுகிறது.

“வன்னியாச்சி” சிறுகதை இடம்பெயர்வால் இடர்படும் கிராமத்திலேயே வயதுபோன, என்பத்திரண்டு ஆச்சியின் வாழ்வைப் பேசுகிறது. இளமையில் அழகிய “நாச்சியாராக” வலம் வரும் ஆச்சி அறுபது ஆண்டு களுக்கு முன், சரசாலையிலிருந்து வந்து தன்னை மண முடித்து, அவ்விடத்து இயற்கை வளப்புகளுடன் கணவனுடன் இணைந்து திரிந்த இனிய வாழ்வை நினைவு கூரும் இச்சிறுகதை காதலைத் தந்த கண்ணான கணவன், சட்டென்று மாய்ந்து வந்த “இந்தியனின்” குண்டுக்கும் பலியான துயரத்தை எம்மோடு பகிர்ந்து செல்கிறது. மூதாட்டியின் நினைவலைகளில் தத்தலிக்கும் கிராமத்தின் பழைய சரித்திரம் இக்கதையில் நுட்பமாகத் தீட்டப் படுகிறது. பெரிய மகன் தந்த நூறு ரூபா பணத்தை இடம் பெயர்வின் போது விட்டு வந்ததை நினைத்து ஆச்சி படும் வேதனை மனதை நெருடும்படி உள்ளது. தன் முதுமையின் கடைசிக் காலத்தில் தன் உறவுகளுடன் உயிருக்குப் பயந்தோடிக்கொண்டிருக்கும் சமயத்தில் தனது குடும்பத்திற்கு ஆச்சி வைத்திருந்த நூறு ரூபாய் பிளியோசனிட வில்லை என்ற ஆதங்கம், பத்து இறுத்தல் பாண் வாங்கக் கூடிய நூறு ரூபா தன்னிடம் இல்லாததை நினைத்து

ஆச்சிபடும் வேதனை சிறுகதையில் மனதை நெருடும் வகையில் தீட்டப்படுகிறது.

தாமரைச்செல்வியின் எழுத்துக்கள் தான் வாழும் உலகத்தைப் பற்றி ஆழமாகவும், மனித நேயத்துடனும் பார்ப்பவை. நடப்பியல் வாழ்வை தரிசிப்பவை. கருத்துக்களைத் தாண்டிப் பிரவேசிப்பவை. வாசகனின் ஆழ்மனத்துக்கூடாகத் தன்னைக் கட்டமைத்துக் கொள்வவை. நெருக்கடியான தழுவலில் போருக்கு முகம் கொடுத்து வாழ்ந்த மக்களின் கண்ணீரையும் அவர்கள் சிந்திய உதிரத்தையும் பேசுவவை. குண்டு வீச்சுக்கு பயந்து இடம்பெயர் தழுவலில் குழந்தை ஏணையில் விட்டு வந்து ஏழைக்குடியானவனின் வாழ்வைச் சித்திரிக்கும் கதையே "சாம்பல் மேடு". எதிரியால் சீறி எறியப்பட்ட ஷெல் வீச்சில் எரிந்து சாம்பலான ஏணையிற் கிடந்த சிசுவின் மரணம் இச்சிறுகதையைப் படிபோர் மனத்தை அழுத்திப் பிசையச் செய்கிறது.

"படைப்பின் அறம்" இவரின் சிறுகதையில் பல விடங்களில் துலங்குகிறது. பழமையையும் புதுமையையும் பாரம்பரியமாகச் சுமந்து நின்ற பாலத்தை மையச் சரடாகக் கொண்டு இவரால் எழுதப்பட்ட "பாலம் சிறுகதை இதற்கு தக்க சான்று. கல்லாலும் மண்ணாலும் கட்டப்பட்ட பாலமல்ல பாரம்பரிய கிராமத்து மக்களின் உறவு. தொடர்பு. சரித்திரம். சம்பிரதாயம், எதிர்பார்ப்புக்கள், என்பவற்றின் அடையாளமான பாலத்தைக் கடந்து தங்கள் கிராமத்துக்கு எதிரி முன்னேறப் போகிறான் என்பதை அறிந்து அதைத் தடுக்க என்ன செய்வது என வழி தெரியாது சுற்றில் அப்பாலத்தை தகர்க்க முனைந்த போராளியின் உள்ளூர்வரவுத் தளத்தை இச்சிறுகதை சித்திரிக்கிறது.

சுழத்தின் தமிழ்த் தலைவர்கள் பற்றிய கதை, "ஊர்வலம்" என்ற பெயரில் இத்தொகுப்பில் இடம் பெறுகிறது. வாக்குவங்கிகளை நிரப்பி கொள்ள முனையும் தமிழ்த் தலைமைகள் மக்களின் நலனில் அக்கறை கொள்ளாதவர்கள். ஆவேசமான பேச்சுக்களால் உணர்வுகளைக் கொந்தளிக்கச் செய்பவர்கள். வசீகரமான பேச்சுக்களால் தமிழ் மக்களை காலகாலமாக ஏமாற்றி வருபவர்கள். அவர்களின் முகத்திரையை கீழித்து வெளியலுக்கு அவர்களின் உண்மை முகத்தை அப்பட்டமாக வெளிப்படுத்தும் நோக்கில் எழுதப்பட்ட சிறுகதையே "ஊர்வலம்". 1983ஆம் ஆண்டு போர் தொடங்கி இன்றை வரை எத்தனையோ இழப்புகளைத்

தமிழர்கள் எதிர்நோக்கியுள்ளனர். யுத்தத்துக்கு முகம் கொடுத்து துன்பப்பட்டு அநாதரவான நிலையில் மக்கள் தம்பாடுகளை சுமந்து நிற்கின்றனர். இந்நிலையில் பொதுக்கூட்டம் ஒன்றுக்கு யாழ்ப்பாணத்துத் தலைவர்கள் வருவதால் கூட்டம் களைகட்டும் என்று நினைத்து பெருமைப்படுகிறான் இச்சிறுகதையின் நாயகனான தகப்பன். அவன் இளவயதிலிருந்து "தமிழர்" அரசியலுக்காகத் தன் வாழ்க்கையைச் சின்னாபின்னமாக்கிக் கொண்ட ஒரு தமிழன். தலைவர்கள் வரும் பாதையில் அவர்களின் கால் பதித்து வர நிலப்பாவாடை விரித்து மகிழ்வான். "தலைவரின்" அடுக்கு மொழியில் உணர்வு பொங்கித் தன் வாழ்க்கையை அழித்துக் கொண்டான். அத்தகப்பன் தன்மகனை ஊர்வலத்திற்கு வரக் கேட்க. அந்த இளைஞன் தகப்பனை நோக்கி கேட்கிறான், "அதுக்கென்ன வாறன், ஆனால் இந்த ஊர்வலங்கள் நடப்பதால் மட்டும் எங்கட பிரச்சினை தீர்ந்திடுமே" என்று. மகன் கேள்வியின் தார்ப்பரியத்தை உணர்ந்த தகப்பன் தனது பதினேழுமூவயதில் எனக்கேன் இது தோன்றாமற் போனது? என்று சிந்திக்கிறான். அத்தொடு கதை நிறைவு பெறுகிறது. அமிர்தலிங்கம் தொடங்கி இன்றுவரை எமது தமிழ் அரசியல்தலைமைகள் வாய்சொல்லில் வல்லவர்களேயன்றி செயலில் அல்ல என்பதை உணர்வு பூர்வமாய் எடுத்துரைக்கும் சிறுகதையாக இது அமைகிறது.

பாரம்பரிய சமய நம்பிக்கைகளை உள்வாங்கிச் சிறுகதை படைத்தவராகத் தாமரைச்செல்வி காணப்படுகிறார். வன்னியாச்சி சிறுகதையில் கோவில் சடங்குகள் இயல்பாகக் காட்டப்படுகின்றன. கிராமத்தார் வளர்க்கும் மாட்டிற் கறக்கும் முதற்பாலும், அவர்கள் நடவாழைமரம்போட்ட முதற் குலையும் காணிக்கையாகக் கடவுளுக்குக் கொடுப்பது வழக்கம். இவ்வழக்கம் காணிக்கை சிறுகதையில் மனிதநேயத்துடன் சித்திரிக்கப்படுகிறது. பணத்துக்கு யார் கேட்டும் கொடுக்காத கோபாலன் நண்பன் சிவரூபனின் குழந்தைக்கு நோய் என்ற வந்த போது தான் கோயிலுக்கு நேர்ந்து வைத்த இளநீர் குலையை வெட்டிக் கொடுக்கிறான். மனிதநேயமே உண்மையான காணிக்கை என்பதை இச்சிறுகதையில் தாமரைச்செல்வி எடுத்துரைக்கிறார்.

பெண் படும் இன்னல்களையும் அவர்களுடைய வாழ்க்கைக் கோலங்களையும் தாமரைச்செல்வி தன் கதைகளில் இயல்பாகச் சித்திரித்துள்ளார். பொறுப்பற்ற குடிகாரத் தந்தையால் ஒரு குடும்பம் எவ்வாறு சிதைந்து போகிறது என்பதை எடுத்துரைக்கும் சிறுகதையே "அக்கா" (நாற்று-1999.) ஆகும். தம்பி பாத்திரத்தின் மனவோட்டத்தின் வாயிலாக கதை நகர்த்தப்படுகிறது. தந்தை தரும் நெருக்கடிகளுக்கூடாக ஏற்படும் மன உணர்ச்சல்களை விவரிக்கும் இச்சிறுகதை இயல்பான மொழிக்கூடாகத் தன்னை முன் மொழிக்கிறது. போர்ச் சூழலில் வாழ்ந்த மக்கள், ஹெலியும், கிபீர் விமானமும், பொம்மரும் பறந்து வந்து குண்டுகளைக் கொட்டி மக்களையழிக்கும் தழுவலில் புற்று நோய் என்று வைத்தியர் சொன்னபோது இனி உயிருடன் இருக்கும் நாட்களை எப்படையும் வாழ்ந்து முடிக்கவேண்டும் என்ற நிர்ம்பந்தத்துடன் வாழும் நோயாளிப் பெண்ணின் மன உணர்வுகளை "எங்கேயும் எப்போதும்" கதை கூறிச் சொல்கிறது.

வரதட்சணை கொடுப்பதும், அதை பெற்றுக் கொள்வதும் சட்டப்படி குற்றமாக கருதுகின்ற இச்சூழலில் வரதட்சணைக் கொடுமையால் பாதிக்கப்படும் பெண்

களின் நிலையை உணர்வுபூர்வமாக பலகதைகளில் தாமரைச்செல்வி பதிவு செய்கிறார். வரதட்சணை கொடுக்க முடியாத நிலையில் பெண்கள் மனதுக்கு உழன்று முதிர் கன்னியாகி வாழும் நிலையையும் மாப்பிள்ளை வீட்டாரின் கொடுமையால் பெண்கள் உளச்சிதைவுக்குள்ளாகி பாதிக்கப்படும் நிலையையும் இவரின் சிறுகதைகள் இலக்கிய உலகுக்கு வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டுகின்றன. திருமணச்சந்தையில் வெளிநாட்டு மாப்பிள்ளைக்கு பெண் விற்கப்படும் நிலையை “விழிப்பு” என்ற சிறுகதை விபரிக்கிறது. “வீடியோவில் தினமும் பார்க்கிறம் வெளிநாட்டு பெண்பிள்ளைகள் நகைநட்டு போடுவதை அதனால் உங்கள் மகளுக்கு நிறைய நகை நட்டு வேணும் எனக் கூறி முய்து பலன் நகையைக் கேட்பதையும் மேற்கு நாட்டில் வாழும் போகும் தம்பதிகள் இலங்கையில் சொத்துவைத்திருக்க வேண்டும் என்று கூறி உள்நாட்டில் வீடு ஒன்று கேட்பதையும் “விழிப்பு” சிறுகதை எடுத்துக் காட்டுகிறது. எந்தச் சூழலிலும் யாழ்ப்பாணத்தாரின் மனோபாவம் மாறப் போவதில்லை என்பதை இச்சிறுகதையினுடாக தமிழ்ச் செல்வி நன்கு எடுத்துரைக்கிறார்.

பெண்கள் வாழ்க்கையில் எதிர் கொள்ளும் சிக்கல்களை கன்னி, முதிர்கன்னி, மனைவி, அக்கா, தங்கை, விதவை, போராளி என்ற கதைமாந்தர்கள் மூலம் தாமரைச்செல்வி எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். எமது சமுதாய அமைப்பிலே வாழ்க்கை பற்றிய புரிதல்களுடன் ஆண்களைப் போலவே பெண்கள் தனித்து இயங்குகின்றனர். அக்கா முதலான ஒரு சில சிறுகதை களில் சமுதாயத்தில் பாதுகாப்பின்றி ஆதரவின்றி தனித்து இயங்க முடியாத வாழ் நேரிடும் பெண்கள் எதிர் கொள்ளும் சிக்கல்களை எடுத்துக்காட்டுகின்றார். அல்லற்பாடுகள் நிறைந்த இந்த சமூகச் சூழல்களில் தனித்திறன் வாய்ந்தவர்களாகவும் அறிவுத்திறன் கொண்டவர்களாகவும் உருவாக்கப்படுகின்றனர். பழைய சமூக மரபுகளை எதிர்த்து போராடுபவர்களாகவும் காணப்படுகின்றனர்.

சிக்கலான சூழ்நிலையிலும் போரின் வலியிலும் சக மனிதர்கள் படும் பாடுகளை உணர்ந்து அவர்களை தம் உறவுகளாக எண்ணி ஒருத்தரை ஒருத்தர் அணைத்துச் செல்பவர்கள். எமது மண்ணோடு பின்னிப் பிணைந்த சாதாரண மக்களின் வாழ்வைக் கதைமாந்தர்களாகக் கொண்டு அவர்களின் வாழ்வைக் கதைப்பிரதிக்குள் பிரதிபலிக்கும் வகையில் எழுதப்பட்ட இச்சிறுகதைகள் ஈழத்து மக்களின் பண்பாடு, விழுமியங்கள், நம்பிக்கை களுடன் பின்னிப் பிணைந்தவை. பாதை சிறுகதையில் முதிர்கன்னியாக வரும் பவானி பாத்திரமும் வாழ்க்கை சிறுகதையில் வரும் அக்கா பாத்திரங்களும் இதற்கு தக்க சான்றாகும். தான் வாழும் சமுதாயத்திலுள்ள ஆடவர்களாலும் குடும்பத்தினராலும் வாழ்க்கையில் பெண்கள் எதிர் கொள்ளும் சிக்கல்களை ஆன்ம பலத்துடன் தாமரைச்செல்வியின் கதை மாந்தர்கள் எதிர் கொள்கின்றனர். பார்வை சிறுகதையில் வரும் வேதா தன் கணவனின் அறிவுத் தாகத்துக்கும் கலாரசனைக்கும் ஈடுகொடுக்க முடியாதவளாக இருந்த போதிலும் சுயமாக இயங்குபவள். உறவுகளை அனுசரித்து நடப்பவள். கணவனின் அசட்டைகளைப் பொருட்படுத்தாது குடும்ப

பொறுப்புகளை ஏற்று சரிவரச் செய்பவள். தாமரைச் செல்வி காட்டும் பெண்களின் வாழ்வுலகம் உறவுநிலை களைக் கொண்டது. அன்புநிலைப்பட்டது. ஆதர வற்றவர்களின் துயரங்களைத் தானே தாங்கிச் செல்பவர்களாகவும் மற்றவர்களின் இன்னல்களில் பங்கெடுப்பவர்களாகவும் காணப்படுகின்றனர். கணவன் மனைவி ஆகியோர் பரஸ்பரம் ஒருவர் மீது ஒருவர் உரிமை பூண்டவராகவும் அன்பு செலுத்துபவராகவும் இல்லறத்தில் நிகழும் இன்ப துன்பங்களில் பங்கெடுப்பவராகவும் காணப்படுகின்றனர். எங்கேயும்... எப்போதும் சிறுகதையில் வரும் ராகவன், காயத்திரி, காணிக்கைச் சிறுகதையில் வரும் கோபாலன், மனோன்மணி பாத்திரங்கள் மனிதநேயத்துடன் படைக்கப்பட்ட பாத்திரங்கள்.

போர் நிறைவுற்ற கையோடு ஈழதேசத்தில் எந்த நுகரத்துக்கோ, எந்தக் கிராமத்துக்கோ சென்றாலும் நிவாரணம் வழங்கல், சுற்றுச்சூழல், மனித உரிமை, சூழ்நடைகள் நலன், எய்ட்ஸ், கல்வி... என சகல துறை களிலும் என்.ஜி.ஓ-க்களின் ஆதிக்கமே நிறைந்திருந்தன. மக்கள் இயல்புநிலை அடையும் வரை தொடர்ந்து பணியாற்றும் நோக்கில் செயற்பட்ட இந்நிறுவனங்கள் தான் சார்ந்த அமைப்பு, நாடுகளின் நோக்கங்களை விரிவுபடுத்தியதுடன் மக்களின் அவலங்களை புராஜெக்ட் களாக மாற்றும் பணியைச் செவ்வனே செய்தன. என்.ஜி.ஓ-க்களின் ஆதிக்க நிறுவனங்கள் மக்கள் பணி என்ற வகையில் பெயரில் தம்மை வளர்த்துக் கொண்ட துடன் மக்களுக்கு வரும் நிவாரணப் பொருட்களையும் உதவித் தொகைகளையும் கருட்டிக் கொண்டன. இதனால் மக்களின் எதிர்பார்ப்புக்கள் மழுங்கடிக்கப் பட்டன. இந்நிறுவனங்களின் நடவடிக்கைகளை அம்பலப் படுத்தும் வகையில் எழுதப்பட்ட சிறுகதையே “ஒரு யுத்தத்தின் ஆரம்பம்”. வெளிநாட்டு நிறுவனங்களும் அமைப்புக்களும் புலம்பெயர் வாழ் மக்கள் கொடுக்கும் பணத்தில், என்.ஜி.ஓ. என்ற பெயரில் உருவாகும் அமைப்புக்களும் அதனைச் சார்ந்தவர்களும் எவ்வாறு நன்மைகளையும் சலுகைகளையும் பெற்றுக் கொள் கின்றனர் என்பதை வெளிப்படுத்துவதே இச்சிறுகதை யாகும். போரையும் போரினால் பாதிக்கப்பட்ட மக்களையும் வைத்து இந்நிறுவனங்கள் எவ்வாறு பிழைத்துக் கொள்கின்றன என்பதையும் வேலையற்ற படித்த பட்டதாரியின் மனோநிலையில் சித்திரிக்கும் இச்சிறுகதை மக்கள் இது போன்ற அமைப்புக்களால் எவ்வித

நன்மையையும் பெறவில்லை என்பதையும் விளக்கி நிற்கிறது. அதேசமயம் போரினாற் துயர் பட்ட எம்மக்களுக்குப் புலம் பெயர்ந்த மக்களின் சிறு உதவியும் எவ்வளவு முக்கியமானது என்பதை உரக்கமாகச் சொல்கிறது "தூரத்து மேகங்கள்" என்ற சிறுகதை.

போர்ச்சூழலில், மண்ணை நம்பி வாழும் விவசாயிகளின் இயல்புநிலை சீர்குலைந்ததால் அவர்கள் படும் துன்பங்கள் அளம்பெரியது. போர் முனைப்பு பெற்ற 1990களில் வயல் செய்வது என்பது மக்களுக்கு சிரமமான பணிகளில் ஒன்றாயிற்று. கிருமிநாசிகளின் தடையால் நெல் விளைச்சல் குறைந்தது. ஆனாலும் மக்கள் தங்கள் ஜீவனோபாயத்துக்காகவும் வருவாயினைத் தொடர்ந்தும் தக்க வைப்பதற்காகவும் வயல் செய்வதை விட முடியவில்லை. 1996ஆம் ஆண்டு ஆனையிறவில் இருந்து கிளி நொச்சிக்கு செல்வதற்கு முன்னெடுக்கப்பட்ட இராணுவ நடவடிக்கையால் எல்லாமே தலைகீழானது. வயல்களில் புதைக்கப்பட்ட மீதி வெடிகளுக்குப் பயந்து மக்கள் எவரும் வயலுக்குள் இறங்கவில்லை. பசளை வாங்க முடியாத நிலை, நெல் சங்கங்களில் நெல் விற்கமுடியாத நிலை போன்ற பல காரணங்களால் விவசாயிகள் கடுமையாகப் பாதிக்கப்பட்டனர். மூன்று தடைவ பாவிக்கப்பட வேண்டிய அமோனியா உரத்தை ஒரு தடவை மட்டுமே உபயோகித்து நெல்லை அறுவடை செய்த போதிலும் விவசாயிகளால் தங்கள் பொருட்களைச் சந்தைப்படுத்த முடியவில்லை. இந்நிலையை 'ஓட்டம்' சிறுகதை நுண்மையாகச் சித்திரிக்கிறது.

வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களில் போர் பலரின் உயிரைக் காவு கொண்டுள்ளது. 90000 பெண்கள் வடக்கு கிழக்கில் விதவைகளாக இன்று வாழ்ந்து வருகின்றனர். விசேடமாக எமது நாட்டில் இளம் விதவைகள் எதிர் கொள்ளும் சிரமங்கள் அனேகம். சமூகத்திலுள்ள ஆண்கள் இறந்துபோனதும் இளம் பெண்களுக்கு கணவன்மார்களைத் தேடுவது கடினமாக்கியுள்ளபோது சமூகம் அவளைப் பார்க்கும் கோணமும் அனலுக்கு கொடுக்கும் இடமும் மனதுக்கு உகந்தவையாக இருப்ப தில்லை. அத்தகைய மாணிடயிறவிகளை பச்சாத்தாபத் தோடு நடத்துவதற்கு மாறாக எங்களது சமூகம் விதவை களை அதிஸ்டம் கெட்டவர்களாகத் தரம்தாழ்த்திப் பார்ப்பதுடன் சமூகச் சட்டங்குகளில் இருந்தும் அவர்களை ஒதுக்கிவைக்கிறது. இத்தகைய சூழலில் விதவைகளுக்கு வாழ்வளிப்பது மக்களின் அறம் என்பதை தாமரைச் செல்வியின் "விடை இது தான்" சிறுகதை எடுத்துரைக் கிறது. கல்யாணமாகிச் சொற்ப நாளில் ஷெல்லடியில் மனைவி இழந்த ஒருவன் தாயாரின் நச்சரிப்பால் மறுமணம் செய்ய எண்ணுகிறான். தான் மறுமணம் செய்ய நினைக்கும் பெண்ணும் தன்னைப் போலவே பாதிக்கப்பட்டவளாக இருக்கவேண்டும் என எண்ணு கிறான். இந்த விதவைகளின் வாழ்க்கை சம்பந்தப்பட்ட விடயத்தில் தீவிர சிந்தனைகளை வழங்குதல், மற்றும் இந்தப் பிரச்சனை பற்றிய எங்கள் கலாச்சார அணுகு முறைகளில் ஒரு மாற்றத்தை உருவாக்க எண்ணுதல் மற்றும் சமூகத்தில் இந்த விதவைகளுக்கு நல்ல ஒரு அந்தஸ்தை வழங்குதல் போன்றவை எமது சமூகத் திடமே விடப்பட்டுள்ள பொறுப்புக்கள் ஆகும். இதனை இச்சிறுகதையின் நாயகனின் மனவோட்டத்தில் இச்சிறுகதை கூறிச்செல்கிறது.

குழந்தைகள், இளைஞர்கள், முதியவர்கள், கல்யாண வயதைத் தாண்டிய பேரிலம்பெண், தனிமை சூழலில் அகப்பட்டு சமைகள் பல தாங்கி குடும்பத்துக்காக வருந்தி உழைத்து நொந்து நொடியும் தாய்மார்கள், நாட்டுக்காகவும் மக்களுக்காகவும் இன்னுயிர் நீக்கும் போராளிகள், தகப்பனாகத் தனித்து நின்று வறுமையுடன் போராடி குடும்பத்துக்காக உழைத்து உழைத்து ஓடாய்த் தேய்ந்து உருக்குலையும் குடும்பத் தலைவர்கள், போர்ச் சூழலிலிருந்து தப்பியோடி வெளிநாட்டுக் கனவுகளுடன் வாழ்பவர்கள், என்றும் உறவுகளை நேசிக்கும் சகோதரங் கள், வறுமைக்கோட்டுக்கு கீழ் வாழ்ந்து தினமும் கூலிவேலை செய்து பிழைக்கும் ஏழைத் தொழிலாளர்கள் என இவரின் கதை மாந்தர்கள் சமுதாயத்திலும் நம் கண்முன் தெரியும் சாதாரண மனிதர்கள். இவர்களில் பெரும்பாலானோர்கள் மனிதநேயமிக்கவர்கள், வறுமை யிலும் செம்மையாக வாழ்பவர்கள். கடை வைத்திருக்கும் வியாபாரி தொடக்கம் பாதணி திருத்தும் கூலி வரைக்கும் ஒவ்வொருவரும் இச்சிறுகதையில் உயிரும் உணர்வுமாகத் தீட்டப்பட்டுள்ளனர். பெண் கதை மாந்தர்கள் நெடுங்கால மாகப் பின்பற்றப்பட்டு வருகின்ற சமூக மரபுகளையும், சமூக மதிப்புக்களையும் ஒழுக்க நெறிகளையும் கடைப் பிடித்து வாழ்பவர்களாகவே படைக்கப்படுகின்றனர்.

வாழ்வின் இயல்பான போக்குகளை யதார்த்தங் களை வாழ்க்கையோடு பிணைத்து எழுதிய இவரது படைப்புக்களில் பல சரித்திரத் தடயங்கள் ஆவணப் படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. அதாவது இடம் பெயர்தல்கள், எங்கெங்கே எவ்வெப்போது நிகழ்ந்தன எப்படி நிகழ்ந்தன என்பதைப் பல கதைகளில் பதிவிட்டிருக்கிறார். போர்க் காலச் சூழல், போரின் அவலச் சாவுகள், அழிவுகள், பதற்றம் நிறைந்த மனங்கள் ஆகியவற்றை விவரணப் பாங்கில் சித்திரிக்கும் தாமரைச் செல்வியின் சிறுகதைகள் சாதாரண வாசகனும் படித்துணரும் வகையில் எழுதப் பட்டவை. அகவயப்பட்ட உணர்வுகளைவிட புறவயப்பட்ட அழுத்தங்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து எழுதப்படு கின்ற சிறுகதைகள் தொடக்கம், மையம், முடிவு என்ற நேர்கோட்டுப் பாணியில் இயங்குவவை. போர்க்காலச் சூழல், போரின் அவலச் சாவுகள், அழிவுகள், பதற்றம் நிறைந்த மனங்கள் ஆகியவற்றை விவரணப் பாங்கில் சித்திரிக்கும் தாமரைச் செல்வியின் சிறுகதைகள் சாதாரண வாசகனும் படித்துணரும் வகையில் எழுதப் பட்டவை. மரணங்கள் மலிந்த பூமியில் வாழ்வுக்கும் சாவுக்கும் இடையில் மையம் கொள்ளும் இக்கதைகள் பூர்வீக பூமியை இழந்து தவிக்கும் நலிவுற்ற மக்களின் வாழ்வியலை உயிரோட்டமாகவும் உணர்வுபூர்வமாகவும் பதிவு செய்கின்றன. இடிபாடுகளுக்குள் சிதைவுண்டு அழிவுண்ட காலவெளிக்குள் அமிழ்ந்து நொந்து நொடிந்து தைந்து போன துயரின் அவலக் குரலாய் எழுத்து நிற்கும் இக்கதைகள் இராணுவ ஆக்கிரமிப்புக்களால் பலியாகிய புதையுண்டு போன உறவுகளின் வலிகளையும் தொடர்ச்சியான இடம்பெயர்வுகளையும் இழப்புக்களையும் பயக்கர வாதத்தின் வன்கொடுமையை எதிர்கொண்ட வாழ்க்கைச் சூழலையும் பேசுகின்றன. இவை புனைகதை களல்ல. போர்க்காலச் சூழ்நிலையில் சிக்குண்ட ஒரு பிர தேசத்தின் சரித்திரம். சாதாரண மனிதர்கள் முகம் கொடுத்த சொல்ல வெண்ணாகக் கொடுமைகளைக் கண்ணீர் துளிகளுடன் படைத்திருக்கும் ஒரு கால கட்டத்தின் பதிவேடு.

அழகிகள் வரிசையில் சேர்த்துக்கொள்ளும் அளவுக்கு அவள் ஒன்றும் அழகானவள் அல்ல. நிறமும் குறைவுதான். நீண்ட தலைமயிரை எண்ணை வைத்து அழுத்தமாய் வாரி பின்னியிருப்பாள். எப்போதும் நெற்றியில் பெரிய பொட்டு வைத்திருப்பாள். அவள் அதிகம் படித்தவளுமல்ல. ஊர் பள்ளிக்கூடத்தில் பத்தாவது வரையே படித்தாள். ஐந்தாம் வகுப்பு இரண்டு தடவை படித்தவள் என்பதும் அவனுக்குத் தெரியும்.

வசதியான குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவளும் அல்ல. யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து இடம்பெயர்ந்து அவர்கள் ஊருக்கு வந்து வாழுகின்ற குடும்பம். அப்பா வயல் செய்பவர். ஐப்பசி கார்த்திகையில் நெல் விதைத்தால் தை மாசியில் அறுவடையாகி நெல் வீடு வரும் போதுதான் கையில் காச இருக்கும். அதுவரை பட்ட கடன்களை அடைத்து விட்டு மிகுதிப்பணத்தில் தேவையானவற்றை வாங்கிக்கொள்வார்கள். புதுத் துணி எடுப்பதாயினும் அப்போதுதான் சாத்தியப் படும். மற்றைய நாட்களில் சிரமப்படும் வாழ்வுதான்.

அவளின் அம்மா அவன் வீட்டுக்கு வந்து பல சமயங்களில் அம்மாவுக்கு உதவியாக இருந்திருக்கிறாள். உறவினர்களின் வருகையின் போது

சமையலறையின் முழுப்பொறுப்பையும் எடுத்துக் கொண்டு அம்மாவை ஆறுதலாக இருக்கச்செய்வாள். அவளின் அம்மா விதம் விதமான பலகாரங்களை அவர்களுக்கு செய்து தருவாள். பனம்பழம் விழும் காலங்களில் அவனும் அக்காவும் எடுத்து வந்து கொடுக்கும் பனம்பழங்களை அடுப்பு நெருப்பில் சுட்டு தோல் உரித்து கழி பிசைந்து மா, சீனி போட்டு பனங்காய் பணியாரம் சுட்டு தருவாள். அவள் சுட்டு தரும் பனங்காய் பணியாரம் பஞ்சு மாதிரி மென்மையாக இருக்கும். அப்படி ஒரு ருசியை வேறு யாரும் சுட்டுத் தருவதில் உணர்ந்ததில்லை. அம்மாவும் பார்த்தும் பாராமல் பணமாகவோ பொருளாகவோ நிறைய உதவி செய்வாள். உதவி செய்ய வருபவள்தானே என்று மதிப்பு குறைவாய் நடத்தியதில்லை.

அக்கா ஓரிரு தடவை அணிந்த தன் உடைகளை அவளுக்கு கொடுத்திருக்கிறாள். அவற்றை சந்தோஷ மாய் வாங்கி உடுத்திக் கொள்வாள். வருஷாவருஷம் வருகின்ற முருகன் கோவில் ஆனி உத்தர திருவிழாவுக்கு அக்கா கொடுத்த சரிகை போட்ட சில்க் பாவாடை சுட்டை போட்டு வருவாள். இரட்டைப் பின்னல் போட்டிருப்பாள். ஆரம்ப நாட்களில் பெற்றோமாக்கல் வெளிச்சத்திலும் சரி பின் நாட்களில் மின்சார

தாமரைச்செல்வி

「அவனும் அவளும்」

வெளிச்சத்திலும் சரி கோவிலுக்குள் நிற்கும் அவளைத்தான் அவன் பார்த்துக்கொண்டிருப்பான். இருட்டுப் பகுதியில் ஆண்கள் பக்கத்தில் நின்று அவன் தன்னைப் பார்ப்பதை அவள் அறிய வாய்ப்பில்லை.

அழகு, படிப்பு, வசதி என்று எல்லாவற்றிலுமே நடுத்தரத்திலும் கொஞ்சம் குறைவாகவே இருந்த அவளை எப்படிப் பிடித்துப்போனது என்று அவனுக்கே தெரியாமல்தான் இருந்தது. பல விஷயங்களுக்கு காரணம் கண்டு பிடிக்க முடியாதது போலவே இதற்கான காரணத்தையும் அவனால் கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை.

யோசித்துப் பார்த்தால் அவளின் கண்கள்தான் அவனை ஈர்த்திருக்க காரணமோ என்று தோன்றியது. சதைப்பிடிப்பற்ற அவள் முகத்தில் கண்கள் மட்டும் அழகானதாய் அமைந்திருந்தது. அடர்த்தியான இமைகளுடன் சேர்ந்த அகன்ற கண்கள். எதிரே நிற்பவரின் கண்களைத் தாண்டி மனதை ஊடுருவும் பார்வை. பட படவென்று அடித்துக் கொள்ளும் இமைகள் எதிராளியை வசப்படுத்தும் தன்மை வாய்ந்ததோ என்று பல நேரங்களில் யோசித்திருக்கிறான்.

அம்மா அக்கா எல்லோருமே அவள் மீது அன்போடுதான் நடக்கிறார்கள். அதுதான் அவனுக்குள் இருந்த விருப்பத்தை தண்ணீர் ஊற்றி வளர்த்திருக்க வேண்டும். சின்ன வயதிலிருந்தே அவளைப் பார்த்திருக்கிறான். அவளின் அம்மா அவன் வீட்டுக்கு உதவி செய்ய என்று வந்தால் சிலவேளைகளில் அவளும் கூடவே வந்து நிற்பாள். அவன் வீட்டு பின் கிணற்றடியில் கொய்யாமரம் நிறை காய்களுடன் இருக்கும்.

“அண்ணா. இரண்டு கொய்யாப்பழம் பிடுங்கித் தாங்க்கோ.” என்று கேட்பான்.

அண்ணா என்ற வார்த்தை அப்போதிருத்தே அவனுக்கு உவப்பானதாய் இருந்ததில்லை.

“அண்ணா எண்டு கூப்பிடாதே.” ரகசியமாகச் சொல்லுவான்.

“பின்ன எப்பிடி கூப்பிடுறது. நீங்கள் என்னை விட பெரிய ஆள்தானே.”

இதற்கு மறுமொழி சொல்லத் தெரியவில்லை. வளர வளர அவளின் அண்ணா என்ற அழைப்பு இன்னமும் பிடிக்காமல் போனது.

அவள் பத்தாவது வகுப்பின் பாடசாலையிலிருந்து நின்று விட்டாள். அந்த நேரம் அம்மா மிகவும் சகயீனம் அடைந்திருந்த நேரம். அக்காவும் யாழ்ப்பாணம் பல்கலைக்கழகத்தில் படிக்கப் போய் விட்டதால் அவள்தான் வந்து அம்மாவைப் பார்த்துக் கொண்டாள். அவளின் பொறுமையும் கனிவும் பெற்ற தாயையே கவனிப்பது போன்ற அக்கறையும் அவன் மனதை இன்னமும் அவள்மீது நெருங்க வைத்தது.

அவன் பெரதேனியா பல்கலைக்கழகத்துக்கு தெரிவாகிய நேரம். படிக்க போவதற்கு முன்பாக தன் மனதில் இருப்பதை அவளிடம் சொல்லிவிட நினைத்தான். அவளை நினைக்கும் போது ஏற்படும் பரவசம், அவளை ஒரு நாளேனும் பார்க்கா விட்டால்

ஏற்படுகின்ற வெறுமை, எல்லாம் அவனுக்குள் இருந்த அவள் மீதான விருப்பத்தை மேலும் உறுதி செய்ய உதவியது. அவள் தவிர இந்த உலகத்தில் வேறேதும் பெரியதாய் இல்லை என்று நம்ப வைத்தது.

அவள் மீதான விருப்பத்தையும் அவன் தடுமாற்றத்தையும் அக்கா எப்படியோ தெரிந்து கொண்டு விட்டாள். அவளிடம் கேட்டபோது அவனால் மறைக்க முடியவில்லை.

“ஓம் அக்கா. உனக்கு அவளைத் தெரியும் தானே. நல்ல குணம் எல்லாம் இருக்கு.”

அக்கா திகைத்துப் போய் பார்த்தாள்.

“உனக்கு என்ன விசே. நல்ல பிள்ளைதான். அதுக்கு கல்யாணம் செய்யிற வரைக்கும் போறதே. உது எல்லாம் சரி வராதடா. பேசாமல் இரு. முதல்ல படிச்ச முடிக்கிற வழியைப் பார்.”

அக்காவின் மறுப்பு கவலையைத் தந்தது. ஆனாலும் பொருட்படுத்த தோன்றவில்லை. அந்த இருபது வயதுக் காலத்தில் அப்படித்தான் இருக்க முடிந்திருக்கிறது. இது சரியா பிழையா என்று அவனுக்கு தெரிந்திருக்கவில்லை. ஆனால் அவளுக்கு அது புரிந்திருக்கிறது. அவன் விருப்பத்தை கிணற்றடிக்கு தண்ணீர் அள்ள வந்தவளிடம் கொய்யாமரத்தின் கீழ் நின்று சொன்னபோது அதிர்ச்சியுடன் பார்த்தாள்.

“என்ன அண்ணா நீங்கள்... என்ன சொல்லுறீங்கள்.”

“அண்ணா எண்டு சொல்லாதே”. பதட்டத்துடன் சொன்னாள்.

அவள் சிறிது நேரம் பேசாமல் நின்றாள். மனதின் அதிர்வை கண்கள் காட்டித் தந்தன.

“இதெல்லாம் சரியாய் வராதது... தேவையில்லாமல் பிரச்சனையள்தான் வரும்.”

அவன் முகத்தை நேராய் பார்த்து சொன்னான். அந்தக் கண்களும் பார்வையும் மனதை ஆழமாய் வந்து தாக்கியது. அந்தக் கண்களில் எதையாவது மறைத்து வைத்திருக்கிறாளா என்று தேடினான். உள்ளூர விருப்பம் இருந்து அதை சொல்ல தயங்குகிறாளா என்று ஆராய்ந்தான். எதுவுமே புரியவில்லை.

“இதெல்லாம் இப்பவே விட்டிடுங்கோ அண்ணா... ஒருதரிட்டயும் சொல்லிப்போடாதேங்கோ. என்னைத்தான் பிழையாய் நினைப்பினம்.”

அவள் விறு விறுவென்று போய்விட்டாள். அந்த வினாடியில் அவன் மனம் முழுவதும் நொறுங்கிப் போனது. அதன் பின் அவள் வீடு வருவதையும் அவளை எதிர் கொள்வதையும் இயன்ற வரை தவிர்த்துக் கொண்டாள்.

அந்த மன வலியுடனேயே அவன் பெரதேனியா பல்கலைக்கழகத்திற்கு போனான். லீஷ்கு வரும் நாட்களிலும் அவளை அதிகம் பார்க்க முடிவதில்லை. இன்னொரு தடவை கதைத்துப் பார்க்கலாம் என்றாலும் அதற்கும் அவள் சந்தர்ப்பம் தர வில்லை. அவள் நினைவும் அந்த கண்களும் பல நாட்கள் அவனை வருத்திக் கொண்டிருந்தது.

படிப்பு படிப்பு என்று நாட்கள் நகர்ந்தது.

படிப்புமுடிய லண்டன் வந்து விட்டான். தொடர்ந்து ஏற்பட்ட இடப்பெயர்வினால் அவள் குடும்பம் வேறெங்கோ போய் விட்டதாகவும் அவளுக்கு அங்கே திருமணம் நடந்ததாகவும் அக்கா சொன்னாள். சொல்லத் தெரியாத தவிப்பில் கொஞ்சக் காலம் மூழ்கிக் கிடந்தான். அவளின் கண்கள் நினைவுப் பரப்பில் நீண்ட காலம் தங்கியிருந்தது. லண்டனின் யந்திர வாழ்வில் அதுவும் சிறிது சிறிதாக மறைந்து போயிற்று.

லண்டனுக்கு படிக்க என்று வந்த நித்தியாவை திருமணம் செய்து கொண்டான். இரண்டு குழந்தைகள். இன்னொரு உலகம் அவனுக்காய் திறந்து கொண்டதாய் உணர்ந்தான். நித்தியா இவிய குணம் வாய்த்தவள். ஊரில் நடக்கும் பிரச்சனைகளை நினைத்து கவலை கொள்பவள். தன் நண்பர்களுடன் சேர்ந்து ஊரில் உள்ளவர்களுக்கு தன்னால் ஆன உதவிகளை செய்பவள்.

இங்குள்ளவர்களிடமிருந்து பாவித்த உடுப்புக்களை சேகரித்து பெட்டி. பெட்டியாய் ஊருக்கு அனுப்புவாள். வீடு முழுக்க பெட்டிகளும் உடுப்புகளும் இருக்கும். நாலைந்து பேர் சேர்ந்து நின்று அடுக்கிக் கொண்டிருப்பார்கள். எந்நேரமும் யாருக்காவது உதவி செய்வது பற்றியே தொலைபேசியில் பேசிக் கொண்டிருப்பாள்.

“ஹலோ ராகவி. தகப்பனில்லாத குடும்பம் ஒண்டு இருக்கு. நாலு பிள்ளையள். அதுகளை பொறுப்பெடுக்கிறியா. கோழி வளர்க்க உதவி செய்யலாம். உழைப்புக்கு ஏதும் வழி செய்து குடுத்தா அதுகள் சீவிச்சுக் கொள்ளுங்கள். நீ ஒமெண்டால் அதுகளினர் போன் நம்பர் தாறன். இதுகளிட்ட போன்

இல்லை. பக்கத்து வீட்டாக்களினர் நம்பர்தான். நேர கதைச்சு ஏலுமானதைச் செய்.”

“ஹலோ.. மிஸிஸ். சிவச்சந்திரன் . உங்களுக்கும் ஒரு குடும்பம் உதவி செய்ய வேணும் என்று பவித்ராவிட்ட சொன்னனங்களாம். சில குடும்பங்களினர் விபரம் உங்களுக்கு மெயில் பண்ணி விடுறன். பாருங்கோ.”

இப்படி ஊரில் உள்ள அவலப்பட்ட குடும்பங்களின் விபரங்களை எடுத்து இங்குள்ளவர்களுக்கு கொடுத்து தொடர்பையும் ஏற்படுத்திக் கொடுப்பாள்.

“பாவங்கள் அப்பா. செட்டிகுளம் காம்ப்பிலயிருந்து மீள் குடியேற்றம் என்று வந்து வெறும் ஆட்களாய் நிற்குதுகள். எத்தனையோ சனம் உதவியில்லாமல் அந்தரிக்குதுகள். கண் இல்லாமல் கைகால் இல்லாமல் எத்தினை சனம். தாயை தகப்பனை இழந்து எத்தினை பிள்ளையள்... அதுதான் எங்களால் ஏலமானதை செய்யிறம். பாருங்கோ அந்த சனங்களுக்கு உதவி வேணும் என்ட உடன இங்க எத்தினை பேர் முன் வந்திருக்கினம் என்று.”

“உண்மைதான். நல்ல விஷயம்தானே செய்” அவள் எதைச்செய்தாலும் சரியாய் செய்வாள் என்பதால் அவன் எதிலும் தலையிடுவதில்லை. ஒரு விதத்தில் அவளின் இந்த இயல்பு அவனுக்கு பிடித்திருந்தது.

ஒரு குடும்பத்துக்கு மாடு வாங்கிக்கொடுக்கப் போகிறேன் என்று ஒரு நாள் சொல்லி காசு அனுப்பு வாள். அடுத்த மாதம் தாயுமில்லை தகப்பனுமில்லை படிக்க ஒரு பிள்ளைக்கு உதவி செய்யப்போறன் மாதா மாதம் ஐயாயிரம் அனுப்ப வேணும். பாவம். என்பாள்.

“மனுசன் வெல் பட்டு செத்துப்போயிட்டி தாம். ரெண்டு பிள்ளையள். ஒலெவலும் எட்டாம் வகுப்பும் படிக்குதுகள். சொந்தக்காணியும் இல்லாத தால வீட்டுத்திட்டமும் இல்லையாம். அதுகளுக்கு பாதுகாப்பாய் இருக்க ஒரு அறையோட ஒரு வீடு கட்டிக் குடுக்கப் போறன். எனக்கு இண்டைக்கு காசு எடுக்க போக நேரமில்லை. ஒரு ஐநூறு பவுண்ட் வித்ரோ பண்ணித் தாங்கோ . நாளைக்கு வெம்பிளி போறன். அப்பிட்யே குளோபல் எக்ஸ்சேஞ்சிசில குடுத்து அனுப்பி விடலாம்” அவன் எடுத்து வந்து கொடுக்க நித்தியா மறுநாளே போய் அனுப்பி வைத்தாள்.

ஊரில் இருந்த அவர்கள் வீடும் இடிந்து போய் விட்டதால் அக்காவுக்கு வீடு கட்டிக் கொடுத்தார்கள்.. வீட்டில் உள்ள மரங்கள் கூட அழிந்து விட்டதாய் அக்கா கவலைப்பட்டாள்.

கொய்யாமரம் நிற்கிறதா இல்லையா என்று அவன் கேட்கவில்லை. கொய்யா மரத்துடனான நினைவுகள் அவன் மனதை ஒரு கணம் அசைத்து விட்டுச் சென்றது.

ஊரில் அக்காவின் மகளுக்கு திருமணம் என்பதால் இலங்கை போவதாய் முடிவெடுத்தார்கள். பிரயாணத்துக்கு ஆயத்தமான போது ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு பார்சல் கொண்டு வந்து தந்தார்கள். தாங்கள் பார்க்கும் குடும்பத்தினருக்கான உடுப்புகள், பிள்ளைகளின் படிப்புக்கான உபகரணங்கள் கொண்ட பொதிகள்.

“நாங்கள் பார்க்கிற குடும்பத்துக்கு இதைக் குடுத்து பார்த்திட்டு வா நித்தியா. இந்தக் காசையும் கையில குடுத்து விடு.”

ஒவ்வொருவரும் தந்த பொதிகளால் பிரயாணப் பைகள் நிரம்பி விட்டன.

“அங்க உள்ளதுகள் பாவங்கள் என்று ஆசையாய் தருகதுகள். என்னெண்டு வேண்டாம் என்று சொல்லுறது. சமாளிச்சு கொண்டு போவம். நாலு பேரினர் வெயிற் இருக்குத்தானே.”

நித்தியாவும் ஒரு பெரிய பொதியை உள்ளே வைத்தாள்.

“நாங்கள் பார்க்கிற குடும்பத்து பிள்ளையள்கும் உடுப்புகளும் வேற பொருளும் வாங்கின்னான்.”

எல்லாவற்றையும் சீராய் அடுக்கி வைத்தாள்.

ஓகஸ்ட் மாதம் ஊருக்கு வந்தார்கள். வீட்டின் பின் பக்கம் கிணற்றடிக்கு அருகில் இப்போது கொய்யா மரம் இல்லை. புதிதாய் ஒரு மாதுளை மரம் செழிப்பாய் நின்றிருந்தது. இடப்பெயர்வு நேரங்களில் கவனிக்க ஆட்களற்று கொய்யாமரம் பட்டுப் போயிருக்கலாம். அந்த இடத்தைப் பார்த்ததும் அவளின் நினைப்பு வந்தது... அவளின் முகமும் பெரிய கண்களும் தான் மனதுக்குள் வியாபித்து நின்றது.

இப்போது எங்கே இருக்கிறாளோ...

அக்காவின் மகளின் திருமணம் நல்லபடி நடந்து முடிந்தது. அந்த ஆரவாரம் முடிய இன்னொரு ஆரவாரம் தொடங்கியது. ஒவ்வொரு குடும்பமாக வீட்டுக்கு அழைத்த நித்தியா அவர்களுக்காக தந்து விட்டிருந்த பொருட்களை கொடுத்துக் கொண்டிருந்தாள். அவர்களை புகைப்படமும் எடுத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“உங்களுக்கு உதவி செய்யிறவையிட்ட கொண்டு போய் காட்டுறன். அவைக்கு சந்தோஷமாய் இருக்கும்.”

“அவையளுக்கு தாங்ஸ் எண்டு சொல்லி விடுங்கோ அன்ரி. அவையளாலதான் பசி பட்டினி கிடக்காமல் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கிறம்.” என்று அழுதவர்கள்தான் அதிகம்.

அன்று மதிய வெயில் சற்று தணிந்திருந்த நேரம் “அப்பா ஒருக்கா இங்க வாங்கோ.”

நித்தியா அழைத்ததால் அவன் முன் அறைக்கு வந்தான்.

“இவைதானப்பா நாங்கள் உதவி செய்யிற

ஆட்கள். வீடு போட உதவி செய்து சீவியத்துக்கு கோழி வளர்க்கவும் படிக்கிறதற்கும் உதவி செய்தம். இவைக்குத்தான்.”

எதிரே பார்த்தவன் ஒரு கணம் விக்கித்து நின்றான். அவள்... அவள்தானா...

கலைந்து போன தலைமயிருடன்... பொட்டு இல்லாத முகத்துடன்... மெலிந்து ஒருங்கிப் போன தோற்றத்தில் நைந்து போன ஒரு சேலை கட்டி... கடவுளே... இதென்ன கோலம்...

கலங்கிய கண்களுடன் அவனை நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டு தலையைத் தாழ்த்திக் கொண்டாள்.

இந்த வீட்டுக்கு வந்த பின்தான் உதவி செய்வது தாங்கள்தான் என்று தெரிய வந்திருக்கும்.

அவளின் கண்களில் நிறைந்து போயிருந்த நீர் கோடு கீறிக்கொண்டு கன்னங்களில் வழிந்தது.

என்றோ ஒரு காலம் அவன் கனவுகளை ஆக்கிரமித்திருந்த அந்த அழகான கண்களை இப்போது கண்ணீர் நிரம்பிய கண்களாக பார்க்க அவனால் தாங்க முடியாதிருந்தது.

பக்கத்தில் சின்ன வயது அவளாக அந்த சிறு பெண். தாய் அழுவதை கலக்கத்துடன் பார்த்துக் கொண்டு நின்றது. அருகில் ஊன்றுகோலுடன் பன்னிரண்டு வயது சிறுவன்.

“அப்பா, இவனுக்கு செயற்கைக்கால் பொருத்த ஏற்பாடு செய்ய சொல்லியிருக்கிறன். செலவை நாங்கள் தாறம்எண்டனான். ஓடி ஆடி விளையாட வேண்டிய பிள்ளை. பாவம். இவையினர் கதையளைக் கேட்க எனக்கு தாங்குதில்லை.”

அவன் மௌனமாய் நின்றான். அவளை அந்த நிலையில் பார்த்த வினாடியிலிருந்து அவன் மிகவும் கலங்கிப் போயிருந்தான். அவளின் அழுத முகம் அவன் கண்களையும் கசிய வைத்தது.

நித்தியா அவனைப்பார்த்து “என்னப்பா நீங்களும் கவலைப்படுறீங்களா... இங்க பக்கத்தில்தான் முந்தி தாங்களும் இருந்தவையாம். அந்தக் காலத்தில தங்களுக்கு நிறைய உதவியள் நீங்கள் செய்தனீங்களாம்.” என்றவள் அவளிடம் திரும்பி “அழாதேங்கோ. உங்களுக்கு நாங்கள் இருக்கிறம்.” என்றாள்.

“இந்தாங்கோ” என்று கொண்டு வந்த பொருட்களைக் கொடுத்தாள்.

அவள் இரு கரத்தாலும் வாங்கி நெஞ்சோடு அணைத்துக் கொண்டு கைகளைக் கூப்பினாள்.

“தாங்ஸ் அக்கா.” என்றவள் அவனைப் பார்த்து கண் கலங்க “தாங்ஸ் அண்ணா” என்றாள்.

அந்தப் பார்வையும் வார்த்தையும் அவளை அதிர வைத்தது.

பரிதவிப்போடு அவள் முகத்தைப்பார்த்தாள்.

இவளுக்கு தான் ஒரு அண்ணனாகவே இருந்திருக்கலாமோ என்ற நினைப்பு எழுந்ததை அவனால் தவிர்க்க முடியவில்லை. ஏனோ இப்போதும் மனசுக்குள் வலித்தது.

இந்த வலி வேறு.

'ஆனந்தியின் சூடு குறு நாவல்கள்' நூல் பற்றி உள் நோக்கிய ஒரு பார்வை

■ திருமதி கலா கௌரிகாந்தன்

அந்தக் காலத்தில் ஏழாலை என்ற எழில் மிகு ஊரின், முத்திரை பதித்த மூத்த எழுத்தாளர்களில் ஆனந்தியும் ஒருவர் என்பது பெருமைக்குரியது. தன்னுரையில் குறிப்பிட்டது போல், எழுத்துத் தவமியற்றும் ஒரு தபஸ்வினி தான் அவர் என்பதை அவர் உள்ளத்தில் சுருக் கொண்டு காவியமான இந்த இரு குறு நாவல்களும், பறைசாற்றி நிற்கின்றன. ஒரு காலத்தில் இயற்கை எழிலும், தாய்மையும், புனிதமும் அதனோடு இசைந்து வாழ்ந்த சமூகத்தினரையும், தன்னைத்தே கொண்டு, பெருமை மிக்க ஊராகத் திகழ்ந்த ஏழாலை என்ற கிராமம் இந்தப் புது வீடு என்ற குறுநாவலின் பிறப்பிடம்.

பழமையும் பண்பும் பாசமும் கூடவே கொஞ்சம் பாமரத் தன்மையும் கொண்ட கதாநாயகி துளசி. அன்பே வடிவானவள். தாயாகப் போற்றும் மொழி, ஊர் நாடு, இவற்றில் அத்தியிரமை கொண்டவள். பகட்டும் படாடோ பழம். அதன் பால் சுர்க்கப்படும் மாந்தரும், அதனால் கவனிப்பாற்றுச் சீரழிந்து போகும் ஊரின் அழகும் வளமும் கலாச்சாரமும் இதை எண்ணி விசனம் கொண்டு தவிக்கும் துளசி. அன்பே உலகம். அதுவே தெய்வமென வாழ்வவள்.

இன்றோ நானையோ என வாழ்நானை எண்ணிக் கொண்டிருக்கும், என்பது வயதைக் கடந்து திற்கும் தகப்பனார் சுத்தரத்தை மட்டும் துணையாகக் கொண்டு, இருளில் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவள். கணவனால் கை விடப்பட்டோ, அல்லது அவனைக் கை விட்டோ, வந்த அபலை அவள். களங்கமற்ற தெய்வீக அன்பொன்றையே, சொத்தாகக் கருதும் அந்தச் சத்திய தேவதை மீது, அன்பைப் பொழிய வந்த சிறுவன் விசாகனை, அவள் தன்னைச் சுற்றியிருந்த இருள் போக்க வந்த, ஒளிக் கீற்றாகவே கருதினாள். களங்கமில்லாத அவளது அன்பு ஒன்றே. தன்னை இருள்லிருந்து மீட்டு, இனிய எதிர்காலத்தைக் காட்டப் போகிறது என்று இறுமாந்திருந்த வேளையில் தான். பிறந்த மண்ணைத் தூக்கி யெறிந்து நாகரீக மோகத்தால், வசப்படுத்தப்பட்டு, வெளி நாடு அனுப்பப்படுகிறாள். அங்கே அவன் சீரழிந்து சிதிலமாகிப் போவதை அறிந்து, விக்சித்த மனதோடு, என்றோ அவன் பழைய ஆணாகத் திரும்பி வருவான் என்ற எதிர்பார்ப்பிலே, நாட்களைக் கடத்துகிறாள். இந்தக் கலி முற்றிப் போன யுகத்தில், அவளின் எதிர்காலம்?

இரவு தனிமை பின் விடியல், கடமை இதனிடையே அன்பும் துணிச்சலும் கொண்ட இருதய நோயோடு, எழுத்துக்காகக் காத்திருக்கும் சிறுமி ராணியின் நட்பு, இருளில் நடப்பவளுக்கு மெழுகுவர்த்தி கிடைத்த மாதிரி வித்தியாசமான கரு. சிந்திக்கத் தூண்டும் வசனங்கள் அற்புதமான கற்பனை, காசல் கங்கையானதா? அருள் தந்த விசாகன் இருள் போக்க வந்தானா? அன்பு வென்றதா? கட்டாயம் எல்லோரும் களைவக்க வேண்டிய ஒரு குறு நாவல் புது வீடு. இந்த யுகத்தின் புது வரவு

குருவேத்திரப் போர் அன்று ராஜாக்களிடையே ராஜ்ஜியத்துக்காக ஏற்பட்டது. இங்கே ராணியாக வாழ்ந்த ஒரு தேவதையின் வாழ்விலே ஏற்படுத்தப்பட்டது. இது கதையல்ல கண்ணீரை வரவழைக்கும் ஒரு காவியம். இன்றைய இளசுகளுக்கு, இப்படியும் மனிதரா? இவள் போன்ற பெண்களால் எப்படி முடிந்தது? என ஆச்சரியப்பட வைக்கும் சம்பவங்கள்,

அந்தக் காலத்தில் ஒழுக்கம் கற்பு, என்ற கோட்பாடுகளுக்குக் கட்டுப்பட்டுக் கல்லாளாலும் கணவன், புல்லாளாலும் புருஷன், தங்கள் உணர்வுகளைச் என்பதற்கிணங்கத் தங்கள் உணர்வுகளைச் சுருக்கிக் கொண்டு, வாழ்ந்து மடிந்த எத்தனையோ பெண்கள் மத்தியில், இக் கதையில் வரும் சாரதா ரெம்பவும் வித்தியாசமானவள். பிறந்த வீட்டின் பாசமழையில் நனைந்து,

சிலிர்த்துக் கல்யாணக் களவுகளோடு காத்திருக்கும் கன்னிகளைப் போலல்லாது, சிற்றின்ப வாழ்விற்காகவோ, அன்றிச் சமூகத்துக்காகவோ பெண்மையை இழிவுபடுத்தும், பெண்ணடிமை வாழ்வை, சிறு வயதிலேயே வெறுத்தவள். சாரதா என்ற பெயருக்கேற்றாப் போல், தாயவன். அவளது தெளிந்த லட்சியங்கள், கல்யாணம் என்ற பந்தத்தினால், சிதைக்கப்பட்டுச் சீரழிந்த போது, உள்எம் ரணகளமான நிலையிலும் புதுமைப் பெண்ணாகத் தாலி என்ற வேலியை உடைத்துக் கொண்டு வெளியேறும் அவளது துணிச்சல், பாராட்டப்பட வேண்டியது. பாடமாக அமைய வேண்டியது. அதுவும் அந்தக் கால கட்டத்தில் ஆசிரியர் துணிந்து புரட்சிகரமான முடிவைத் தந்திருப்பது, அவர் எத்தனை குரூரமான ஆணாதிக்கம் பற்றி உணர்ந்திருக்கிறார். அறிந்திருக்கிறார், என்பதையே காட்டுகிறது. வாசகர்களுக்கும் அதை உணர்த்தியிருப்பதற்கு அவருக்கு தனிப்பாராட்ட வேண்டும்.

ஆசிரியரது நீரோட்டமான எழுத்து நடை, யதார்த்தமான சம்பாஷணைகள், அக்கால இளம் புவதிகளின் மன ஓட்டங்கள், அவர்களின் சுதந்திரத்தைக் கட்டுப்பாடு என்ற பெயரில் பறித்து வைத்திருக்கும் பெரியவர்கள், இப்படி ஒவ்வொரு பாத்திரங்களையும் இயல்பாகப் படைத்திருக்கிறார். எதிர்பார்ப்புகள் ஏமாற்றங்களாகிற் போது, பேதலித்தும் போகும் பெண்களுக்குச் சாரதாவின் முடிவு ஒரு சவால். எல்லாவற்றிற்கும், சிகரம் வைத்தாற் போல், அண்ணன் செந்தூரன் பாத்திரம். ஆதிக்கத்தைத் திணிக்கின்ற ஆண் வர்க்கத்தினிடையே, இப்படி அன்பைப் பொழியவும் ஆண்களால் முடியும் என்பதைக்காட்டுகிறது.

சுதந்திரமென்பது ஒவ்வொரு உயிரினதும் பிறப்புரிமை. யாரும் எவரையும் அடிமைப்படுத்தவோ கொடுமைப்படுத்தவோ முடியாது. புரட்சிப் பெண் சாரதா என்றும் எங்கள் நெஞ்சங்களில் நிறைந்திருப்பாள். அவள் களம் வென்ற காரிகை. அடிமை விலங்கொடித்த தாரகை. என்றும் அவள் திடம் கண்டு முரசொலிக்கும் பேரிகை... மொத்தத்தில் ஆனந்தியின் இந்த நாவல் வாசகர்களுக்கு அரிய விருந்தளிக்கும் என்பது என் தம்பிக்கை.

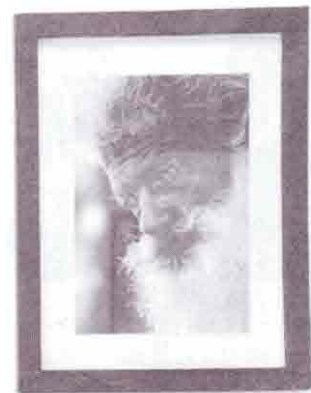
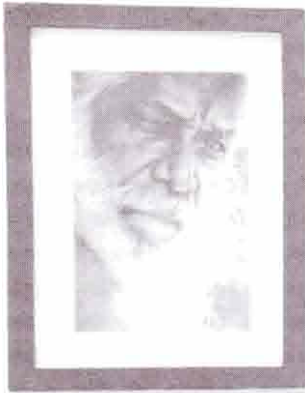
காலத்தைப் பதிவாக்கும் புகைப்படக் கலைஞன் தர்மபாலன் ரிலக்ஷன்

நாளாந்த மனிதனது வாழ்க்கையை படம்பிடித்து காட்டும் ரிலக்ஷனது புகைப்பட கருவியின் கையாள்கை தனித்துவமானது; பேசவும் பாராட்டவும் தக்கது. தொழில்நுட்பக் கலைகளை தன்னார்வத்துடன் கற்றுவரும் புகைப்படக் கலைஞன் ரிலக்ஷன் தமிழர் வாழ்வின் பல பக்கங்களை தன் புகைப்படங்கள் ஊடாக பதிவு செய்வார் என்ற நம்பிக்கையை இவரது தொடர் செயற்பாடுகள் வெளிப்படுத்துகின்றது.

மனித குலத்தின் மகத்தானகண்டுபிடிப்புகளில் புகைப்படக்கலையும் ஒன்று. இது ஒவ்வொருவர் வாழ்க்கையுடனும் ஒன்றிணைந்தது. இக்கலைக்கு கி.பி 300 களில் தத்துவமேதை அரிஸ்டோட்டிலினால் முன் வைக்கப்பட்ட "தலைகீழ்" விதியே ஆணி வேராக அமைந்தது. 13 ஆம் நூற்றாண்டிலே புகைப்பட கருவியை இயக்குவதற்கான பல்வேறு கண்டுபிடிப்புகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டு பல கருவிகளை பரிச்சார்த்தமாக கண்டுபிடிக்க தொடங்கினார்கள்; இவ்வகையில், 1826 ஆம் ஆண்டு பிரான்ஸ் நாட்டைச் சேர்ந்த ஜோசப் நைஸ்போர் நீபிஷ் முதலாவது புகைப்படத்தை எடுத்திருந்த போதும் எட்டு மணிநேரத்தில் அப்புகைப்படம் அழிந்தது. ஆய்வுகளின் தொடர்ச்சி காரணமாக 1839 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி 9ம் திகதி லூகிஸ் டாகுரே என்பவர் "டாகுரியோடைப்" எனப்படும் புகைப்படத்தின் செயற்பாட்டு முறையை வடிவமைத்து பாரிசில் உள்ள ஒரு தெருவை படமெடுத்தார். இதுவே தனிநபர் ஒருவரால் எடுக்கப்பட்ட முதற் புகைப்படமாகக் கொள்ளப்படு

கின்றது. இந்த நிகழ்வை எடுத்துரைக்கும் வகையில் ஆவணி 19 ஆம் திகதியை "புகைப்பட தினமாக" உலகம் முழுவதும் கொண்டாடப்படுகின்றது.

புகைப்படம் என்பது ஒரு "படம்" அல்ல; அது ஒரு "கலை". புகைப்படத்திற்கு பெரிய வலிமையுள்ளது. உலகளாவிய ரீதியில் புகைப்படங்கள் ஏற்படுத்தி மாற்றங்கள் எண்ணுக்கணக்கற்றவை. புகைப்படங்களால் உலக வரலாற்றில் பல மாற்றங்கள் நிகழ்ந்துள்ளன. பல நூறு பக்கங்கள் புத்தகமாக எழுதி வெளியிடப்பட்டு வழங்கும் பரும் செய்தியை ஒரு படத்தின் மூலம் விளக்கக் கூடிய புகைப்படங்களும் வெளிவந்துள்ளன. நேரில் காண முடியாத காட்சியை, அறிவியல் அற்புதங்களை காண உதவுவது புகைப்படமே; அசைகின்ற பொருட்களை நிலைநிறுத்தி ரசிப்பதற்கு புகைப்படங்கள் உதவுகின்றன. வரலாறுகள், நிகழ்வுகள், ஒரு காலத்தின் பண்பாடு கலாசாரம், மனித நாகரிக வளர்ச்சி, விஞ்ஞான அறிவியல் கண்டுபிடிப்புகள், விண் வெளி ஆராய்ச்சிகள், மருத்துவம், மனித அவலம் - மகிழ்ச்சி, சமூக பிரச்சினைகள்,

கூட்டங்கள், இயற்கை, பழைய நினைவுகள், மனித முகங்கள் என அனைத்தையும் நம் கண் முன்னே விரிக்கும் சக்தி வாய்ந்த கலையாக புகைப்படக் கலை திகழ்கின்றது. ஒரு காலத்தின் பதிவை பற்றிய ஆராய்ச்சிகளுக்கு உறுதுணையாக நிற்பவை புகைப்படங்களே. இவ்வாறாக எமது வாழ்வியலோடு ஒன்றித்துள்ள புகைப்படங்களை தன் சுய ஆர்வத்தோடலுடாக வெளிப்படுத்தும் கலைஞனாக விளங்குபவர் தர்மபாலன் ரிலக்ஷன்.

நுண்கலைத்துறை பட்டதாரியான த.ரிலக்ஷன் அவர்கள் புகைப்படத்துறை மீதான ஆவல் காரணமாக கடந்த 7 ஆண்டுகளாக புகைப்படத்துறையின் தன்னை மூழ்கச் செய்து அதில் இருந்து முத்துக்களை வெளிக் கொணரும் திறன் வாய்ந்த புகைப்படக் கலைஞராக விளங்குகின்றார். ஒரு கலைஞன், தனக்கு விருப்பமான கலையில் உச்சத்தை அடைவதற்கு அக்கலை சார்ந்த நுணுக்கங்களை; அதன் ஆழ அகலங்களை துறைபோகக்கற்று அறிய வேண்டும் என்பார்கள். இவ்வகையில் ரிலக்ஷன் புகைப்படத்துறையில் கொண்ட சுய ஆர்வத்தின் விளைவாக புகைப்படத்துறை சார்ந்த பல்வேறு அம்சங்களையும் கற்றுக் கொண்டு இருக்கின்றார். தான் கற்றவற்றைக் கொண்டு துடிப்புமிக்க பல புகைப்படங்களை படம் பிடித்து வருகின்ற இவர் தனது முதலாவது புகைப்படக் கண்காட்சியை 2015.9.15 இல் யாழ்ப்பாண பஸ்கலைக்கழக நுண்கலைத்துறையின் கலைவட்டத்தால் ஒழுங்கு செய்யப்பட்ட கண்காட்சியில் காட்சிப் படுத்தினார். இக்கண்காட்சியில் ஒளியினதும், வர்ணத்தினாலுமான கையாள்கைக்கு உட்பட்ட படங்களை காட்சிப்படுத்தினார். பலரது பாராட்டைப் பெற்ற இக்கண்காட்சி ரிலக்ஷனுக்கு பூரண திருப்தியை அளிக்கவில்லை. மேலும் தன் ஆளுமையை வளர்க்க வேண்டும் என்றும் நோக்கோடு புகைப்பட கற்கைகளை மேற்கொண்டார். கலைசார் அழகியல் அணுகுமுறைகளில் இருந்து தன்னை விடுவித்து சமூகம் சார்ந்த வெளியை நோக்கி இவரது புகைப்பட கருவி நகர்ந்தது; அதன் பேறாக 2016.9.16 ஆம் திகதி இவரது பிறிதொரு கண்காட்சி யாழ்ப்பாணத்தில் இடம் பெற்றது. இக்கண்காட்சிக்கு "சவாரி" எனப் பெயரிடப்பட்டு காட்சிப்படுத்தப் பட்டது. தமிழர் தம்பண்பாட்டின் பாரம்பரிய விளையாட்டுக்கள், வீரம், மண்பாடு, சமய விழுமியங்கள், வாழ்வியலோடு இணைந்த விவசாயம் என்பவற்றை கருப்பொருளாகக் கொண்ட புகைப்படங்கள் இக்கண்காட்சியை அலங்கரித்தன. இவ் ஒளிப்படக்காட்சியில் பெரும் பாலான புகைப்படங்கள் மாட்டு வண்டிச் சவாரியுடன் தொடர்புடையவையாக அமைந்தன. தமிழர் மரபில் அழிவுற்று வருகின்ற இவ் வீர விளையாட்டின் ஒவ்வொரு அசைவுகளையும் தன் புகைப்படக்கருவி மூலம் வெளியுலகிற்கு காட்சிப்படுத்தினார்.

இச்சவாரி புகைப்படக்காட்சி பற்றி ரிலக்ஷன் குறிப்பிடும் போது, "இரு சக்கரங்கள் பூட்டப்பட்ட வண்டியில் இணைக்கப்பட்ட மாடுகளுடன் கூடிய பிரயாண நிலைக்கோடுகளோடு ஆரம்பிக்கின்றது சவாரி. ஆண்டுதோறும் பல்வேறு இடங்களில் நிகழ்த்தப்படும் சவாரிகளின் நேரில் சென்று பார்வையிடுவதனுடாக தொடங்குகின்றது எனக்கும் சவாரிக்குமான தொடர்பு. இங்கனம் சவாரிகளின் பார்த்தலினுடாக பெற்றுக்கொண்ட அனுபவத்தினை அல்லது அந்தச் சூழலின் தன்மையினை புகைப்படக்கருவியின் உடாக கலை நயத்தடன் பதிவு செய்துள்ளேன். குறிப்பாக சவாரியிடும் காளைகளின் வேகமும், அதனுடன் கூடிய உடல் அசைவுகளும், சவாரித் திடலின் சூழலும் அதன் தன்மையும், வண்டில் மாடுகளுமென மாட்டுவண்டி சவாரியின் சில அழகான அசைவுகளை பதிவுசெய்துள்ளேன்." எனக் குறிப்பிடுவது கவனத்தில் கொள்ளத்தக்கது. பல்வேறு சவாரி நிகழ்வுகளைக் கண்காணித்து அதன் பின்னர் பெற்ற அடைவே இக்கண்காட்சியில் வைக்கப்பட்ட புகைப்படங்கள்.

இந்த கண்காட்சியின் பின்னர் ரிலக்ஷன் என்னும் புகைப்பட ஆளுமை வெளியுலகில் பரிசித்தி பெற்றது; ரிலக்ஷனது புகைப்படங்கள் பலரது கவனத்தையும் ஈர்த்தது. ரிலக்ஷனின் புகைப்

படங்களில் புதைந்துள்ள செய்திகள், காண்பவரின் உள்ளத்தில் பல கதைகள் பேச ஆரம்பித்தன. ஒரு சமுதாயியர் கண்ணோட்டத்துடன் ரிலக்ஷின் புகைப்படங்களின் வெளிப்படு தன்மை காணப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

ரிலக்ஷனின் புகைப்படங்கள் பல சஞ்சிகைகளை, பத்திரிகைகளை அலங்கரித்ததோடு பலரது பாராட்டையும் பெற்று வருவது குறிப்பிடத்தக்கது. 2018 பெப்ரவரி மாதத்தில் இருந்து ரிலக்ஷனின் புகைப்படங்களை தாங்கி ஜீவந்தி சஞ்சிகையின் அட்டை வடிவமைக்கப்படுவதும் இவ்விடத்தில் குறிப்பிடத்தக்கது. நாம் அன்றாடம் சந்திக்கும் மனிதர்கள், இயற்கை மாற்றங்கள், போரின் சிதைவுகள், மனித முகங்கள், காலநிலை மாற்றங்கள் இவரது புகைப்பட கருவியில் அகப்பட்டு காட்சிப்படுத்தப்பட்டு காண்பவரின் மனதில் பல கதைகளைப் பேசுகின்றன.

அண்மையில் இவரது மூன்றாவது புகைப்பட கண்காட்சிமாக வயதான முகங்களின் புகைப்படங்கள் தாங்கிய ஒளிப்படக் காட்சி யாழ்ப்பாண பல்கலைக்கழகத்தில் ஒரு வரலாறு காட்சிப்படுத்தப்பட்டது. வயதான ஆண், பெண் இருபாலருடைய முகங்களையும் தன் கவனத்திற்கு உட்பட்ட வகையில் பதிவு செய்துள்ளார். தேரலின் சுருக்கம், முதுமையின் கொடூரம், முதுமையின் வீகரமுடும், முதுமையில் காணப்படும் மகிழ்ச்சி துக்கம், பக்தி என பல்வேறு வகை உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தும் வகையிலான முகங்களாக இவை காட்சிப்படுத்தப்பட்டன. இந்த முகங்கள் வெளிப்படுத்தும் கதைகள் பல. இந்த முகங்கள் கண்காட்சி கறுப்பு வெள்ளையாக வயதான மெய்யுருக்களை பதிவு செய்துள்ளது பற்றி ரிலக்ஷன் "மெய்யுருக்கள் என்னும் போது வயதை மட்டும் அல்ல எடுக்கப்பட்ட மெய்யுருக்களின் மின்னூள்ள கதையையும் சமூகத்தில் அது தொடர்புபட்டுள்ள அடிப்படையிலும் தெரிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. ஒருவகையில் மெய்யுருக்களின் தெரிவு என்பது சமூகத்தின் இருப்பின் அடிப்படையிலேயே உள்ளது. சமூகத்தில் நீங்கலும் நானும் அன்றாடம் பார்த்துக் கடந்து சென்ற முகங்கள் தான் அவை, அவற்றுள் நான் தரிசித்த சில வயதான முகங்களையே இங்கு ஒளிப்படமாக காட்சிப்படுத்தியுள்ளேன். இவை வெளிப்படுத்தும் உணர்வுகள் ஒன்றுடன் ஒன்று தொடர்பில்லாதவையாக இருக்கும். இம் முகங்கள் ஒவ்வொன்றிற்குப் பின்னாலும் பல்வேறுபட்ட கதைகளுண்டு. அவை ஒன்றிற்கொன்று முரணானவை. எனினும் நான் அந்த முரண்களுக்கிடையிலும் முகங்களுக்கிடையிலும் ஓர் காண்பியரீதியிலான ஒற்றுமையினை கொண்டுவர முயற்சித்தேன். அம் முயற்சி கறுப்பு வெள்ளை நிறத் தெரிவின் பார்ப்பட்ட ஒரு பொதுமைப்படுத்தலைக் கோரி நின்றது. இப் பொதுமைப்படுத்தலானது மெய்யுருக்களின் பௌதீகத் தோற்றத்தைக்கடந்து அவற்றின் குணம்சத்தைக்காண உதவியது. அவ்வகையில் முகங்களில் இருந்து அகங்களை நோக்கிய ஒரு உள்ளார்ந்த தேடலாக இந்த ஒளிப்படங்களின் தொடர் அமைகிறது." குறிப்பிடுவதும் கவனத்திற்குரியது.

மூன்றாவதாக காட்சிப்படுத்தப்பட்ட "வயதான முகங்கள்" ஒளிப்படக் கண்காட்சி ரிலக்ஷன் என்னும் புகைப்பட கலைஞனின் படிப்படியான வளர்ச்சியை எடுத்துக்காட்டுகின்றது. புகைப்பட கருவியை கலைத்துவமாக பயன்படுத்தலாம் என்ற செய்தியை இவரது புகைப்படங்கள் தருகின்றன. நூலக நிறுவனத்தில் ஓலைச் சுவடிகளை ஆவணப்படுத்தி அவற்றை எண்ணிமயப்படுத்தும் செயற்பாட்டாளராக தன்னை முழுமுச்சாக சடுபடுத்தி வரும் ரிலக்ஷனால் எடுக்கப்பட்ட பல அரிய புகைப்படங்கள் நூலக நிறுவனத்தினரின் "aavanaham.org" இலும் காணலாம். நாளாந்த மனிதனது வாழ்க்கையை படம்பிடித்து காட்டும் ரிலக்ஷனது புகைப்பட கருவியின் கையாள்கை தனித்துவமானது; பேசவும் பாராட்டவும் தக்கது. தொழில்நுட்ப கலைகளை தன்னார்வத்துடன் கற்றுவரும் புகைப்படக் கலைஞன் ரிலக்ஷன் தமிழர் வாழ்வின் பல பக்கங்களை தன் புகைப்படங்கள் ஊடாக பதிவு செய்வார் என்ற நம்பிக்கையை இவரது தொடர் செயற்பாடுகள் வெளிப்படுத்துகின்றது.

என் பிறப்பும் பிறப்பிடம் சென்றமையும்

முல்லைத்தீவுக்கு நான் இதுவரை சென்ற தில்லை; ஆயினும் என் அம்மாவின் வயிற்றில் அங்குதான் உருவாகத் தொடங்கினோம். எனது தந்தையார் (1915) அரசு உத்தியோகத்தராக முல்லைத்தீவுக் கச்சேரியில், தங்காலையிலிருந்து இங்கு இடமாற்றம் பெற்று வேலை பார்த்தார். அதற்கு முன் 1935 இல் அவருக்கும், எனது அன்னைக்கும் திருமணம் மட்டக்களப்பில் நடந்து இருக்கிறது.

எனது தந்தையார் பெயர் கையாள் செல்ல நயினார். தாயின் பெயர் கந்தவணம் தங்கத் திரவியம். இருவரும் கிழக்கு மாகாணத்தில் பிறந்தாலும், அவர்கள் முன்னைய பரம்பரையினர் வடக்கைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று பின்னர் தெரியவந்தது.

எனது தந்தையார் திருகோணமலையிலும், தயார் மட்டக்களப்பிலும் பிறந்தார்கள். எனது தந்தையாரின் முதியவர்கள் வடக்கில் கந்தரோடையிலும், தாயாரின் முதியவர்கள் வடக்கில் நல்லூரிலும் வாழ்ந்தவர்கள் என்று அறிகிறேன்.

எனது தந்தையார் திருகோணமலை நகரில் வில்லூன்றா பிரதேசத்தில் (கிறீன் ரோட்) பிறந்து வாழ்ந்தாலும், மணம் முடிந்த பின்னர், திருகோணமலையில் வேலை பார்க்கும் சந்தர்ப்பத்தைப் பெறவில்லை. எனக்குக் கூட அந்த வாய்ப்புக் கிட்டவில்லை.

எனது தந்தையாருக்கு நான்கு சகோதரர்கள் இருந்தனர். நான் ஒருவரை மாத்திரம் கண்டு பழகியிருக்கிறேன். அவர் பெயர் கருணாகரன். அவரும் நுவரெலியா கச்சேரியில் வேலை பார்த்து இளைப்பாறி னாலும், திருகோணமலை கோணைஸ்வர வித்தியால யத்தில் எழுதுவினைஞராகப் பணியாற்றி மறைந்தார். எனது தந்தையார் உட்பட, அவரது சகோதரர்களும் ஞானப்போக்கு உடையவர்களாக இருந்து வந்துள்ளனர். எனது தந்தையாருக்கு அவரது இளம் வயதிலேயே குடும்பம் பொறுப்பு அதிகமாக வந்து விட்டதாம். அவரது மூத்த சகோதரர் சோமகந்தரம் மறைந்த பின்னர், அவருடைய நான்கு பெண் பிள்ளைகளையும் பராமரிக்கும் பொறுப்பு அவரிடம் சுமத்தப்பட்டதாம். அவர்கள் திருமணம் செய்த பின்னர், அவர் மாற்றுச் சடங்காக எனது தாயாரை மணம் முடித்தார். மாற்றுச் சடங்கு எய்யடி ஏற்பட்டது என்றால் அவரது அண்ணர் மகன் ராஜேஷ்வரிக்கும், எனது தாயாரின் இவைய தம்பியார்

சேனாதிராஜாவுக்கும் திருமணம் நடந்தது போல, என் தந்தையாருக்கும் என் தாயாருக்கும் திருமணம் நடந்தது.

எனது தந்தையார் முல்லைத்தீவிலிருந்து வவுனியா கச்சேரிக்கு இடமாற்றம் செய்யப்பட்டார்.

அதற்கு முன்னர் ஒரு சங்கதியைச் சொல்ல வேண்டும். முல்லைத்தீவில் என் பெற்றோர்கள் இருந்த பொழுது, அவர்கள் வீட்டின் அயலவராக, சிவஞான கந்தரம் என்ற காரியாதிகாரி இருந்தவராம். அவர் இசை விரும்பியாம், எங்கள் வீட்டில் ஒரு கிராமபோன் இருந்த தாம். அருமையான அக்கால இசைத்தட்டுக்களில் கர்நாடக பாணி இசையைக் கேட்க சிவஞானகந்தரம் வருவாராம். அவர் அப்பொழுது திருமணம் செய்திருக்க வில்லையாம். அவரும் எனது பெற்றோரும் நல்ல கலைத் துறை நண்பர்களாக இருந்தனர். சிவஞானகந்தரம் யார் என்றால், பிற்காலத்தில் சிறந்த சிறுகதையாசிரியராக முகிழ்ந்த "இலங்கையர்கோன்" தான்.

எனவே, கருவிலேயே எனக்கு கலைத்துவ துற்றிலை வந்து வாய்த்தது எனலாம்.

வவுனியாவுக்குச் செல்லுமுன், எனது பெற்றோர், எனது தாயாரின் பிறப்பிடமான மட்டக்களப்பு மாநகரின் முதலாம் இலக்க லேக்ரோட் வீட்டில், தாயாரின் சொந்த வீட்டில், 1936 ஆம் ஆண்டு நான் பிறந்தேன்.

பின்பு, என் பெற்றோர் வவுனியா சென்றனர். வவுனியாவில் நாம் இருந்த பொழுது சேர்கியூலர் ரோட் அரசு ஊழியர்களுக்கான வாடகை வீடு - மூன்று வயதும் பிள்ளையாக நான் இருந்தேன்.

அங்கு சிலவற்றை என் மனத்திரையில் ஊசலாடு கிறது. எங்கள் வீட்டுக்குப் பின்னால், பிறநாட்டு பேர் வீரர்கள் முகாமிட்டு இருந்தனர். இரண்டாவது உலக மகா யுத்தம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த காலம்" அது. எங்கள் வீட்டிற்கு பின்னால் ஒரு நீர்த்தாங்கி இருந்தது.

குண்டு பொழியும் நேரங்களில் நாங்கள் பீதிபுடன் காதிப்பஞ்சை அடக்கி இருப்போம்.

அங்குள்ள பிரப்பஞ்சு கலவன் பாடசாலையில் நான் பாலர் வகுப்புக்கு மாட்டு வண்டியில் போய் வந்ததும் ஞாயகம் இருக்கிறது.

எனது தந்தையார் யுத்தப்படங்கள் கொண்ட ஆற்றுகைகளைக் கொண்டு வந்து இரண்டாவது உலக மகாயுத்தம் பற்றி விளக்கிக் கூறுவார். இது 1942 இல் என்று நினைக்கின்றேன்.

இதற்கிடையில் எனக்கு நான்கு சகோதரர்கள் பிறந்தனர். திருக்குமார் (1938), ரவிக்குமார் (1940), இரட்டையர் யோககுமார், ஞானகுமார் (1942) ஆகியோரே அவர்கள். இவர்களுள் ரவிக்குமார் தனது 36 ஆம் நாள் அன்று இறந்து விட்டார். யோககுமாரும் தனது ஒன்றரை வருட வாழ்வின் பின் இறந்து விட்டார்.

எஞ்சியவர்கள் சிவகுமார், திருக்குமார், ஞானகுமார் ஆகியோரே, இப்பொழுது கே.எஸ்.சிவகுமாரன் ஆகிய நான் மாத்திரமே இருக்கிறேன். எனது பெற்றோரும் தெய்வமடி சென்று விட்டனர்.

என் தந்தையார் மட்டக்களப்பு கச்சேரியில் காணிப்பகுதி அதிகாரியாக விளங்கியவர். சிறந்த உடைபந்தாட்ட வீரராகவும் இருந்தார்.

எனது தம்பிமாரும் பிறந்தது மட்டக்களப்பில் தான்.

பின்னர் வவுனியாவிலிருந்து மட்டக்களப்பு கச்சேரிக்கு எனது தந்தையார் இடமாற்றம் பெற்று வரும் பொழுது என் பெற்றோரும், எனது மூன்று தம்பிமாரும் புத்தளம் வழியாக மட்டக்களப்பு வந்து சேர்ந்தோம்.

மட்டக்களப்பில் நான் பெற்றோருடன் எனது தம்பிமாரான திருக்குமார், ஞானகுமார் ஆகியோருடன் 11 வருடங்கள் மாத்திரமே வாழ்ந்தோம். (1942-1953)

என் வாழ்க்கை நிலைமைகளை மேலும் நினைவு படுத்துமுன் என் தாயார் பற்றியும் சொல்ல வேண்டும்.

அவருடன் மூன்று சகோதரர்களும் நான்கு சகோதரிகளும் பிறந்தனர். பெண்களில் அவரே கடை சிப்பிள்ளை. ஆண்களில் முன்னர் குறிப்பிட்ட சேனாதிராஜா அவர்கள். கனகநாயகம், சின்னத்துரை, சேனாதிராஜா ஆகிய மூவருடன் அழகம்மா, செல்லம்மா, முத்தம்மா, பாக்கியம் ஆகிய சகோதரிகளும் பிறந்தனர். முத்த இரு சகோதரிகளும் யாழ்ப்பாண மடாப்பிளைகளை மணம் செய்தனர். முத்தம்மா திருகோணமலையை சேர்ந்த சரவணமுத்துவை மணம் செய்தார். பாக்கியம் மணம் முடிக்கு முன்னரே மறைந்து விட்டார்.

இந்த எட்டுப்பிள்ளைகளின் பெற்றோர் கந்தவன், அம்முனிப்பிள்ளை ஆகியோராவார்.

எனது தாயாரின் தந்தையாரைக் கந்தவன் செட்டியார் என்று அழைப்பார்களாம். அவர் ஒரு புகையிலை விற்பனைத் தரகராக இருந்து வந்தார். அவரை நான் காணாமலானே அவர் காலமாகி விட்டார். கேரளத்துக்கும் யாழ்ப்பாணத்துக்கும் இடையில் இருந்து வந்த புகையிலை வியாபாரத்தின் போது என் அம்மம்மா அம்முனிப்பிள்ளையை கந்தவன் செட்டியார் மணந்து கொண்டு மட்டக்களப்பில் குடியேறினார்.

சீரும் சிறப்பு

பின்னர் தொடரும் நினைவுகள்...

மாக இந்த செல்வந்தக் குடும்பத்தினர், லேக்ரோட் பண்டிங்ஸ்லேன் ஆகிய வட்டாரங்களில் வசித்து வந்தனர்.

லேக்ரோட்டின் "திருப்பதி" என்ற சொந்த வீட்டில் நாங்கள் வசித்து வந்தோம். எனது தந்தையார் ஆங்கிலமொழிமூலம் கல்வி கற்ற SSC சித்தியடைந்து இருந்தார். தாயார் கூட ஆங்கில மொழியில் கல்வி கற்ற ஏழாம்வகுப்புவரை படித்து இருந்தார்.

எனது தாயார் நல்ல அழகி. தந்தையாரும் தான்.

ஆயிரத்து தொளாயிரத்து நாற்பத்து இரண்டாம் ஆண்டில், இரட்டையர் ஆன யோககுமார், ஞானகுமார், இளைய தம்பி திருக்குமார், தந்தையார், தாயாருடன் எங்கள் அம்மாவுக்கு சொந்தமான திருப்பதி என்ற வீட்டில் குடி புகுந்தோம். அப்பொழுது எனக்கு ஐந்து + வயது. தம்பிமாரில் மூன்றாவது தம்பியான ரவிக்குமார் பிறந்த முப்பது ஆறாம் நாள் ஈசன் ஆதிசேர்ந்தார். இரட்டையர்களில் ஒருவரான யோககுமாரும் ஒன்றரை வருடம் வாழ்ந்த பின் விண்ணகம் சேர்ந்தார். எனது பெற்றோரின் ஐந்து ஆண் பிள்ளைகளில் மூவர் மாத்திரமே எஞ்சி இருந்தோம். பின்னர் தாய் தந்தையையும், தம்பி மாரையும் இழந்து நான் மாத்திரம் எங்கள் குடும்பதிலிருக்கிறேன் எனக்கு சகோதரிகள் பிறக்கவில்லை.

மட்டக்களப்பு மாநகரம் புளியந்தீவு, கோட்டமுனை என்ற இரு பகுதிகளை உள்ளடக்கியது. இரண்டையும் கோட்டமுனைப் பாலம் இணைக்கிறது. இரண்டு பிரதேசங்களுக்கும் நடுவே அழகிய வாவி ஒன்று ஊடறுத்து செல்லும்.

நாங்கள் புளியந்தீவில் - சிங்கள வாடியில் - வாடியில் அருகாண்மையில் உள்ள ஏரிக்கரை வீதி வீட்டில் வசித்து வந்தோம்.

இப்பொழுது அந்த இல்லத்தை எனது அம்மாவழி மைத்துனர் சேனாதிராஜா பாலஸ்கந்தராஜா வாங்கி குடும்பத்துடன் வசிக்கிறார்.

எனது கல்வியைத் தொடர வேண்டி ஏற்பட்டதும், எனது தந்தையார் நான் தாய் மொழியாகிய தமிழிலேயே கல்வியைத் தொடர வேண்டும் என்று விரும்பினார் அக்காலத்தில் ஆங்கில மொழிக் கல்விக்கே முக்கியத்

துவம் கொடுக்கப்பட்டது. பிரிட்டிஷ்காரர் இலங்கையை ஆண்ட காலம் அது. வீட்டில் ஆங்கிலத்தை துறைபோக என் தந்தையார் எனக்குப் போதித்து வந்தார்.

வீட்டில் இருந்து கொஞ்சத் தூரத்தில் ஆணைப் பந்திப் பிள்ளையார் கோவில் இருக்கிறது. அதனை அண்டி, ஐந்தாம் வகுப்புவரை வகுப்புகள் இருந்தன. அருணாசல தேசிகர் என்ற புலமையாளர் தலைமை ஆசிரியர். முதலில் மூன்றாம் வகுப்பில் சேர்க்கப்பட்டு பின்னர், திறமை காரணமாக ஐந்தாம் வகுப்பில் படித்து முடிந்ததும் வேறு பள்ளிக்கு செல்லவேண்டி ஏற்பட்டது.

நூல் : இருளைக் காட்டும் ஒளிகள்
ஆசிரியர்: ஆர். எஸ் ஆனந்தன்
பக்கம் : 168
விலை : 350/-

வலிசுமந்த சூத்துக்கலைஞரின் அனுபவ தரிசனங்கள்

■ த.கலாமணி

எமது பிரதேசத்தில் பாரம்பரியமாக ஆடப்பட்டு வந்த நாட்டைக்கூத்து மரபை இன்று பேணி வருபவர்கலைஞர் ஆனந்தன். கலாபூஷணம் விருது பெற்றவர். ஏறத்தாழ இருபத்திரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்பே வடமராட்சியின் “அறிவேர்கூடல்” நிகழ்வில் “செட்டி வர்த்தகன்” என்னும் பாரம்பரிய நாட்டைக்கூத்தை அதன் மரபு கெடாமல் தயாரித்து அண்ணாவியம் செய்தும் நெறியான்கை செய்தும் அரங்கேற்றியிருந்தார். அன்று இந்நாட்டைக் கூத்தைப் பலர் கண்டு களித்தனர். கூத்தில் பார்வையாளர்களும் இரண்டறக் கலந்து கொண்ட அற்புதம் அன்று நிகழ்ந்தது. கூத்துக் கலைஞர்கள் சொல்லிக் கொண்டிருந்த சில வார்த்தைகளை பார்வையாளர்களும் மீளொலித்து கூத்தர்களுக்கு சிறு வெகுமதி வழங்கி மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்தி கூத்து அரங்கின் பங்காளர் ஆகினர். கலைஞர் ஆனந்தன் நவீன கலைகளை, நுட்பங்களை அறிந்து கொள்வதிலும் ஆர்வம் காட்டி வருபவர். சினிமா, நெறியான்கை குறித்த பயிற்சி நெறியொன்றில் இணைந்து தமிழகத்தில் பயிற்சி பெற்றவர். சிறுகதைகளைப் படைப்பதில் இன்று அதிக ஈடுபாட்டைக் காட்டி வருகிறார். இவரின் சிறுகதைகளுக்கு அண்மைக் காலங்களில் பிரதேச மட்டத்திலும் தேசியமட்டத்திலும் பரிசுகளும் கிடைத்து வருகின்றன.

கூத்தரங்கக் கலையின் ஆற்றுகைக் கலைஞர் ஒருவரின் சமூகப் பார்வையை அவரின் எழுத்தாய் அமைந்த படைப்புகளில் பார்க்க முனைவது சற்று வித்தியாசமானது. ஏனெனில், பிறபடைப்பாளிகள் சமூக ஊடாட்டங்களினூடே தாம் கண்டு, கேட்டு அறிந்தவற்றையும் தமது அனுபவங்களையும் படைப்புகளாகத் தருகின்ற வேளையில் ஆற்றுகைக் கலைஞன் ஒருவன் குறித்த பாத்திரங்களாகவே அரங்கத்தில் வாழ்ந்து அக்கதா மாந்தரின் குணாதிசயங்களையும் சிறப்புகளையும் தன் நடிப்பின் மூலமும் அங்க அசைவுகள் மூலமும் பார்வையாளரின் நெஞ்சங்களில் தொற்ற வைப்பவன். இதனால் கூத்துக் கலைஞருக்கும் பார்வையாளருக்கும் இடையே “ஒத்துணர்வு” (empathy) ஏற்படுகின்றது. இந்த ஒத்துணர்வை ஆற்றுகைக் கலைஞரின் எழுத்துப் படைப்பும் வாசகர்களிடத்து ஏற்படுத்துமா என்று பரிசீலிக்க வேண்டும் என்ற ஆவலும் இத்தொகுப்பைக் கையிலெடுக்கும் போது என்னுள் ஏற்பட்டது.

‘இருளைக் காட்டும் ஒளிகள்’ என்ற இச்சிறுகதைத் தொகுப்பின் தலைப்பே சற்று வித்தியாசமாகப் பட்டது. வழமையாக ‘இருளை அகற்றும் ஒளிகள்’, ‘இருள் தழ்ந்த ஒளிகள்’ என்பன போன்ற தலைப்பாக அமையாமல் ‘இருளைக்காட்டும் ஒளிகள்’ என அமைந்திருப்பது நூலாசிரியரின் பார்வைத் தளத்தைப் பரிசீலிக்க வைக்கின்றது. அதற்கான விளக்கத்தைத் தருவதாக முதலாம் பக்கத்திலேயே நூலாசிரியர் தந்த சிறு குறிப்பும் காணப்படுகின்றது.

இவை.

என் கற்பனையின் குழந்தைகளல்ல:

என்னை இடற வைத்த இந்த சமுதாயத்தின்

இருண்டபாதைகள்.

இவ்வாறு எழுதிச் செல்வதனுடாக தனது நூலிலுள்ள சிறுகதைகளின் சாரத்தை இத்தொகுப்பின் தலைப்பின் மூலமே தெரிவித்தும் விடுகிறார். ஏனெனில், இருளைக்காட்டும் ஒளிகள் என்ற பெயரில் எந்த ஒரு சிறுகதையும் இத்தொகுப்பில் இடம்பெறவில்லை. எனவே, இத்தொகுப்பிலுள்ள அனைத்துச் சிறுகதைகளும் இருண்மையைக் காட்டும் ஒளிக்கீற்றுக்கள் தான் என்றே கொள்ள வேண்டியுள்ளது.

சிறுகதை என்பது ஒரு ‘செட்டான’ இறுக்கமான புனைவு வடிவம் என்று சொல்வர் ‘சிறுகதை என்பது வெறுமனே கதை சொல்லல் அன்று’ என்ற புரிதல் ஏற்பட்டு பல காலம் ஆயிற்று. ஆயினும், இன்றும் சிறுகதைகள் என்று வெளிவருபவற்றுள் பல, கதைகளே. இதற்கு கதைகள் எழுதுபவர்களைக் குறை கூறிப் பயனில்லை. இவ்வாறு கதைகள் எழுதுபவர்களின் வாசிப்பின் விரிவுபற்றியே சந்தேகம் எழுகிறது.

சிறுகதை என்பதை கதை என்பதிலிருந்து வேறுபடுத்துவது அதன் சித்திரிப்பே. சித்திரிப்பு முறைமையாலேயே நாம் வாசிக்கும் நல்ல சிறுகதைகள் வாசகர்களாகிய எங்களில் பதிவுகளை ஏற்படுத்தி விடுகின்றன. புதமைப்பித்தன், கு.ப.ரா, ஆதவன், ஜெயமோகன்... என்று படைப்பாளிகள் பலரும் கண் முன்னே வருகின்றனர்.

சித்திரிப்பு என்று வருகின்ற போது, வ.வே.சு. ஜயரின் ‘குளத்தங்கரை அரசமரம்’ ஞாபகத்திற்கு வருகின்றது. தமிழின் முதலாவது சிறுகதை அது. அக்கதையை சித்திரித்த முறையிலேயே அது முதலாவது தமிழ்ச் சிறுகதையாகியது. சிறுகதை ஒன்றிற்கு அதன் ‘ஒருமைத் தாக்கவிளைவும்’ (Unity effect) முடிப்பிலுள்ள திருப்பமும் (twist) அவசியமானவை எனக் குறிப்பிடுவர்.

சிறுகதையின் முடிப்பிலுள்ள திருப்பம் ஒரு சமூக யதார்த்த உண்மை வெளிச்சத்தை ஒரு கிரனைட் வெடித்துத் தோற்றுவிப்பது போல வெளிக்காட்ட வேண்டும் என பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி குறிப்பிடுவார்.

ஆனந்தன் எதிலும் நலம் காணும் ஒருவராகவே (optimist) தன்னை இச்சிறுகதை நூலில் இனங்காட்டிக் கொள்கிறார். பிள்ளைப்பேறு இல்லாத காரணத்தால் சுபநிகழ்வுகளில் இரத்த உறவுகளாலும் கூட ஒதுக்கப் படும் குஞ்சரம்(நல்லதோர் வீணைசெய்தே) போர்மேகங்களின் ஆக்கிரமிப்பில் தொலைந்து போன தன் கிராமத்தின் வாசனையைத் தேடும் ஆனந்தன் (நான் நடந்த பாதை எல்லாம்) தந்தையின் இழப்பில் தத்தளிக்கும் ஆசிரியையான எழில் (அப்புச்சி இருக்கிறார்) வசதியான வாழ்க்கை கிடைத்தவுடன் தந்தையான தன்னைத் தன் மகள் புறக்கணித்து விட்டாளோ என ஏங்கும் சபா (நிலவுசுடுவதில்லை) போன்ற கதாமாந்தர்கள் மன வேதனையில் துவண்டு அந்த இருளில் தடம் புரண்டு விடாமல் அக்கதாமாந்தர்களுக்கு மெல்லிய ஒளிக்கீற்றுக்களாகக் காட்டும் முடிப்பை தன் சிறுகதைகளில் ஏற்படுத்தி அந்த முடிப்பிலுள்ள திருப்பங்களில் எதிலும் நலம் காணாவிழைகிறார். இவ்வேளையில் ஒரு சிறுகதையின் முடிப்பிலுள்ள திருப்பம் கிரனைட் வெளிச்சமாக இல்லாமல் மெல்லிய ஒளிக்கீற்றாகவும் அமையலாம் என்ற எண்ணம் எழுகிறது. கு.ப.ராஜ கோபாலனினதும் வண்ணதாசனினதும் சிறுகதைகளிலும் மௌனங்களும் "ஒளிவிடும் ஓடைகளும்" தானே மெல்லிய ஒளிக்கீற்றுக்களாகத் தடம் பதித்தன என்ற நினைப்பு வந்து மெல்லிய ஒளிக்கீற்றும் கூட ஒரு சிறுகதையின் முடிப்பாக அமையலாம் என்பது மீள் சிந்தனையாக எழுகிறது.

கலைஞர் ஆனந்தன் தன் கதாமாந்தருக்கு மெல்லிய ஒளிக்கீற்றுக்களைக் காட்டி இருளில் தடம் புரளாமல் வழிகாட்டியதன் மூலம் தன்னை இனம் காட்டுகிறார். குறிப்பாக தன் கணவனின் அன்பிற்காக ஏம்பலித்துக் கொண்டிருக்கும் அமுதாவிற்கு (மூன்றாவது முத்தம்) உளவளத்துணை வழங்கும் பாத்திரங்களாக சேந்தன், ரதி ஆகியோரை உருவாக்கி உளவளத்துணை வழங்கும் படிநிலைகளை கதையோட்டத்துடன் இணைத்துக் கொண்டமை இதனை உறுதி செய்கிறது. ஆனால் மூன்றாவது முத்தம் என்ற இச்சிறுகதை கலைஞர் ஆனந்தன் வாழும் பிரதேசத்திலுள்ள சிறுகதைப் படைப்பாளிகளின் தொகுப்பை வெளியிட முனைந்தபோது அத்தொகுப்பில் தவிர்த்துக் கொள்ளப்பட்டது என்ற செய்தி சிறுகதைத் தேர்வாளர்களின் மீது சந்தேகத்தை ஏற்படுத்துகிறது. இன்று பெண்ணுடலை எழுதும் எழுத்துகளை அதி உன்னதமானவை எனப்பாராட்டும் தழுவில் "முத்தம்" என்ற சொல்லுக்காக இச்சிறுகதை தவிர்த்துக் கொள்ளப்பட்டது என்ற காரணம் நொண்டிச் சாட்டாகவே தெரிகிறது. மேலும் "இவர் என்ன உளவளத்துணையாளரோ உளவளத்துணை பற்றி எழுதுவதற்கு" என்ற

எழுப்பப்பட்ட தேர்வாளர்களின் கேள்வியும் கூட இதனை உறுதிசெய்கிறது.

எந்த ஒரு படைப்புக்கும் அடிப்படை மூலவேர் அறிகை (cognition) தான் இடக் அறிகை 'தான் தோய்ந்த அனுபவத்தால்' தான் கிடைக்கவேண்டும் என்பதில்லை. வேறு வழிகளிலும் ஏற்படலாம். ஆனால், அந்த அறிகையின் அடிப்படையில் படைப்பு எவ்வாறு உருவாகிறது என்பதுதான் முக்கியமானது.

கலைஞர் ஆனந்தனின் சித்திரிப்பு முறையும் குறிப்பிட்டுச் சொல்லப்படக் கூடியது. "நான் நடந்த பாதை எல்லாம்" என்ற சிறுகதையில் தொலைந்து போன தான் பிறந்த மண்ணின் அழிவுகளைச் சித்திரிப்பதன் ஊடாக அம்மண்ணின் அனைத்து மக்களின் சோகங்களையும் திரட்டிக்கொண்டு வந்துகொட்டிவிட்டுச் செல்கின்றார்.

"கனியாத கனவு" என்ற சிறுகதையில் வறுமையில் உழலும் சரசு தமிழ்த்தினப்போட்டியில் தனது மகள் பெற்ற வெற்றிக்கு கிடைக்கவிருக்கும் பரிசைப் பெறுவதற்காக அழைத்துச் சென்ற போது முதலமைச்சரின் கையினால் மகளுக்கு பரிசு கிடைக்கும் என்று இது நாள் வரைகண்ட கனவு கனியாது போவது உளவியல் பின்னணியில் சித்திரிக்கப்படுகிறது. பிள்ளையை அறிதல் என்பது ஆசிரியர்களுக்கும் கல்வி உலகினர்க்கும் அவசியமானது. பாடசாலைக் கல்வியின் மையம் பிள்ளையே. பிள்ளைகளுக்கு ஏற்படக்கூடிய மனத்தாக்கங்களை அறிந்தும் அறியாதவராய் விழா ஏற்பாடுகளிலும் கௌரவிப்புகளிலும் அத்த ஆர்வம் கொண்டு விழாவின் நோக்கம் முற்றாக நிறைவேறாமல் போவதை இச்சிறுகதை மூலம் கலைஞர் ஆனந்தன் தோலுரித்துக் காட்டுகிறார்.

கலைஞர் ஆனந்தனின் மொழிகிராமத்து மொழியாகவே உள்ளது. வழக்கொழிந்து போன மரபுச் சொற்களும் ஆங்காங்கே எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன. திருவாசக வரிகள், கூத்தின் தாளக்கட்டு, முதலான இன்னோரன்ன அறிகையின் திரட்சியை (Schema) பொருத்தமாக தனது சித்திரிப்பில் பயன்படுத்திக் கொள்வதையும் காணமுடிகிறது.

'கிழக்கு மெல்ல வெளுக்கும்' என்ற சிறுகதையைப் படித்த போது ஏனோ டானியலின் 'மதிப்புக் குரிய அடிமை' என்ற சிறுகதையே ஞாபகத்திற்கு வந்தது. ஆனால் டானியலைப் போலன்றி கலைஞர் ஆனந்தன் மிகவும் நாதுக்காக இன்றும் சாதி அமைப்பின் தடங்கள் அழிந்து போய் விடவில்லை என்பதனை இடித்துரைத்திருக்கின்றார்.

கலைஞர் ஆனந்தன் அவர்களின் ஆற்றுகைக் கலை மீதான பற்றும் புனைவுகளில் உள்ள ஆர்வமும் மேலும் வளர்க்கப்படக் கூடியன என்பதற்கான ஆதாரங்கள் ஆழமாகவே இருப்பதை இத் தொகுப்பிலுள்ள சிறுகதைகள் உறுதி செய்கின்றன இறுக்கங்களிலிருந்து விடுபடாத இன்றைய சமுதாய யதார்த்தத்தை வெளிப்படுத்தக்கூடிய ஆற்றலுள்ள ஒருவராகவே கலைஞர் ஆனந்தன் என்னும் சிறுகதைப் படைப்பாளியை நான் பார்க்கின்றேன்.

நூல் : பூமாஞ்சோலை (சிறுகதைகள்)
ஆசிரியர் : சிவ. ஆனந்தன்
வெளியீடு: ஜீவந்தி
விலை : 350/-

1) ஜீவநதி ஆனி 2018 பறவைப் பார்வை மற்றும் ஈழத்துப் படைப்புகளைப் பரவலாகக் கொண்டு செல்ல என்ன செய்யலாம்?

பள்ளியில் படித்த காலத்தில் செங்கை ஆழியான், டொமினிக் ஜீவா என்று எழுத்தாளர்களைப் பிரமிப்போடு பார்த்த வேளை ஒரு தடவை மல்லிகை காரியாயலம் சென்று ஜீவாவைப் பார்த்து விடவேண்டுமென்று சைக்கிளெடுத்துக் கொண்டு போனேன். அங்கே டொமினிக் ஜீவாவைச் சுற்றி ஏழுமட்டுப் பல்கலைக்கழக மாணவர்கள். அவரோ புத்தக அடுக்குகளில் இருந்து முந்திய ஆண்டுகளின் பிரதிகளைத் தேடிப் பிடித்து அடுக்க ஒவ்வொன்றாக ஆசையோடு எடுத்துப் பிரிக்கிறார்கள் அம் மாணவர்கள். அந்தக் காலத்தில் ஆனந்த விசுடன், குமுதம் எல்லாம் யாழ்ப்பாணத்தில் மட்டும் இருநாறு, முன்னூறு என்று படியளந்தாலும் மல்லிகை போன்ற ஈழத்துச் சஞ்சிகைகளும், ஈழத்து எழுத்தாளர்களது நூல்களும் கௌரவமானதொரு வாசகச் சுற்றையே கொண்டிருந்தன. ஆனால் இன்றுள்ள நிலையென்ன?

ஜீவநதி ஆசிரியர் பரணீதரன் அண்மையில் பேசுபுக் நிலைத்தகவலாக இட்டிருந்த செய்தி உண்மையில் பெரும் மன வருத்தத்தைக் கொடுத்தது. ஒரு பிரபல புத்தகசாலையில் விற்பனைக்காக 30 பிரதிகள் வைக்கப்பட்டு வந்த நிலை மாறி 20 பிரதிகளாகக் குறைந்துள்ளதாக ஆதங்கப்பட்டிருந்தார். இது எமது அடுத்த தலைமுறை மட்டுமல்ல இன்றுள்ள முதிர் தலைமுறையின் வாசிப்பார்வம் மீது எழும் விரக்தியாகவே நோக்க முடியும். இது நிற்க பூபாலசிங்கம், குமரன் போன்ற புத்தக சாலைகள் விற்றுத் தீரும் எழுத்துக்காரரையோ, நூல்களையோ விடாது தேடி இருப்பில் வைப்பவர்கள் என்பதை அனுபவ ரீதியாக உணர்ந்துள்ளேன்.

இம்மட்டுக்கும் ஜீவநதி போன்ற சஞ்சிகைகள் இணையத்தின் பரபரப்பு, கவர்ச்சி எழுத்துகளைத் தேடி எடுத்து ஓட்டுவதில்லை. அதையே ஆனி 2018 இதழ் உறுதிப்படுத்தியது.

தனது ஆசிரியர் பகுதியில், 2007 ஆவணி தொடங்கி 117 ஜீவநதி இதழ்கள் தவிர சிறுகதை, கவிதை, நேர்காணல், கட்டுரை, உரைச் சித்திரம் உள்ளிட்ட 52 படைப்பாளர்களின் தொகுதிகள் ஜீவநதி சார்பில் வெளியீடு கண்டதாக க.பரணீதரன் குறிப்பிடுகிறார்.

“வெட்டியான்” (பிணத்தை எரிப்பவர்) என்ற சொல்லாடல் ஈழத்தில் புழக்கத்தில் இல்லை. ஆனால் திரைப் படங்களிலும், புதினங்களிலும் பழகிவிட்ட சொல் இது. இந்தத் தொழிலாளியை வைத்து எழுதப்பட்ட படைப்புகள் “புனைகதை களில் வெட்டியான்” என்ற கட்டுரையாக இ.சு.முரளிதரன் எழுதியிருக்கிறார். இதில் என்ன புதுமை என்றால் தமிழகத்தில் ஆண்டாள் பிரியதர்ஷினி, ஜெயகாந்தன், வண்ண நிலவன் என்று பல்வேறு எழுத்தாளர்கள் இப்பாத்திரத்தைத் தம் கதைகளினூடு பார்த்த விதம் மட்டுமல்ல, ஈழத்தில் அரிதாகவே படைப்புகளில் இடம்பிடித்ததைச் சுட்டிக் காட்டி அந்த அரிதான படைப்புகளையும் முன் வைக்கிறார். அந்த வகையில் பரணீதரனின் “வெட்டியான்” சிறுகதையும், அந்தப் பெயர் கொண்டதால் பட்ட பாட்டையும் எழுதிச் செல்கிறார். ஜீவநதியின் முத்திரைக் கட்டுரைகள் தொகுப்பாக வந்தால் இந்த ஆய்வுக் கட்டுரை இப்போதே இடம் பிடித்து விட வேண்டும்.

பொ.கருணாகரமூர்த்தியின் எள்ளல் தொனிக்கும் வலி

நிறைந்த எழுத்துகளைப் படிப்பதே சுவாரஸ்யம். ஆனால் “மனை மோகம்” என்று இந்த இதழில் இடம் பிடித்த சிறுகதை கணக்கு வழக்கில்லாமல் நீண்டு செல்வதால் கொஞ்சம் அயர்ச்சியையும், முடிவை நோக்கி நெட்டித் தள்ளியதாகவும் படுகிறது.

“புகழ்” எழுதிய தேடுதலுக்கு அப்பால் என்ற சிறுகதையின் குறும்பான எழுத்து சிரிப்பை வரவழைத்தது. இந்த எழுத்தாளரின் படைப்பை இப்போதுதான் முதன்முறை படிக்கிறேன். நம்பிக்கை தரும் எழுத்தாளர் இவர்.

செல்லத்துரை சுதர்சன் எழுதிய “சிறுநிதழ்களின் நூலாக்கம் “புதுசு” மீள்வருகையை முன்வைத்துச் சில அறிமுகக் குறிப்புகள்” கட்டுரையும் மிக ஆழமான தேடலும் பதித்தலுமாக அமைந்துள்ளது. இதில் முக்கியமாக அசல் உருவில் வந்த மீள் பதிப்புகள் என்ற நுண்ணிய பார்வையிலும் கட்டுரை எடுத்தாளப் படுகிறது. புதுசு இதழை முன் வைத்து எழுதிய இக்கட்டுரையால் சமீப ஆண்டுகளில் வெளிவந்த குமரன் இதழ் தொகுப்பு (1971 - 1983), கவிஞன் இதழ்களின் தொகுப்பு, மறுமலர்ச்சி இதழ்களின் தொகுப்பு (1946 - 1948), மட்டக்களப்பில் இருந்து வெளிவந்த பாரதி இதழ்களின் தொகுப்பு (1948 - 1950) குறித்த செய்தியும் அவற்றைத் தேடிப் படிக்கும் ஆவலையும் உண்டு பண்ணுகிறது.

26 பெண் கவிஞர்களின் தொகுப்பான “பெயரிடப்படாத நட்சத்திரங்கள்” குறித்த அலசலை நூலில் இடம்பெற்ற கவிதை களின் துணை கொண்டு நா.நவராஜ் எழுதியிருக்கிறார்.

புலம்பெயர் வாழ்வின் வெறும், நிகழ்வுகள் சம்பவங்களாய் நின்று போகாமல் மனித வாழ்வின் அர்த்தத்தைத் தேடுவனவாய் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன என்ற தொனியோடு கனடா வாழ் எழுத்தாளர் க.நவம் படைத்த “பரதேசம் போனவர்கள்” சிறுகதைத் தொகுதியை ஆய்வு செய்துள்ளார் ப்ரசன்னராஜ்.

“சாந்தனின் எழுத்துலகம்” பிரதியை முன்வைத்து ந.இரவீந்திரன் எழுதிய “இலக்கியமும் சமூக மாற்றமும்”, டொக்டர் எம்.கே.முருகானந்தனின் “சித்தார்த்த யசோதரா” நாவல் குறித்த பார்வை, மூத்த திறனாய்வாளர் கே.எஸ்.சிவகுமாரனின் “மனத்திரையில்” தொடர் போன்றவை குறிப்பிட வேண்டியவை.

சரி இனி இம்மாதிரியான ஈழத்துப் படைப்புகள், சஞ்சிகைகள் பரந்த அளவில் சந்தைப்படுத்த என்ன செய்யலாம்?

ஒன்று, சமீபத்தில் இணைய அங்காடியாகக் கடை விரித்திருக்கும் பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை தளத்தை ஈழத்து வெளியீட்டாளர்கள் நன்கு பயன்படுத்த வேண்டும். கூடவே குமரன் புத்தக இல்லமும் இந்த இணைய அங்காடி முயற்சியில் இறங்க வேண்டும்.

இரண்டாவது, இன்று அமேசன் மின் புத்தகங்கள் கூடச் கூடச் சந்தையில் கிட்டுகின்றன. அச்சுப்பிரதி வருமுன்பே வாசகன் கையில் கிட்டுகின்றன. வலம் போன்ற சஞ்சிகைகளோடு தமிழின் முன்னணி எழுத்தாளர்கள் எல்லோரும் இப்போது அமேசன் மின் புத்தக அங்காடியான Amazon Kindle Store இல் கால் பதித்து விட்டார்கள். இதன் மூலம் புத்தகங்களை நியாயமான தொகையில் விற்கவும் வாங்கவும் முடியும். இந்தச் செயற் திட்டம் குறித்து அறிய விரும்புவர்களுக்கு நானோ இந்தத் துறையில் ஆழமான அறிவு கொண்ட சக நண்பர்களோ உதவத் தயார்.

மேற் சொன்ன இரண்டு முயற்சிகள் மூலம் புலம் பெயர் வாசகர் பலரை எம் ஈழத்து நூல்கள் எட்ட வழிவகை செய்யலாம்.

- கானா பிரியா (அவுஸ்திரேலியா)

2) ஆசிரியர், ஜீவநதி

"கடந்த ஜீவநதி, ஆனி 2018 இதழில் வெளியான பொ.கருணாகரமூர்த்தியின் 'மனைமோகம்' என்ற சிறுகதையை வாசித்தேன். கதையில் ஓரிடத்தில் "...வரதராஜன் இந்திய அமைதிப்படையின் பிரசன்னத்தின்போது கொழும்பு வந்தான்..." எனவும் அடுத்த பந்தியில் "இதையடுத்து 1987 ஜூலை மாதம் 29 இல் ராஜீவ்-ஜே. ஆர் ஜெயவர்த்தன ஒப்பந்தம் கைச்சாத்திடப்பட்டு..." எனவும் வருகின்றன.

உண்மையில் ராஜீவ்-ஜே. ஆர் ஜெயவர்த்தன ஒப்பந்தம் கைச்சாத்திடப்பட்ட பின்னரே இலங்கைக்கு இந்தியப் படைகள் அடியெடுத்து வைத்தன.

எனவே இச்சிறுகதையில் வரலாறு தவறாக கையாளப்பட்டுள்ளதை சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

- தேவகுந்தன்(கொழும்பு -06)

3) ஜீவநதி 118 இல்(ஆடி 2018) வெளிவந்த க. சட்ட நாதனுடைய "மு.த. எனும் வியத்தியும் அவரது சிறுகதைகளும்" என்ற கட்டுரை பற்றி. சட்டநாதன் பூரணி இணையாசிரியர்களுள் ஒருவராக இருந்து மு.த. வுடன் பழகியவர், அவரது வியத்தியை அறிந்தவர். அந்த அனுபவத்தோடு சேர்ந்து, அவர் வாழ்க்கை பற்றிய குறிப்புகளையும் பொதுவாக அவரது நூல்கள் பற்றியும், குறிப்பாக அவரது சிறுகதைகள் பற்றியும் ஆழமாக ஆராய்ந்து கட்டுரையை நேர்த்தி செய்துள்ளார். சட்டநாதன் ஒரு நல்ல சிறுகதை ஆசிரியர் மட்டுமல்ல, நல்ல கட்டுரையாளரும் என்பதை நிரூபித்துள்ளார்.

எனக்கு சுந்தர ராமசாமி எழுதிய கடிதத்தில் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார். "மு.த.வுடன் உங்களுக்குப் பழக்கம் இருக்கிறது. ஆனால் அவரிடம் பெற்ற அனுபவங்களைப் பற்றித் தமிழில் எந்தப் புத்தகமும் வெளியிடப்படவில்லை. இது பற்றி நீங்கள் யோசிக்க வேண்டும். மு.த. மீது மிகுந்த ஆர்வம் கொண்ட வாசகர்கள் தமிழ்நாட்டில் பலர் இருக்கிறார்கள்." (பார்க்க: "தேடலும் விமர்சனங்களும்")

இன்றைய வாழ்க்கை, சமூக அரசியல் தேக்க நிலைகளை உடைத்துக் கொண்டு மேற்செல்லும் தரிசனத்தின் வித்துக்கள் மு.த.வின் வாழ்க்கை, செயற்பாடுகள், எழுத்துக்கள் அனைத்திலும் புதைந்துள்ளன. அவற்றைக் கண்டு பிடித்து, இன்றைய தேவைகளுக்கு ஏற்ப வளர்த்து, பிரயோகிக்கின் - அதற்கான வேகமும் வீச்சுமுள்ள ஆளுமைகள் தோன்றின் எமது வாழ்க்கை விடுதலை நோக்கிப் பயணம் செய்யும்.

- கி. ஜீவகாந்தன்யன்

4) ஆசிரியர், ஜீவநதி

அன்புக்குரிய ஆசிரியருக்கு

1. கருணாகரமூர்த்தியின் "மனைமோகம்" என்ற நீண்ட கதை ஊரில் என்ன நடக்கிறது என்று தெரியாமல் அங்குள்ள தமது வீட்டுப் பங்குக்காகச் சண்டையிடும் புலம் பெயர்ந்து சகோதரங்கள் பற்றியது.

:2014ம் ஆண்டும்தான் (அல்லது 2012 ஈனார்?) குடும்ப உறுப்பினர் ஒருவர் வாடகை பெற்ற ஒரு வீட்டை ஒரு இராணுவ அதிகாரி வசப்படுத்தினார் என நம்புவது சற்றுக் கடினம். போர் முனைப்பற்ற பேரது இராணுவம் வசப்படுத்திய வீடு வளவுகளின் கதை வேறு.

ஊரில் என்ன நடக்கிறது என்று தெரியாத சகோதரங்கள் போலக் கதாசிரியரும் ஊர் நிலைவரம் அறியாமற் கதை புனைந்துள்ளாரோ அறியேன்.

2. தன்னுடைய முகவரியைத் தரமாட்டேன் என்று

சொன்ன ஒரு பெண் தன்னைச் சந்திக்க விரும்பவில்லை என்று விளங்க ஒருவனுக்கு எவ்வளவு நேரம் எடுக்கும்? "தேடுதலுக்கு அப்பால்" ஆசிரியர், சஞ்சிகையில் மேலும் ஆறு பக்கம் நிரம்பும் வரை அந்த முட்டாளை யாழ்ப்பாணம் முழுதும் அலைய விட்டிருக்கலாமே!

3. ஆனந்தியின் கதை, எதிர்பார்த்த விமர்சனம் கிடையாததைப் பற்றி ஒரு படைப்பாளியின் ஆதங்கக் குறிப்பு. கதைப் போக்கிலேயே எவர் மெச்சுவாரென எதிர்பார்த்தாரோ அவர் பற்றிப் பாதகமான கருத்துகள் வருகின்றன. இது சிறுகதையல்ல; யாரையோ இலக்கு வைக்கும் குரோதக் குறிப்பு.

கதையின் தரத்தை நோக்கும் போது, தான் மனமார மதியாதவரிடம் மெச்சுதலை எதிர்பார்த்தவரின் நாவல் ஒருவேளை கோவிலுக்குத் திருநீறு கட்டத் தான் தகுமோ அல்லது குப்பைக்காரனிடம் போனது தான் சரியோ என்பது சிந்திக்கத் தக்கது.

4. செங்கதிரோனின் "தாய்மை" உருவகக் கதை பட்டமரம் ஏக்கப் பெருமூச்சு விட்டதென்கிறது. பட்டமரத்தின் பாடு பரவாயில்லை. பெருமூச்சு விடுமளவுக்கு உயிரோடு உள்ளதே!

5. சிற்றிதழ்களின் நூலாக்கமாகப் "புதுசு" மீள் வருகையை முன்வைத்துச் எழுதிய அறிமுகக் குறிப்புகளில் சுதர்சன் எங்கெல்லாமோ போய் ஈற்றுப் பகுதியில் தனது ஆதங்கமாக, "படைப்பாளிகள் இலகுவாக விருதுகளைப் பெற்றுக்கொள்வதைப் பற்றியும் ஆய்வாளர்களும் விமர்சகர்களும் இலவசமாகப் புத்தகங்களைப் பெற்றுக்கொள்வதைப் பற்றியும் எண்ணுகிறார்கள்" என்கிறார்.

சுதர்சன் படைப்பாளியும் விமர்சகரும் ஆய்வாளரும் ஆவார். கண்ணாடி வீட்டிலிருந்து கல்லெறிகிறாரா அல்லது ஒப்புதல் வாக்குமூலம் அளிக்கிறாரா எனத் தெளிவுபடுத்தின் உதவும்.

6. கே.எஸ். சிவகுமாரன் தன்னைக் கண்டுக்கொள்ளாத தமிழ் மேதைகள் இருப்பதையும் அவர்கள் "கள்ள மெளனம்" சாதிப்பதையும் கருதித் தன் நூல்களைத் தானே அறிமுகம் செய்யும் நிர்ப்பந்தத்திலுள்ளதாக குறைப்படுகிறார். ஒருவரை எவருமே கண்டுகொள்ளாமலுக்குக் காரணத்தை வெளியில் மட்டும் தேடுவது பொருந்துமா?

கண்டுகொள்ளாமலுக்குக் காரணம் ஒருவேளை பகையாய் இருக்கலாம்; ஒருவேளை கருணையாய் இருக்கலாம். சுதர்சனிடம் சிலவேளை வேறு விளக்கங்கள் இருக்கலாம்.

7. "இலக்கியமும் அரசியலும் - வடிவ மாற்றம்" என்ற தலைப்பில் ந. இரவீந்திரன் 1972இல் "இடதுசாரி அரசாங்கம்" இருந்ததாகக் கூறுகிறார். அத்துடன் "இடதுசாரி அரசாங்கத்துக்கு எதிராகப் போர்க்கொடி தூக்கியிருந்த சீன சார்பு கொம்யூனிஸ்ட் கட்சி" தேசிய இனப் பிரச்சனையில் தவறு பல செய்ததாஷும் எழுதுகிறார். தரப்படுத்தலுக்கு எதிரான ஆர்ப்பாட்டத்தில் அக் கட்சியினர் பங்குபற்றியதையும் 1972ம் ஆண்டு யாப்பின் பேரினவாதத்தைக் கடுமையாகச் சாடியதையும் அறிவேன்.

திருகோணமலையில் தமிழ்த் தேசியர்கள் "வலிந்து கொலைகளையும் செய்து இனக் கலவரத்தைத் தொடங்கியிருந்தனர்" என்ற கூற்றுக்கு ஆதாரமென்ன? சிரிமா பண்டார நாயக்க இன வன்முறையைத் தவிர்ப்பதில் கவனம் அயிருந்தமை உண்மை. ஆனால், அவதை மெச்ச வேண்டி, வன்முறையைத் தொடக்கினார் தமிழர்களே எனக் கட்டுரையாளர் சொல்வது பொருந்தாது.

கட்டுரையாசிரியரும் அவர் குறிப்பிடும் சீன சார்பு கொம்யூனிஸ்ட் கட்சியைச் சார்ந்திருந்த ந. இரவீந்திரனும் வேறு மனிதர்களென ஊகிக்கிறேன்.

8. கவிதைகளோடு பரிச்சயமற்ற, அரசியலிற் புக விரும்பாத ஒருவரிடம் பெண் போராளிகளின் கவிதைத் தொகுப் பொன்றை மதிப்பிடக் கொடுப்பது விஷமமா தெரியவில்லை. கட்டுரை ஒரு பொழிப்புரைக்கும் ரசனைக் குறிப்புக்குமிடையில் எங்கோ நிற்கிறது. கவிதைகளில் போராட்டச் சூழலிற் பெண்ணுரிமை பற்றிய கவனிப்பு இல்லை என்பதைக் கட்டுரையாளர் காணவில்லை. தமிழ்த் தேசியம் பெண்களைத் துப்பாக்கி தூக்கும் கருவிகளாக்கியதன்றி ஆணாதிக்கத்தை மீறுவோராக உயர்த்தத் தவறியது என்ற குற்றச்சாட்டை விசாரித்திருந்தால் கட்டுரையின் தொடக்கப் பகுதிக்கு உகந்த ஒரு பயனள்ள ஆய்வு கிட்டியிருக்கலாம்.

அன்புடன், சிவசேகரம்

5) அன்புள்ள நண்பர் கருணாகரமூர்த்திக்கு வணக்கம். இலங்கையில் வெளிவரும் ஜீவநதி இதழில் (ஆனி மாத இதழ்) வெளியாகியிருக்கும் தங்களது மனைமோகம் சிறுகதையை படித்துவிட்டு தொடர்ந்து சிரித்து எனது கண்களிலிருந்தும் கண்ணீர் வந்துவிட்டது. இன்றுதான் படிப்பதற்கு நேரம் கிடைத்தது. எங்கள் புலம் பெயர் சமூகத்தின் சீத்துவக்கேட்டை சிங்காரமாகச் சொல்லியிருக்கிறீர்கள். மூன்று தலை முறை களின் மனக்கோலம் அழகாகவும் உயிர் போடும் சித்திரிக்கப் பட்டிருக்கிறது. புகலிடத்தில் வாழும் சகோதர - சகோதரிகளின் பாத்திர வார்ப்பு அவர்களின் உரையாடல்களின் ஊடாகவே முழுமை பெற்றிருக்கிறது. உங்களுடைய படைப்புமொழி பிரமாதம். புன்னகையை தவழவிட்டவாறே கதையை படித்து முடித்தேன். நீண்ட நாட்களுக்கு அந்தப்பாத்திரங்கள் நினைவில் நிற்பார்கள். யாரோ கஷ்டப்பட்டு உழைத்து அமைத்த வீட்டை

சீதனமாக வாங்கிய ஒரு தலைமுறையின் வாரிசுகள் அந்நியம் செல்வம். அந்த வீட்டில் புத்தபிக்குகள் பிரித் ஒத, பிரிகேடியரின் மனைவி பால் காய்ச்சும் காட்சியை பார்த்ததும் அடக்கமுடியாத சிரிப்புக்கேட்டு, எனது மனைவி ஓடிவந்தாள். அவளிடம் கதையின் சுருக்கம் சொல்லி படிக்கக்கொடுத்துவிட்டு, உடனடியாக அமர்ந்து உங்களுக்கு எனது கருத்தை சொல்கின்றேன். காலத்துக்கேற்ற கதை. ஜீவநதியில் வெளியானது மற்றும் ஒரு சிறப்பு. இதுபோன்ற கதைகளை நீங்கள் தொடர்ந்தும் எழுதவேண்டும். சமூகத்திற்காக பேசுவதும் சமூகத்தை பேச வைப்பதும் தான் படைப்பாளியின் கடமை. பல செய்திகள் இக்கதையில் இருக்கின்றன. மனமாற்றத் வாழ்த்துக்கள் நண்பரே.

அன்புடன் முருகபுதியி

6) ஜீவநதி, 117 இல் (ஆனி 2018) புகழ் எழுதிய "தேடுதலுக்கு அப்பால்" என்ற சிறுகதை வெளியாகியுள்ளது. இக்கதையில் கொழும்பிலிருந்து ஏ9 வீதியால் வந்து "மொங்கோ ஜங்கனால" (மாம்பழம் சந்தியால்) ரைட் சைட்டால் திரும்பினால் கொழும்புத் துறை வரும் என்று உள்ளது, கொழும்பிலிருந்து ஏ9 வீதியால் வந்து வலப்பக்கம் திரும்பினால் கொழும்புத்துறை வராது. நாயன் மார்கட்டுத்தான் வரும். கொழும்பிலிருந்து ஏ9 வீதியால் வந்து இடப்பக்கம் திரும்பினாந்தான் கொழும்புத்துறை வரும். ஜீவநதியின் வாசகர்கள் தேவையற்ற குழப்பத்திற்கு ஆளாகாது இருப்பதற்காக இதனை இங்கு குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

வில்சன் தேவராஜா
கோலாவில் வீதி,
கிளிநொச்சி

எதைன்பே,
உந்தனது மெலிதான விசும்பல்
உச்சத்துப் பல்லிபினது "உச்ச உச்ச" ஒலியையும் மீறி
காற்று வாகனத்தில்
என் காதுவரை பயணிக்கிறது.

ஆருயிரே,
இந்த மெளனம் தேவைதானா?
உனக்கான நானும், எனக்கான நானும்
முட்டி மோதி முரண்படுகையில்
திசையறியாப் பொதுவெளியில்
ஓவென்றலறும் ஏதிலிகளாய் அலைவறும்
நம் காதல் உள்ளங்கள்

ஆவல் மீதுரப் பெற்றேனாயினும்,
காதலில் தளம்பியவனாய் நடுக்கமுற்றிருந்தும்
என்னிரு கரங்களையும்
கட்டிப் போட்டிருக்கிறது எனது நான்
உனது ஸ்பரிசும் நாடி,
உனது உதடுகளின் ஒத்தடம் தேடி
துடிக்குமென் இதயத்திற்கு
இடைக்காலத் தடையிட்டிருக்கிறது எனது நான்

எனக்குத் தெரியும்,
என்னில் பரந்து கிடந்து
காதலில் ஒளிர்வு கொண்ட நிந்தன்
கருவிழிகளால் என்னை
கவ்வெனத் தாபங்கொண்டுள்ளாய் நீ.

உனது நானும் எனது நானும்

ஈழநல்லூர்
கண்ணதாசன்

உன்னைத் தடுக்கிறது உனது நான்.

வார்த்தைகளின் அன்பும் பகிர்விற்காய்
நாம் செல்வழித்த
ஆயிரக் கணக்கான அழகிய நிமிடங்கள் போல்
இன்றும் அமையுமென ஏக்காய் கொண்டுள்ளாய் நீ
விடவே மாட்டீடுனென்கிறது
உனது நான்.

என்னில் நீ முட்டுகிறாய்
உன்னில் நான் முட்டுகிறேன்
ஆயினும் அன்பே,
அணுவாயுதத்தின் பொத்தானாய்
உனக்கு நானும், எனக்கு நீயுமாய்
இப்படியே,
சமாதானத்திற்கான முன்னைடுப்புகளேதுமின்றி
இந்த இரவில் திரவத்தை
கடிகார வாய் குடித்துத் தொலைக்க விட்டு
தவிக்கப் போகிறோமோ நாம்?

கைகோர்த்த நாட்டியக் கலைஞனொருவனின்
கட்டற்ற பாஷ வெளிப்பாடுகளும்,
ஒப்பற்ற இசைக்கலைஞனொருவனின்
ஊறிப் பாயும் கற்பனை ஸ்வரத்தினூடும்
ஊடுபாவாய், உயிராதாரமாய்
ஒளிந்திருக்கும் லயம் போல
உனக்குமெனக்குமான காதலில்
இதுவும் சுகமாய்த் தானிருக்கிறது

மத கலர்ஸ்

திருமண அழைப்பிதழ்கள் காட்சியறை

021 2229285, 077 7222259

mathicolours@gmail.com

mathicolours

0702222259

இல 10, முருகேசர் வீதி, முத்திரைச்சந்தி, யாழ்ப்பாணம்